СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 | РАЗ НА ТИЖДЕНЬ | ONCE A WEEK | PRICE $1.00

РІК CVIII | П'ЯТНИЦЯ, 13 КВІТНЯ 2001 | ЧИСЛО 15 | VOL. CVIII | FRIDAY, APRIL 13, 2001 | No. 15

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Великоднє послання Постійної Конференції Українських Православних Єпископів поза межами України

Улюбленим у Воскреслому Господі духовенству, чернецтву і вірним Святої Української Православної Церкви поза Україною: мир і благодать Воскреслого Спасителя нехай перебувають з усіма Вами !

Христос Воскрес!

Господь поблагословив нас у цьому першому році нового століття та тисячоліття – отже, з почуттям надзвичайної духовної радости і у піднесеному настрої ми, покликані до архипастирського служіння, зустрічаємо разом з Вами „це свято свят і торжество торжеств" – Великдень, – світлий день Воскресіння нашого Господа Ісуса Христа.

Знову чуємо великодні стихири, тропарі і кондаки – пісні віри, особливо твори святого отця нашого Іоана Дамаскина, які ясно пригадують нам, що Пасха Господня є духовним центром нашого православного українського християнського життя, подією, яка відкрила всьому людству двері до неба і освятила всіх вірних, кожного віку і кожного покоління.

Дзвони наших храмів у країнах української православної діяспори і з Богом визволеній Україні сповіщають всім про Христову перемогу над смертю, гріхом, злом, несправедливістю і неволею.

Сповіщають вони і про нашу готовність бути тими, які своїм щоденним життям, повним радісних і сумних переживань, засвідчують вдома, на праці, кожного часу і кожної години, вигідно чи не вигідно, що Христос є Господь, наша Дорога, Правда і Життя, Який закликає кожного, хто визнає Його і будує своє життя на засадах Євангелія Життя, – бути освячуючим чинником у суспільстві.

Як віруючі, ми, православні українці, визнаємо перед сучасним світом, який закрив свої очі і вуха перед Христом, що Своїм воскресінням наш Спаситель завершив (після добровільно зазнаних Ним страстей, розп'яття і смерти) Своє діло спасіння, з любови до всіх людей, скріпив це Своїм найбільшим чудом. Заснував на ньому, себто на Своєму воскресінні, Свою Церкву і створив з нас новий Божий народ. Все це охоплює перший ірмос Великодньої Утрені реченням „від смерті до життя, від землі до неба Христос Бог нас перевів".

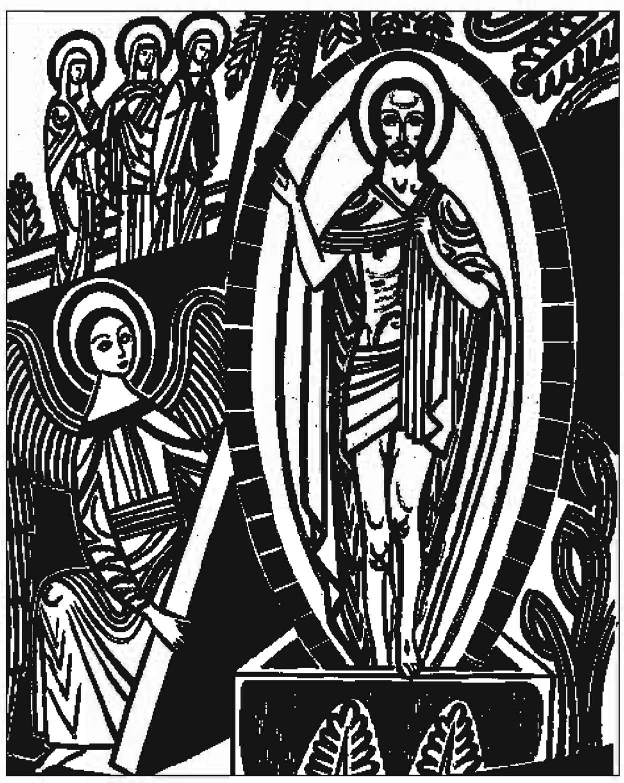
На цій підвалині – Христовому воскресінні апостоли будували свою проповідь, щоб наша віра була недвозначна, непохитна, міцна; на цій самій основі богоугодні наші пращури побудували православне християнське життя в Україні.

Не помиляємось, коли стверджуємо, що ця віра живила і зміцнювала їх так, що вони залишились вірні Христові, незважаючи на небез-

(Закінчення на стор. 5)

Великодній привіт ієрархії Української Католицької Церкви у США –

Великоднє пасторське вітання духовенству, чернецтву та вірним

Лев/77

Я – світло світу. Хто йде за мною, не блукатиме у темряві, а матиме світло життя. (Ів. 8:12)

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Постараймося поставити себе на місце апостолів, особливо в час складних подій Страсного Тижня та Великодня. Всі ми можемо почувати себе вдома, серед них. Пригадаймо, що Ісус запросив дванадцятьох апостолів до особливої інтимности з Ним, і що Ісус провів з ними багато часу Свого земного служіння, навчаючи та приготовляючи їх до повної зміни думок і сердець. Апостоли мали своє уявлення про те, що таке щастя. Їхні надії були пов'язані з матеріяльними речами та владою. Вони мали своє розуміння блаженств, і не могли навіть уявити собі, як можна любити своїх ворогів, відмовитися від багатства чи підставити другу щоку.

Протягом трьох років, які Ісус провів з апостолами, він цілком відкинув їхні дотеперішні погляди, закладаючи зовсім інші цінності. Ісус переконував, що в Його Царстві вся сила – в служінні іншим. Єдиною сприятливою спонукою є любов. Єдину справжню силу в Його світі має сила любови. Як Ісус, так апостоли були покликані любити і служити. Це була для них дуже складна наука. Особливо для Апостола Петра це був важкий час. Пригадаймо, як він протестував, коли Ісус хотів мити йому ноги. Але щастя для Петра, як і для нас, подібних до нього, є те, що терпеливий Господь розумів і ніколи не втрачав надії на впертого апостола. Можемо собі уявити, як помирав Ісус, піднесений на хресті. Його очі, напевно, розшукували обличчя улюблених

(Закінчення на стор. 5)

Великоднє послання Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства

„Чого ви шукаєте живого між мертвими? Нема Його тут, бо воскрес" (Луки 24:5-6).

Дорогі Брати та Сестри! Любі друзі в Україні й у діяспорі! Всеукраїнське Євангельсько-Баптистське Братство щиро вітає Вас із славним святом Воскресіння нашого Господа Ісуса Христа. Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Воскресіння Ісуса Христа є найбільшою подією в історії нашого світу. Христа не змогли втримати кайдани смерти й пекла. Своїм воскресінням Христос переміг всі сили ворожі, бо Він – Джерело життя і Всемогутній Бог. Для нас ця подія має безмежне значення, бо Його перемога є запорукою нашої перемоги.

Тієї неділі ранком засмучені жінки спішили до гробу, щоб пахощами намастити святе тіло свого улюбленого Господа. Прийшовши до гробу, вони зустрілися з великою несподіванкою, яка ще збільшила їхній смуток, – вони не знайшли тіла Христа. Гріб був порожній. Ангол запитався жінок: „Чого ви шукаєте живого між мертвими?". Це питання звучить у наших днях і до нас, щоб ми під час цих святкувань не шукали Воскреслого Христа між мертвими релігійними формальностями. Його можемо знайти, коли шукаємо Його „в дусі та в правді".

Біблія передає нам чудову історію про Ісуса Христа, що Він умер на Голгофському хресті за наші гріхи, був похований, третього дня Він воскрес із мертвих, вознісся в небо, і що Він знову прийде по Свою улюблену Церкву.

Про дійсність воскресіння Христа в нас немає сумніву. По-перше, ми бачимо її в житті апостолів. Після смерти Христа вони були найбільш розчаровані люди в світі. Воскресіння Христа їх перемінило. Їхній смуток обернувся в радість, нев'ір'я – в цілковиту певність, і боязнь – у геройство. Вони понесли вістку про воскресіння Христа по цілому світі й за неї віддали своє життя. По-друге, Христове воскресіння перемінило життя мільйонів людей і продовжує це робити у наші дні. По-третє, воно перемінило й наше життя. Слава Богові за перемінюючу силу Христового воскресіння.

Воскресіння Христове є важливим для нас, бо воно стверджує факт, що Ісус є Богом. Під час Свого служіння на землі Христос часто проголошував Себе Богом. Наприклад, Він сказав: „Хто Бачив Мене, той бачив Отця" (Ів. 14:9). „Я й Отець – Ми одне" (Ів. 10:30). Воскресіння Христа славно ствердило, що Він говорив правду відносно Свого Божества.

Воскресіння Христове є важливим для нас, бо воно є запорукою нашого оправдання. Христос „був виданий за наші гріхи, і воскрес для нашого оправдання" (Рим: 4:25). Без оправдання спасіння грішника неможливе. Христос пішов на Голгофу, щоб взяти наші гріхи на Себе, щоб нас звільнити від них. Тепер Бог дивиться із небес на нас крізь

(Закінчення на стор. 5)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Учасники маршу протесту студентів, організованого 9 квітня Громадським комітетом „За правду!“ прямують з плякатом до Адміністрації Президента України. Цього дня близько тисячі студентів - членів Громадського комітету „За правду!" - попрямували до Адміністрації Президента з наміром вручити Леонідові Кучмі Конституцію України. На ній Президент, за задумом студентів, мав поклястися, що він непричетний до злочинних дій, зокрема до зникнення журналіста Георгія Ґонґадзе. Коли стало зрозуміло, що Президент не вийде до учасників акції, студенти зачитали вголос заготовлену заяву від імені Л .Кучми про зняття ним повноважень і залишили аркуш зі заявою біля Адміністрації Президента. Далі колона студентів попрямувала до Київської міської адміністрації, щоб вимагати продовження розслідування подій 9 березня у Києві, зокрема арешту студентів на залізничному вокзалі, і звільнення керівників силових структур, причетних до масових арештів студентів у той день. В акції протесту беруть участь студенти київських вищих навчальних закладів, а також - з Житомира, Луцька, Тернопіля, Чернівців, Харкова.

Фото Дмитра Гавриша (УНІАН)

В Україну приїхала делеґація Европарляменту

Перший заступник голови Верховної Ради Віктор Медведчук назвав „радикальним" рішення моніторингового комітету Парляментської Асамблеї Ради Европи. Моніторинговий комітет ПАРЕ рекомендував Раді Европи розпочати процедуру припинення членства України в тій організації – через недотримання Україною своїх зобов'язань, а також, через зловживання владою, порушення свободи слова і придушення опозиції. На прес-конференції у понеділок, 9 квітня, в Києві В. Медведчук заявив, що рішення ПАРЕ „нічого позитивного Україні не принесе". Він також додав, що надіслав роз'яснювального листа президентові ПАРЕ лордові Расселу-Джонстону. Тим часом в Україні розпочалася візита делеґації депутатів Европарляменту, які зустрінуться з керівниками законодавчої і виконавчої гілок влади.

Привітання Постійного представництва України при ООН

Шановні друзі!

У цю весняну та світлу пору дозвольте від імені Постійного представництва України при ООН сердечно привітати Вас з Великоднем – святом, яке зворушує наші серця, наповнює їх любов'ю до ближнього, незламною вірою в християнські цінності, вірою в справедливість та краще майбутнє.

„Тяжка доля розкидала наших братів та сестер по світу, ми пережили війни, голодомор та репресії, землю нашу роздирали на шматки, існування мови та культури намагались заперечити. Сьогодні ми маємо власну державу, за яку боролося не одне покоління наших співвітчизників, і її майбутнє залежить від нас самих, українців, від того, чи зможемо ми віднайти „у своїй хаті свою правду". Сумніву намає, ми зможемо здолати усі перешкоди на шляху до заможної та щасливої України. Головне – ми маємо завжди пам'ятати уроки нашої історії і робити все від нас залежне, аби зберегти єдність українства, нашу природну толерантність, дух українського народу, який прагне жити в мирі та злагоді, розбудувати краще майбутнє для прийдешніх поколінь".

Друзі, ми вдячні за зроблене Вами для утвердження незалежності нашої держави та її становлення. Україна знову розраховує на Ваше розуміння та підтримку. Вашу небайдужість до її долі, Вашу активну участь у творенні її майбутнього.

Нехай цей Великдень ще раз дасть усім нам добру нагоду згуртуватися, подолати непорозуміння або упередженість, дасть віру в Благословення Боже.

В день Пасхи щиро бажаємо Вам, дорогі наші земляки, щастя й здоров'я, добробуту і душевного затишку, прихильності долі та Бога.

Гарних Вам Великодніх свят.

Христос Воскрес!

Надзвичайний і Повноважний посол України –

Валерій Кучинський

Посол США в Україні отримав звернення Зелених

КИЇВ. – Представники партії Зелених в Україні 9 квітня провели акцію протесту біля посольства Сполучених Штатів у Києві проти відмови Президента Буша дотримуватися Кіотського протоколу щодо обмеження газових викидів, що призводять до ґльобального потепління. П'ять членів партії Зелених, одягнені в протигази та брезентові костюми, прикували себе кайданами до огорожі американського посольства. Учасники протесту передали американським дипломатам звернення, у якому назвали позицію США безвідповідальною і такою, що нехтує інтересами сотень мільйонів людей. У зверненні мовиться, що частка США в загальному обсязі шкідливих викидів становить близько двадцяти відсотків.

Л. Кучма наполягає на посиленні співробітництва з Росією

КИЇВ. – Президент України Леонід Кучма виступає за нарощування темпів співробітництва з РФ. На пресовій конференції у вівторок, 3 квітня, Л. Кучма наголосив, що доки він перебуває на посаді Президента, „відмовлятися від співробітництва з Росією не має наміру". За його словами, „Росія без України обійдеться, а Україна без Росії - ні". Глава держави відзначив, що країни Европи також розвивають взаємини з Росією. Як сказав Президент, „в тому, що мимо України хочуть протягнути нафто-і газопроводи, вина самої України".

Акція на підтримку В. Ющенка

КИЇВ. – Як повідомили в „Українській правиці", вирішено завершити збір підписів на підтримку В.Ющенка до 14 квітня і провести в Києві 17 квітня всеукраїнську акцію на підтримку прем'єр-міністра. „Українська правиця" закликає „всіх, кому небайдужа доля України, долучитись до акції 17 квітня".

Сподівання, що повинні здійснитись

КИЇВ. – Український народний рух, Народний рух України, партія „Реформи і Порядок", Конгрес українських націоналістів мають намір утворити єдиний бльок на наступних виборах до Верховної Ради України. На пресовій конференції у середу, 4 квітня, голова НРУ Геннадій Удовенко пояснив, що нині питання про утворення виборчого бльоку партій „відпрацьовується". Він зауважив, що „до цього мають бути узгоджені параметри виборчого списку, спільна програма бльоку". Г.Удовенко висловив сподівання, що „нарешті буде сформовано бльок правих партій", який ґрунтуватиметься на „високому рівні порозуміння між ними".

Кому вигідна нестабільність в Україні?

КИЇВ. – Президент України Леонід Кучма переконаний, що авторів запляннованої акції („касетного скандалу") в Україні „обов'язково знатимуть поіменно". Про це він сказав на пресовій конференції у вівторок, 3 квітня. Л. Кучма вважає, що „ми до цього підходимо, і обов'язково будемо знати поіменно авторів, але права на помилку ми не маємо". На думку Президента, „якщо впав, то треба піднятися і йти далі, але розібратися з причинами, чому ти впав – сам або тобі зробили підніжку". Президент переконаний, що йому „зробили підніжку". Л.Кучма не розуміє, чому ті, хто стоять за „касетним скандалом", не дають оригіналів плівок, зроблених колишнім майором безпеки Миколою Мельниченком. Президент повідомив, що у нього було 20-30 зустрічей „одночасно з прем'єр-міністром Віктором Ющенком і головою ВР Іваном Плющем", подробиці яких він „досить добре пам'ятає", однак не розуміє, „чому досі не з'явився хоч один запис розмов, коли він був спостерігачем діялогу між прем'єром і головою ВР". Л. Кучма вважає, що треба мати „силу волі, дух, рішучість, цілеспрямованість і йти уперед, зробивши висновки з того, що відбулося".

Незалежне розслідування зникнення Г. Ґонґадзе

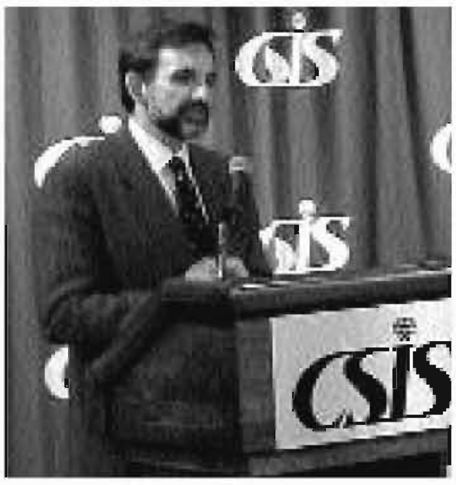
КИЇВ. – Приватна американська фірма КРОЛ, яка проводить розслідування справи Георгія Ґонґадзе в Україні, діє як консультант, повідомив у вівторок, 3 квітня, на семінарі для реґіональних ЗМІ голова СБУ Володимир Радченко. За його словами, „можливо, є свідки зникнення журналіста, які не хочуть ділитися інформацією з правоохоронними органами, то хай вони поділяться цією інформацією з приватною фірмою" Як зазначив В. Радченко, „розкриття справи Ґонґадзе є справою честі для всіх правоохоронців України". Як повідомлялося, партія „Трудова Україна" звернулася до приватного агентства з розслідування і консультацій КРОЛ (США) з проханням провести незалежне розслідування вбивства журналіста Георгія Ґонґадзе.

Нова програма для шкіл

КИЇВ. – У новому навчальному році в школах України чужоземну мову розпочнуть вивчати з другого кляси, повідомив міністер освіти і науки Василь Кремень. В школах буде запроваджено новий курс „Я і Україна", а також Основи здоров'я і фізичної культури. Крім того, після 11 кляси учні шкіл складатимуть п'ять екзаменів, два з них обов'язкові – це історія України та українська мова, а три екзамени учень складатиме за власним вибором. На колеґії Міністерства освіти схвалено умови вступу до вищих навчальних закладів України 2001 року. Складання вступних іспитів у різних вузах відбуватиметься не в один і той же час. В. Кремень також нагадав, що незабаром почне діяти трирічний проєкт незалежного центру іспитування, який організовується українською стороною спільно з Міжнародним фондом „Відродження".

За матеріялами інформаційних аґентств

Посол США Карлос Паскуаль – про ситуацію в Україні

Карлос Паскуаль.

ВАШІНҐТОН. – 19 жовтня минулого року Карлос Паскуаль почав працю в Києві як четвертий посол Сполучених Штатів Америки в Україні. Минулого тижня він побував у Вашінґтоні для консультацій з офіційними особами американського уряду нового Президента – Джорджа Буша. При цій нагоді посол Паскуаль мав також зустріч з провідними представниками американсько-української громади. Крім того, 29 березня він виступив з доповіддю про ситуацію в Україні в Центрі для стратегічних і міжнародних студій.

Рік 2000 був надзвичайним для України, – відзначив посол Паскуаль. – Якщо б на його початку хтось передбачив, що до кінця року Україна досягне 5 з половиною відсотків росту свого національного валового продукту; виплатить усі свої бюджетні зобов'язання; припинить майже повністю практику мінової торгівлі; виплатить залеглі пенсії; збільшить приватне обрблювання землі з 25 до 75 відсотків; збільшить грошовий збір за електроенергію до 60, а то й 70 відсотків; закриє Чорнобильську атомну електростанцію без значної міжнародної допомоги; збільшить свої грошові резерви і виплатить всі свої зобов'язання щодо зовнішньої заборгованости – то вважали б, що така людина з'їхала з глузду.

На думку К. Паскуаля, признання за такі великі досягнення України в минулому році належить Президентові Кучмі, прем'єр-міністрові Ющенкові і голові парляменту Івановi Плющеві, які зрозуміли, що гармонійною співпрацею між собою в такому трикутнику вони можуть створити політичний консенсус для проведення необхідних реформ.

І саме в час такого безпрецендентного поступу в усіх ділянках, – продовжував посол Паскуаль, – почався період значної політичної нестабільности.

Посол Паскуаль бачить три аспекти цієї кризи:

Перший – зникнення журналіста Георгія Ґонгадзе й оприлюднення секретних звукозаписів компромітуючих розмов високопоставлених офіційних осіб. Президент, уряд, парлямент, опозиція, преса в Україні й міжнародна громадськість – всі сходяться на тому, що розслідування цієї справи від самого початку ведеться вкрай незадовільно.

Зміна ролі кількох чільних українських політиків. Деякі відомі політичні діячі знову випливли наверх, намагаючись задовольнити свої амбіції щодо досягнення вищих керівних постів.

Зовнішні взаємини України. Стосунки України зі Заходом завжди залежали від того, наскільки Україна виконує взяті на себе зобов'язання і наскільки вона рухається вперед. Якщо Україна потрапляє у безвихідне становище, – це гальмує її зв'язки зі Заходом. Ситуація стала навіть ще важчою, бо, крім усього, у Вашінґтоні змінився уряд. Виникло враження, що взаємини України зі Заходом припинилися, а зв'язки України з Росією – навпаки, стали інтенсивнішими. Російські засоби масової інформації своїми не згідними з правдою повідомленнями ще більше посилили таке враження, твердячи, наприклад, що Україна і Росія вирішили створити спільне військове бойове формування, що Україна дала Росії право вета, якщо йдеться про участь України у військових навчаннях з НАТО в рамках програми „Партнерство заради миру". Це все далеке від правди, – підкреслив посол Паскуаль.

Проте є інші питання, особливо економічні, які можуть викликати занепокоєння, наприклад, об'єднання української і російської електросистем. Таке об'єднання може бути корисним для України, але це залежатиме від того, як будуть опрацьовані деталі домовленości, наскільки вони будуть прозорими.

Інше важливе питання, продовжував посол Паскуаль, – це процес приватизації в Україні. З уваги на теперішню непевну політичну ситуацію в Україні й неясний діловий клімат, виринає побоювання, що ділки, які процвітають саме за таких умов, використовують цю нагоду для особистого збагачення, а не на користь Україні. Український уряд мусить пильно стежити за процесом приватизації, щоб багатство України не потрапило у невідповідні руки.

Продовжуючи свій огляд, посол Паскуаль висловив кілька думок про те, що необхідно робити Україні, щоб продовжувати свій рух уперед. Вона мусить знайти таку формулу розв'язки існуючої кризи, яка продемонструвала б, що вона далі віддана принципам демократичної держави, правопорядку, свободи слова та свободи зібрань. Розв'язку кризи мусять знайти самі українці. Було б помилкою, якщо б США стали по боці тієї чи іншої сторони в теперішньому політичному протиборстві в Україні.

Проте США можуть бути допоміжними в деяких окремих випадках, наприклад, Федеральне бюро розслідувань може здійснити експертизу так званого „таращанського тіла", якщо цього бажатимуть всі зацікавлені сторони. Також два тижні тому Сполучені Штати започаткували в Україні Фонд допомоги незалежним засобам масової інформації.

„Україна не застрягла в ямі, з якої не може вийти, – закінчив свій виступ посол Карлос Паскуаль. – Україна продемонструвала, що вона може рухатися вперед, коли існує справжній політичний консенсус і політична воля. Минулого року Україна зробила великий поступ, і це був лише початок. Для України існує світле европейське майбутнє, а Сполучені Штати Америки готові допомогти їй в цьому".

Р. Ф.

Візита в Україну глави Ватикану – бажана і доцільна

КИЇВ. – Державна візита в Україну Папи Римського Івана Павла II у червні цього року на запрошення Президента України Леоніда Кучми покликана сприяти поступальному розвитку двосторонніх міждержавних відносин України з Ватиканом, сказав 3 квітня на зустрічі з журналістами заступник керівника прес-служби Міністерства закордонних справ Сергій Бороденков, коментуючи позицію міністерства стосовно візити понтифіка. Відповідно до загальноприйнятої міжнародної практики, візити державних керівників є важливою складовою розвитку двосторонніх взаємин між державами. З політичної точки зору візита Папи Римського в Україну є „бажаною і доцільною". Приїзд Папи Римського - постаті, без перебільшення, світового масштабу, яка своєю діяльністю робить вагомий внесок у забезпечення миру і стабільности на плянеті, покликаний сприяти зростанню міжнародного авторитету України, зокрема серед країн Західньої Европи і Латинської Америки. Водночас майбутня візита Папи в Україну, в якій домінує православ'я, „набуває особливої ваги, враховуючи той факт, що наша країна стане четвертою країною після Румунії та Грузії (де візити вже відбулися) і Греції (візита плянується), яку відвідає глава держави Ватикан. Представник міністерства наголосив, що візита Папи Римського матиме і релігійне значення, адже в очікуванні візити Папи перебувають духовенство та віруючі Римсько-Католицької та Української Греко-Католицької Церков (керівники цих Церков також запрошували Святішого Отця до України). С. Бороденков припустив, що „прогнозоване неоднозначне сприйняття відвідання України Папою Римським можна певною мірою пояснити наявністю проблем і протиріч як у взаєминах між різними Церквами в нашій країні, так і всередині українського православ'я". На думку української сторони, сказав він, візита понтифіка „дасть поштовх подальшому розвиткові релігійного, духовного життя в Україні. Варто виходити насамперед з того, що візита Папи Римського сприятиме утвердженню України в очах світової спільноти як демократичної держави з домінуючим православ'ям і, водночас, забезпеченню на практиці, у повсякденному житті свободи віросповідання".

УНІАН

Ю.Тимошенко захворіла на пневмонію

КИЇВ. – Внаслідок перебування Юлії Тимошенко в Лук'янівському ізоляторі до тих її хвороб, про які вже було відомо, додалась пневмонія. Проведені медичні обстеження засвідчили, що перебування в ізоляторі негативно позначилося на здоров'ї Ю. Тимошенко. Зараз проводиться інтенсивна перевірка її стану для перевірки підозри щодо захворювання на гепатит та інші серйозні хвороби, якими вона не хворіла до ув'язнення. Ю.Тимошенко повідомила, що до неї не допускали лікарів, які спеціалізуються на її захворюваннях, не дозволяли побачень, не дозволяли отримувати домашніх харчів без яких вона не могла обійтися, виводили на прогулянки не загальним „арештантським шляхом", а темними підземними казематами, спорудженими ще за часів Катерини II. Ю.Тимошенко відмовилася від води, острігаючись отруєння.

Генеральна прокуратура обрала щодо Юлії Тимошенко новий запобіжний захід – підписку про невиїзд, повідомив 3 квітня адвокат Віктор Швець. За його словами, дії Генпрокуратури відповідають нормам закону, згідно з якими у випадку скасування судом санкції на арешт, упродовж доби слідчим обирається інший запобіжний захід. В.Швець передав у Генпрокуратуру дипломатичний і закордонний паспорти своєї підзахисної.

Юлія Тимошенко має намір організувати референдум щодо відставки Президента України Леоніда Кучми і проведення дострокових президентських виборів.

Юлія Тимошенко очолює позитивний рейтинг березня, а Президент України Леонід Кучма – негативний. Такими є результати експертного опитування, проведеного 31 березня - 2 квітня Центром політичної аналізи і консультування серед політологів, фахівців неурядових дослідницьких організацій, журналістів. Позитивна оцінка діяльности Ю.Тимошенко становить 0.41, Віктора Ющенка – 0.34, депутата Тараса Чорновола – 0.13, Леоніда Кучми – 0.08. У негативному рейтингу Л. Кучма отримав індекс – 0.50, Євген Марчук – 0.13, Юрій Кравченко і Ю.Тимошенко – по 0.08.

Тиск на пресу в Україні

КИЇВ. – Міжнародна організація „Репортери без кордонів" закликає українську владу покласти край репресіям проти журналістів. У листі на адресу нового міністра внутрішніх справ України Юрія Смирнова зазначено, що останнім часом посилився тиск на журналістів, які публікують критичні матеріали про діяльність влади. Правозахисники зазначають, що жодне з 9 вбивств журналістів так і не було доведено до суду з 1996 року, замовників та виконавців злочину і досі не виявлено.

КРИМ. – Учасники міжнародної конференції "Свобода преси: досвід Центральної і Східньої Европи", яка відбулася 26 березня в Криму, висловили занепокоєння становищем свободи слова в Україні. У підсумковому документі учасники конференції закликали українську владу вжити заходів для припинення тиску чиновників на засоби масової інформації. Конференція висловила також солідарність з колегами з Білорусі, які "змушені працювати в умовах тоталітарного режиму".

АМЕРИКА І СВІТ

Американсько-китайський інцидент розв'язано

ПАРСИППАНІ, Н. Дж. – Китайське телебачення повідомило, що уряд Китаю прийняв рішення звільнити залогу американського військового розвідувального літака, який вже 10 днів тримають на острові Хайнань, після закінчення, як було сказано, „необхідних формальностей". З Пекіну повідомляють, що китайці врешті-решт погодилися прийняти останній варіянт американського співчуття стосовно зіткнення американського літака і китайського винищувача. У заяві Міністерства закордонних справ Китаю мовиться, що рішення звільнити 24 американців було ухвалено „з гуманітарних міркувань". У документі зазначено, що Китай надає великого значення добрим взаєминам з США. Як повідомило агентство„Сіньхуа", у середу, 11 квітня, посол США у Пекіні Джозеф Прюер доставив до МЗС Китаю послання від американського уряду, у якому Вашінгтон висловив глибокий жаль з приводу інциденту, що стався у неділю, 1 квітня, і американці здійснили вимушене приземлення на території Китаю. Під час зіткнення американського військового літака з винищувачем ВПС Китаю китайський летун загинув.

Справу близнюків вирішуватиме суд у США

ЛОНДОН, 9 квітня – Британська родина програла судовий процес, який вирішував, чи дозволити цій родині удочерити через Інтернет двох американських дівчаток-близнюків. Подружня пара Алан та Джудіт Кіршов привезли дітей до Великобританії зі Сполучених Штатів в січні – після законної, як вони стверджують, процедури усиновлення. Верховний Суд у Лондоні постановив негайно повернути близнюків до Сполучених Штатів, де тамтешній суд вирішуватиме їхню подальшу долю. Цих дітей намагалося удочерити ще одне подружжя зі Сполучених Штатів, а також розлучені біологічні батьки близнюків.

США ставлять Росії умови щодо допомоги

ВАШІНҐТОН. – Президент США Джордж Буш запропонував низку умов, від виконання яких залежатиме виділення американської допомоги для Росії. В проєкті бюджету на наступний рік, оприлюдненому у вівторок,10 квітня, у Вашінґтоні, передбачено допомогу державам колишнього СРСР та Росії у розмірі 800 мільйонів долярів. Як буде розподілено ці кошти – вирішуватиме Конгрес. Однак, згідно з проєктом бюджету, 60 відсотків цієї суми має бути затримано в разі, якщо Москва не припинить допомагати Іранові будувати ядерний реактор і розвивати програму створення балістичних ракет. Ще однією умовою для отримання допомоги є врегулювання воєнного конфлікту у Чечні.

Перемитників людей з України позбавлено волі

ПАРИЖ. – Один із судів у Парижі засудив до позбавлення волі двох українців за перемитництво сотень глухонімих для створення у Франції потужної мережі вуличних торгівців. Анатолія Яреського позбавлено волі на два роки, Юрія Буканця засуджено до 18 місяців позбавлення волі. Обом заборонено в'їздити до Франції впродовж десяти років. Мережу вуличних торгівців було викрито минулого квітня. Принаймні 500 глухонімих, переважно з України, торгували дрібними товарами на залізничних станціях і в кав'ярнях по цілій Франції. Велику частину виторгу ці торгівці мусили віддавати організаторам мережі. Подібні мережі, часто керовані українцями, викрито також у Німеччині, Еспанії, Греції, Португалії та Італії.

США намагаються помирити Вірменію та Азербайджан

ВАШІНҐТОН, 9 квітня – Президент Джордж Буш проведе окремі зустрічі у Вашінгтоні з азербайджанським і вірменським президентами щодо результатів останнього равнду переговорів стосовно Нагірного Карабаху – анклаву в Азербайджані, населеному переважно вірменами. У зустрічах з президентами Гейдаром Алієвим і Робертом Кочеряном візьме участь також секретар Державного департаменту Колін Павелл. На переговорах, що закінчилися в неділю, 8 квітня на Фльориді, співголовували Франція, Росія та Сполучені Штати. Співголови назвали переговори плідними.

Канада завернула британський корабель

КВЕБЕК, Канада. – Державні інспектори наказали британському військово-транспортному кораблеві, котрий чекав у квебецькій пристані повернутися, не виладовуючи свого вантажу, побоюючись, що деякі обладнання могли бути заражені ящурем. Найбільше інспектори боялися, що болото на колесах різних засобів транспорту могло б розповсюдити цю заразливу хворобу, вірусів якої покищо не знайдено в Канаді.

Франція критикує США за "анти-зелену" політику

ПАРИЖ. – Французький прем'єр-міністер Ліонель Жоспен 4 квітня гостро скритикував адміністрацію Президента Джорджа Буша за відмову підписати Кіотську угоду стосовно зменшення викидів газів, що призводять до гльобального потепління. Л. Жоспен назвав американську позицію не ізоляціоністською, а радше односторонньою. Він також скритикував уряд Буша за його ставлення до інших країн загалом, яке, за його словами , не передбачає дотримання правил співіснування міжнародної спільноти.

Керівник НАТО висловлює підтримку Македонії

СКОП'Є, Македонія. – Генеральний секретар НАТО Джордж Робертсон заявив, що для владнання нещодавніх сутичок між етнічними повстанцями та македонськими військами необхідні політичні переговори. Лорд Робертсон, перебуваючи 4 квітня з офіційною візитою у Македонії, назвав ту країну справді демократичною державою. Генеральний секретар НАТО попередив, що ті, хто застосовує силу задля досягнення політичних цілей, повинні бути подолані. За словами Дж. Робертсона, миротворці НАТО за останні кілька днів заарештували 150 албанських повстанців і конфіскували кілька тонн зброї.

Успішний іспит з української мови дає учневі три кредити

Учні середніх шкіл стейту Нью-Йорк мають змогу отримати три кредити із чужоземної мови – через іспитування в українській мові, акредитоване в рамках іспитів „Ріджєнс".

Від 1999 року процедура на подання і саме здавання іспиту зазнали змін внаслідок директиви з Департаменту освіти цього стейту. Це стосується не тільки української мови, але і п'яти інших мов, яких звичайно не вчать в американських школах. Тепер іспити з таких мов для зарахування кредитів мусять бути переведені в школах етнічних громад, а не в американських середніх школах, як у минулому. Тому це заторкує суботні школи українознавства та вчителів мови у вищих клясах.

Спеціяльні комітети вчителів, які до цієї зміни діяли під егідою стейтового Департаменту освіти у випрацьованні таких іспитів у шістьох мовах, – продовжують свою працю. Щорічно вони їх приготовляють, вповні достосовуючись до вимог і стандартів іспитів „Ріджєнс", для користи учнів і вчителів різних етнічних прошарків суспільства стейту. Для українських учнів і вчителів цей обов'язок виконує Комітет для підготови іспитів з української мови.

Учні-апліканти мусять мати на увазі наступне: цей іспит є доступний тільки учням 11-ої або 12-ої кляси американської середньої школи; вони мусять виповнити всі вимоги до закінчення школи; український іспит не може замінити іспит в іншому, обов'язковому предметі; в такій справі дирекція школи зробить остаточне рішення.

Згідно з новою процедурою, учень-аплікант повинен зробити наступне – попросити в канцелярії своєї середньої школи дві форми: „Application for Regents Credit for Foreign Language Studied Outside of the Regular High School", і „Student Profile". Вони мають бути виповнені вчителем школи українознавства і вислані до дирекції середньої школи учня. Всі іспити з мов проводяться щорічно в половині червня, однак формальності мусять бути складені далеко наперед. Якщо бракує в шкільній канцелярії деяких форм, дирекція може їх замовити в Департаменті освіти стейту.

Апліканти мусять виказати принаймні середній рівень знання української мови, що і буде дорівнювати стандартові „Ріджєнс" з чужоземних мов. Це означає, що учень повинен мати закінчені три роки навчання в українознавстві, на вищому рівні. Згідно зі стейтовою вимогою, навчання має тривати не менш як три години тижнево. Воно може включати не тільки кляси мови, але і літератури, історії і культури. Ті, котрі успішно закінчують цей рівень, перейдуть іспит.

Як вже сказано, у процесі складення аплікації учня вчителі українознавства зобов'язані виповнити деякі формуляри. Вище згаданий Комітет продовжує укладати іспит, слідкуючи за всіма приписами, і в точному форматі іспитів „Ріджєнс".

На бажання, Комітет вишле вчителям шкіл українознавства всі частини іспиту з посвідкою, який вони переведуть в своїй школі, в червні. Перевірку і посвідку акредитації іспиту здійснює Language Immersion Institute of the College at New Paltz, N.Y.

В новій директиві Департаменту вказано також, що етнічні школи мають два вибори: використати іспит, щорічно випрацьований Комітетом, або самим його виготовити і видрукувати, згідно зі всіма вимогами. Їхня праця мусить бути перевірена і затверджена компетентною, професійною особою в ділянці мов та освіти, котра виповнить форму евалюації (форма має бути в канцелярії середньої школи). Разом із оцінкою для учня, вчитель має представити це засвідчення до середньої школи учня. Зацікавленим вчителям Департамент освіти перешле копію іспиту з 1998 року, яку вони вживають як модель для свого (частини 2, 3 і 4). Також для усної, 1-ої частини, потрібно попросити теми з минулих років. В такому випадку вчителі повинні звертатись до: Office of Testing and Assessment, R.760 EBA, The State Education Dept., Albany, N.Y. 12234 і просити Sample Comprehensive Examination in Ukrainian 1998, and Oral Test Topics. Щоб отримати цьогорічний іспит, звернення до Комітету, разом із 5 дол. на друк і пересилку, мають бути адресовані до координатора Комітету: Oksana Bakum, 18 Orchard La., Highland, N.Y. 12528.

Приймають аплікації на стипендії

Фундація українсько-американського центру у Воррен, Миш., приймає прохання щодо стипендій та фінансової допомоги для організацій на 2001 рік. Згідно з вимогами, стипендії надається студентам повної форми навчання в акредитованих коледжах і університетах, а також випускникам середніх шкіл, які ще в цьому навчальному році відвідуватимуть вищі учбові заклади.

Кандидатів на стипендії оцінюється на базі фінансової потреби, шкільних оцінок, української чи американської громадської діяльности і письмового нарису. Кандидати мусять бути українського роду і мешканцями стейту Мишиген. Фінансову допомогу отримають ті організації, що мають переконливі українські громадські програми та обґрунтують конечну потребу фінансової допомоги. Всі потрібні документи кандидатів мусять бути отримані Фундацією українсько-американського центру до суботи, 30 червня 2001 року.

За докладнішими інформаціями можна звертатися до: Ukrainian American Center Foundation, Inc. P.O. Box 1443, Warren, MI 48090-1443 або 530 Oxford Ct., Rochester Hills, MI 48307-4527. Тел. (248) 852-1570.

Великоднє послання Православних Єпископів

(Закінчення зі стор. 1)

пеки, що їм загрожували. Не помиляємось, коли кажемо, що сьогоднішня Україна користається волею і державністю завдяки тим її богоугодним синам і дочкам, які залишилися вірними засадам Євангелія Життя.

Цей Великдень, що є першим в новому столітті і новому тисячолітті, закликає нас, православних, бути непохитними у сповіданні віри, яку ми прийняли у святому хрещенні тими, які своїм життям благовіствують ту важливу і основну правду православного християнства, що Христос, Син Божий, добровільно зійшов на хрест і помер, та Своїми терпіннями, смертю і воскресінням здобув всім людям, які вірують в Нього і додержуються Його заповідей, життя вічне, і Своєю благодаттю створив з нас всіх новий народ – новий Ізраїль, який стоїть в дусі та істині прославляє Отця Небесного.

Пам'ятаймо також, що Христове воскресіння тісно зв'язане з Його старстями і смертю. Без смерти не було б воскресіння. Цьому вчить нас все наше богослужбове (літургійне) життя, яке бере свій початок з гробу Господнього у місті Єрусалимі, від якого сповіщено мироносицям і всім нам: „Його тут нема – Він воскрес".

Звертаємось до вас з проханням бути людьми, які своїм життям проповідують слова істини Господа нашого Ісуса Христа, Який освятив і оновив нас і закликав нас до найтіснішого єднання з Ним.

Разом з Вами обнімаємо у радості свята нового життя – світлої Пасхи Господньої, наших братів і сестер на рідних землях України в цей 10-ий рік незалежності. Оплакуємо релігійні та економічні труднощі, зазнані ними, але будучи переконаними, що духовний фундамент є головною запорукою всестороннього відродження, звертаємось до Воскреслого Христа з цим коротким проханням: Спасителю світу і Царю нового створіння, піднеси наші розуми і серця до Твого царства.

Уділяючи Вам благословення Отця, Сина і Святого Духа, запевняємо Вас і архипастирів, пастирів і побожних наших братів і сестер в Україні у нашій постійній любові і молитвах і прохаємо ваших молитов.

Ваші слуги у Воскреслому Господі –

† **Василій,** Митрополит,
† **Константин,** Митрополит,
† **Іван,** Архиєпископ,
† **Антоній,** Архиєпископ,
† **Всеволод,** Архиєпископ,
† **Іоанн,** Архиєпископ,
† **Юрій,** Єпископ,
† **Єремія,** Єпископ

Видано у Савт Бавнд-Бруці, США; Вінніпезі, Канада; Лондоні, Англія; Канбері, Австралія; Куритибі, Південна Америка, на Великдень, 15 квітня року 2001 від народження Господа і Спаса нашого Ісуса Христа.

Великодній привіт ієрархії Української Католицкої Церкви

(Закінчення зі стор. 1)

апостолів посеред натовпу. Ісус мав довір'я до них і любив їх. Тепер Він віддає Своє життя за них. Руки Ісуса були розпростерті – так, ніби Він хотів обняти весь грішний світ своєю смертю. Апостоли ж сховались за зачиненими дверима. Вони були на видноті у Квітну Неділю, але вони непомітно щезли у Велику П'ятницю.

На Великдень Ісус з'явився апостолам, щоб розділити з ними Свою перемогу над смертю. Лагідно, з любов'ю Ісус Христос привітав їх словами: „Мир Вам". Апостоли перестрашилися. Вони думали, що бачать привид. Ісус же сів їсти з ними і терпеливо давав їм торкатися до Нього, щоб вони могли упевнитись, що це Він. Апостоли були глибоко зворушені цим виявом любові Ісуса. Вони зреклися Його, а Він все ж таки повернувся до них. Власне тоді апостоли починають перемінюватися.

Чому апостоли так повільно відгукувались на любов Христову? Чому нам так тяжко відмовитись від старої дороги, якою йдемо, і подивитися на світ очима Ісуса? Могливо, ми не маємо впевнености в тому, що буде з нами, коли ми покинемо старі погляди? Якою дорогою буде провадити нас Ісус? Чого Він домагається від нас? Можливо, глибоко в душі ми не готові повірити, що, проводячи життя в любові, ми дійсно зможемо осягнути щастя. А може, ми все-таки надаємо перевагу нашим власним цінностям, а не тим, яких вчить нас Ісус. У 8-ій главі Євангелія від Івана Ісус порушує саме цю справу перед тими, що противились його вченню. Він каже їм, що вони не є вільні, вони ж намагаються доказати, що він не має рації. Тиранство не є зовнішньою ознакою, воно – всередині них. Вони ж поневолені власними думками, які визначають їхню поведінку, почуття, зв'язки, дії і реакції. Нелегко відмовитися від плянів, мрій, унапрямлених на щастя в нашому власному розумінні. Треба мати сильну віру, щоб залишити всі вигоди і піти шляхом незнаним.

Ми, Ваші Владики, запрошуємо наше духовенство, чернецтво та вірних бути Великодніми людьми: бути людьми надії. Як апостоли, так і ми, благословенні миром Воскреслого Ісуса Христа, що є посеред нас. Як апостоли, так і ми маємо обов'язок іти в світ і проголошувати Благовість. Не вагаймось відгукнутись на поклик Христа. Щиро змінім наші погляди і поведінку. Будьмо палкими в нашій молитві і поклонінні. Будьмо відкриті в нашій любові до Воскреслого Христа і один до одного. Будьмо ревними в любові до нашої Церкви і готові служити їй.

Ми, Ваші Владики, обнімаємо Вас з поцілунком Христового миру і благаємо для Вас у Всевишнього Господа просвітлення Світлом Христового Воскресіння.

Христос Воскрес! Воістину Воскрес.
Він посеред нас!

† **Стефан,**
Архиєпископ-Митрополит
† **Василь,**
Єпарх Стемфордський
† **Михайло,**
Апостольський адміністратор епархії св. Миколая
† **Роберт,**

Послання Євангельсько-Баптистського Братства

(Закінчення зі стор. 1)

Особу Свого Сина на хресті й бачить нас оправданими, мовляв, ми ніколи не згрішили. Тепер кожному, хто „вірує в Того, Хто оправдує нечистивого, віра його порахується в праведність" (Рим. 4:5). Воскресіння Христове стверджує факт, що Бог-Отець прийняв жертву Свого Сина, як вистарчальну плату для нашого оправдання.

Воскресіння Христове є важливим для нас, бо воно є запорукою нашого воскресіння. Свого часу блаженний Йов запитався: „Якщо людина помре, чи оживе?". Таке питання багатьох людей ставлять перед собою і в наш час. Апостол Павло відповідає: „Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі оживуть... Ось кажу я вам тайну: не всі ми заснемо, та всі перемінимось, – раптом, як оком змигнуть, при останній трубі: бо затрубить вона – і мертві воскреснуть, а ми перемінимось" (1 Кор. 15:22, 51:52). Христос є Паном над смертю, бо Він є Джерелом Життя. „А коли живе у вас Дух Того, Хто воскресив Ісуса з мертвих, то Той, що підняв Христа з мертвих, оживить і ваші смертні тіла через Свого Духа, що живе у вас" (Рим. 8:11). Яка це чудова надія для всіх нас, що так як Христос воскрес із мертвих, так і всі віруючі в Нього, які померли – воскреснуть із мертвих, щоб уже ніколи не вмирати.

Воскресіння Христове служить для нас картиною майбутнього підхоплення Церкви. Коли Воскреслий Ісус знову прийде на цю землю, то при Божій сурмі всі померлі в Христі воскреснуть, а всі віруючі живі будуть перемінені та всі разом будуть підхоплені назустріч Господеві Ісусові Христові в повітрі, щоб вічно перебувати з Ним. Тоді смерть буде остаточно поглинута перемогою. Відтоді життя буде панувати назавжди. Дітей Божих тоді вже не буде турбувати думка про хвороби і смерть. Будемо жити в безмежному щасті у вічних оселях, які воскреслий Христос пішов приготувати для всіх Своїх вірних. Там будемо вічно славити Бога за Його безмежну любов до всіх нас і за Його перемогу.

Ми урочисто святкуємо воскресіння Христа, бо воно є славною перемогою Христа над гріхом, дияволом і смертю. Воно є й нашою перемогою. Воскресіння Христове має в собі могутню силу і в нашому часі. Воно перемінило наше життя, дало нам нове життя й запевнило нам вічне життя. Тому ми з особливим захопленням святкуємо це славне свято. З радістю ми дивимося вперед на той славний день, коли воскреслий Христос прийде, щоб забрати Свою Церкву, щоб де Він, і ми були навіки.

Молимо Господа, щоб сила воскресіння Христа перемінила й наш край – Україну. Наша молитва до Бога, щоб урочистості святкування Великодня принесли нашому народові в Україні та в розпорошенні потіху й нові надії на краще майбутнє.

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Д-р Володимир Домашовець,
почесний голова
Д-р Іван Ковальчук,
голова
Д-р Йосафат Іваськів,
генеральний секретар
пастор Михайло Якубович,
скарбник

Президент України зустрівся з предстоятелями Церков

КИЇВ. – У переддень Великодня, як повідомив 4 квітня керівник управління інформації і зв'язків з громадськістю адміністрації Президента Ігор Сторожук, Президент України Л. Кучма зустрівся з главою УПЦ Київського Патріярхату Патріярхом Філаретом і Митрополитом УАПЦ Мефодієм. На зустрічі йшлося про зближення позицій цих Церков, а також про першочергові кроки, які сприяли б їх об'єднанню. Було розглянуто питання використання Українською Автокефальною Православною Церквою під час майбутніх свят Андріївської церкви в Києві. Глава УГКЦ Кардинал Любомир (Гузар), предстоятель УАПЦ Митрополит Мефодій та предстоятель УПЦ КП Патріярх Філарет оприлюднили спільне звернення до віруючих, представників партій і громадських об'єднань України зі закликом до відновлення громадянського миру в державі. На прес-конференції глави трьох Церков одностайно наголосили, що „врегулюванню нинішньої політичної ситуації може бути лише одна негативна альтернатива - анархія й хаос, які приведуть до знищення суверенної України". „Ми не маємо права допустити, щоб в Україні запанували не сила права, Конституція і законність, а право сили", - йдеться у зверненні. Тому його автори у переддень світлого Христового Воскресіння закликали всіх віруючих „до молитви за діялог, утвердження політичної стабільности і віднайдення мирних засобів розв'язання існуючих протиріч, до усвідомлення недоторканости громадянського миру, відповідальностити розсудливости та терпіння".

Кардинал Любомир Гузар (зліва), Патріярх Філарет (у центрі) та Митрополит Мефодій на прес-конференції у Києві.

День обнови

Дзвони радости, дзвони!
Скрізь ллються тони
До небес...
Голосять дзвони в перегони
Чудо чудес
Від дому до дому
Світові всьому:
Христос Воскрес!

Я. Вільшенко

Цього 2001 року так само, як рік-річно впродовж більше тисячі років, відколи світло Христової віри засяніло на київських горах і своїм промінням благодатті та любови залляло українські землі, – радісно зустрічаємо давню містерію великого Свята Господнього – Воскресіння Христове.

Велика містерія Векикодня – це день обнови всього людства, це перемога життя над смертю, світла над темрявою, добра над злом. День Христового Воскресіння вказує на незаперечність Божества Ісуса Христа та цілковитої перемоги над гріхом. Це також особливий спосіб підкреслення любови Господа до людського роду, для спасіння котрого Господь віддав свого єдиного Сина на муки і страждання. Христова жертва, могутнє Воскресіння підтвердили Божу велич і дали людині віру в досягнення її найвищих ідеалів Божого прощення, спасіння та життя вічного. Радість вливається в душу бо Христос Воскрес! З вірою і надією серед розспіваних церковних дзвонів радости та тріюмфальним „Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав і тим, що в гробах, життя дарував“ на устах зустрічаємо цей Великий День.

З такою ж радістю і природа возвеличує своїм веснянним оживленням над зимовим умертвленням Божу благодать, починаючи нове життя. З весною воскресає земля – життєдайна мати людства, що приносить зі соняшним промінням не тільки запашність воскреслої природи, але в першу чергу віру в прийдешні багаті плоди. Створюється неможливе до втихомирення бажання виблагати у Воскреслого Христа такого ж світлого дня й для українського народу. Хоч перші кроки до цього особливого дня вже зроблено майже 10 років тому з проголошенням незалежности України, та вони стали тільки глухим відгомоном історії. Не вдається витіснити розповсюджуваних вислужниками сатани сумнівів, незгоди, розбрату і сваволі, як і не вдається за той час народові стати українським і обрати для молодої держави України українського проводу. А все це мусимо здійснити своїми власними, але об'єднаними зусиллями, не розраховуючи на будь-яку допомогу чужих.

Віра в правду Воскресіння Христового давала впродовж століть нашому народові силу встоятися перед ворожими навалами та спроможність знову і знову відроджуватись. То ж вірмо у день обнови і не сумніваймося у спроможність нашого народу, а з тим і близький Великдень України. Бо як сказав поет:

...„Воскрес Христос із гробу по писанню
І шлях пробив до правди і добра.“

СВОБОДА

Пам'ятайте про Україну!

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-0964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax (973) 644-9510, UNA Fax (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор – Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич,
Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи“
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата – Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про великодні дзвони церкви св. Духа

У Квітну Неділю, коли сірий вечір закривав серпанком вулиці Нью-Йорку, у тишу мого мешкання загостили дзвони із недалекої грецької церкви. Статечні та спокійні, вони видавалися чомусь дуже близькими і, може, саме тому принесли зі собою спомин давним-давно слуханих дзвонів церкви св. Духа у Львові, що, як тепер оця грецька церква, була „через дорогу“ від дому діда Федака, тобто мого родинного дому.

І так у сутінку самітної Квітної Неділі в Нью-Йорку пригадалися давні Великодні у Львові, коли ці дзвони були неодмінною частиною святкових днів і святкових почувань. Вони припливали урочисто і поважно, із улюбленої церковці, яка стала для нашої родини особливо близькою, таки просто „нашою“. В ній відбувалися вінчання, хрестини, миропомазання, усі родинні торжества, що у тих давніх часах проходили скромно, спокійно та без численних гостей, як це стало правилом сьогодні.

Немов із старого альбому, вийшли під звуки сусідніх, таких подібних дзвонів, картини дитинства, коли у цій так добре знаній, немов родинній церковці відбувалися вінчання моїх тіток із їхніми обранцями, що відтак стали вибранцями цілого народу. Немов бачу, як ми проходили довгою чергою, бо ж родина була велика, через город, який доглядали Сестри-василіянки, через темний коридор Семінарії, до захристії церкви, якої головна брама була на вулиці Коперника. І бачу тодішнього ректора Семінарії, пізнішого Патріярха Йосифа, як він вінчає молодих.

Церква св. Духа – це була „наша церква“ – церква нашої родини, яка була її сусідкою. Тому не диво, що її дзвони були нам так близькі, а я дитиною вслухалася залюбки у їхній святочний звук. Ніколи не дзвонили вони так величаво, як саме у Великодній час, а коли будили нас у Великодню неділю, ми діти, знали, що час привітати батьків та дідів святочним: „Христос Воскрес!“.

Яке було моє розчарування, коли відвідавши вперше у роки „відлиги“ моє родинне місто, я побачила руїни „нашої церковці“, які світили пусткою на давній вулиці Коперника. То було ще одне збурене плесо дитячих споминів. Прийшлося поховати і цей десь у закуток пам'яті та не викликувати його у святочний час.

Аж ось тепер потрапила до рук вістка зі Львова у нашій пресі, що вирішено церкву св. Духа відбудувати, а наріжний камінь закласти під благословінням Папи Івана Павла II. Інформують також, що цю церкву св. Духа включено до державного переліку пам'яток, що потребують відродження, та що вже розпочалася реставрація складових частин інтер'єру. Значить, наша так близька нашій родині, церковця має шанс віджити та відродитися?

Як добре дістати таку радісну вістку саме у Великодній час! А з цією вісткою відродилися спомини, і перед очами стоїть, немов це було вчора, та церква із стрункою вежею, і скромні будови семінарії, що стільки років служили твердинею духовної сили.

Може, відбудова церкви принесе так дуже потрібну радість довколишнім мешканцям і, може, як колись нашій родині, великодні дзвони церкви св. Духа будуть сповіщати їм що „Христос Воскрес“?

О–КА

Молода українська опозиція шукає помочі

В останніх місяцях куди рідше, як раніше, приїжджають до нас посланці з України, щоб знайти підтримку і поміч. Саме того, здається шукали тут два представники громадського Комітету „За правду“, про який мали ми нагоду вже не раз читати у різних засобах інформації.

Владислав Каськів і Тарас Кузьмів, речники Комітету „За правду“, приїхали, щоб інформувати про сучасний політичний стан в Україні нашу громаду і також американські чинники у Вашінгтоні. Ми мали нагоду послухати їх у приміщеннях УККА в Нью-Йорку у неділю, 25 березня, де зібралася група зацікавлених громадян – на жаль, у великій більшості старших віком. З дуже коротких інформацій члена президії і координатора коаліції „Свобода вибору“ В. Каськова ми дізналися, що комітет вже об'єднує майже 400 різних організацій і постійно напливають нові члени. Присутні мали нагоду побачити дуже короткий пропагандивний фільм „Спитай“, а відтак гості відповідали на запитання зі залі. На їхню думку, немає юридичного шляху звільнити діючого президента, але завжди можна вести із ним переговори на тему його добровільної відставки. Речники Комітету підкреслювали, що більшість його членів – це молоді люди, молоді політики, які хочуть позитивних змін і працюють заради цього. На запитання, яка ціль їхніх відвідин США, ми довідалися, що представники Комітету „За правду“ очікують від членів діяспори помочі у тиску на Уряд США, який може посприяти змінам політичних обставин, що існують тепер в Україні. Після зустрічі з громадою метрополії гості поїхали ще до Вашінгтону.

О. К.

Відгукнулися на мою біду

Хочу через газету привітати зі святом Христового Воскресіння дорогих мені людей, які відчули моє горе і озвалися на мою біду. Це – М. Висюнтик, Михайло і Оля Танські з Арізони, Ірена Клівак, В. і О. Гринькови, Марія Кейм з Фльориди, С. Ліщинський, Марія і Северин Злочовські, Анна Петрунко, Володимир Сливоцький, Сара і Марія Крушельницькі. Шкодую, що не знаю прізвища о. Степана. Дякую вам, добрі люди, за допомогу в лікуванні сина.

Надія та Ігор Кудревичі,
м. Бучач, Тернопільської обл.

АНАТОМІЯ ПЕСИМІЗМУ

Родопи – тут і тепер

Петро Часто

Втім, „теорія маятника" вповні застосовна, бо ж хіба мислячі українські голови сьогодні не хитаються скрушно туди-сюди? І амплітуда коливань в межах сучасного українського відчаю така, що „стрілка" то доходить до крайнього негативізму, який сам ставить себе поза аналізою (стаття у львівській газеті „Експрес" – „Ми ніколи не побудуємо незалежної України", або „досліддження" в київському „Дзеркалі тижня" і ньюйоркській „Закордонній газеті" – „Сталін та Щербицький як головні творці української нації та державности"), то підводить до такого рівня доказовости і об'єктивности , що читач просто змушений зробити той же невтішний висновок.

Недавно помер Роман Андріяшик, письменник з особливо гострим відчуттям реальности, автор блискучих романів „Полтва", „Додому нема вороття", „Три хрести" та інших. Ніби передчуваючи скорий відхід, він вдався до публіцистики – до жанру, в якому думка невіддільна від голосу серця, тому, читаючи, ми можемо, німіючи з жаху, реконструювати атмосферу, в якій народжувалися ці слова:

„...Український народ поринув у підспудне дрімотне затишшя, а чи дадуть йому прокинутись колись? Чи, коли прокинеться Бог? Чи тоді, як засне, втративши інтерес до планети-самовбивці?...

...Теперішня Україна – останній шанс української нації на незалежність, бо триває ненасильницькоспровоковане зросійщення, неспровокованонасильницьке оголення до самої протоплазми душі й тіла української людности, глобальне збіднення віри й тотальне розграбування народних скарбівень від ікони до обезбарвленого скрутля художнього полотна в сирих підвалах старовинних кам'яниць. Гниють книгозбірні, архіви, сховища. Тліють рукописи, вмирають мелодії, німіє слово, сліпнуть стомлені очі, вапніють серця. Такої батиївщини ще не звідала українська земля, яка пам'ятає і половців, і Андрія Боголюбського, і татарських півнів, і сталінщину, і конфіскації Кракова, Дрездена й Ермітажу...

....В народі кажуть про Незалежну Україну: та нехай валиться, тільки б без війни.

Цього разу не буде й Крут..." („Український форум", 21-28 лютого 2000 року).

Перші п'ять років незалежности і безплідного галасу ста партій підвели нас до висновку, що суспільство ділиться не за партійною ознакою, що над правизною і лівизною, над консерватизмом, лібералізмом, монархізмом, анархізмом й усякими іншими „ізмами" передусім панує етнолінгвістичний поділ, тобто йдеться про притрушене квіточками „нових часів" старе протистояння між українством і його одвічними ворогами. На цьому тлі виокремлюються підставові різниці між національно свідомою Галичиною і зрусифікованим українським сходом. Іншими словами – між меншістю і більшістю спільноти. Щоб зберегти цей статус-кво, не дати оглухлій і осліплій більшості проковтнути національно свідому українську меншину в Україні, дехто з ідеологів українського відродження вбачає порятунок у поверненні до федеративного устрою України. З цієї ідеї, як відомо, почав свою політичну діяльність Вячеслав Чорновіл, однак невдовзі відмовився від неї як від передчасної – в момент державного унезалежнення, коли саме унітарність і соборність творили внутрішню енергетику української національної революції. Згадаймо також, що за федеративний устрій виступали й комуністи – з діяметрально протилежних позицій: щоб утримати під своїм впливом схід і південь України.

Насправді йшлося не про статус-кво, а про *„або-або"*, про *„хто кого?"*, про *„бути чи не бути?"*. Друга незалежна п'ятирічка пов'язана з шаленим наступом антиукраїнства, з новою хвилею русифікації, яка майже витіснила українську мову з інформаційного простору, а українську культуру – зі щоденного буття. Знічені цією нібито очевидною поразкою українського націоналізму, наші „світлі голови" відповіли старою рефлексією: бий свого, щоб чужі боялись. За цією логікою винними виявилися національно-самостійницькі сили, зокрема та сама Галичина. „Галицькі політики нині надто страждають від комплексу непотрібности у столичних владних кабінетах. І не розуміють, що насамперед розбудовувати потрібно регіон – Галичину, а вже згодом диктувати свої умови з позиції рівноцінного центру, а не провінції", – пише, не без рації, дуже цікавий автор Кость Бондаренко в есеї про короля Данила Галицького.

Отож винного знайдено! І вже не тільки без рації, але й без болю і муки, з погляду незангажованого „третейського судді" судить „зацофаних західняків" Юрко Квік у львівському журналі „Ї" (ч.18, 2000): „Домінування в масовій свідомості галичан таких традиційних мітологем української націоналістичної ідеології, як „соборність", „державність" чи „український П'ємонт" зформувало принципово спотворені уявлення західних українців про те, чим є сьогодні Україна і ким є вони самі в Україні. Породжені цими уявленнями всеохопний етатизм та „культ" Української держави, а також вдале маніпулювання націоналістичним дискурсом з боку пост-колоніяльних київських еліт не дозволяють сьогодні галичанам розпізнати переважно „креольський" характер цієї держави і країни, який сам по собі є достатньою державою для відновлення русифікації...".

Після такого безрадісного „дис-

(Закінчення на стор. 19)

УКРАЇНЦІ У СВІТОВІЙ НАУЦІ

Сергій Подолинський – економіст, соціолог, фізіократ

Василь Шендеровський,
доктор физико-математичних наук, професор

Народився майбутній вчений на Черкащині, в селі Ярославці 31 липня (за новим стилем) 1850 року. Батько Сергія, Андрій, писав вірші, навіяні темами українського побуту і народної творчости. Мати, Марія Сергіївна, – уроджена княжна Кудашева. Дитячі роки Сергія минули в маєтку батьків. В сімнадцятирічному віці хлопець вступає на природниче відділення фізико-математичного факультету Київського університету.

Університет св. Володимира до 1919 року, незважаючи на русифікаторську політику уряду, завдяки діяльності кількох поколінь українських вчених, зокрема професорів Володимира Антоновича, Драгоманова, Зібера, Олександра Кістяківського, Костомарова, Лучицького, Перетца, Довнар-Запольського, зробив багато для розвитку української науки та культури, виховав визначних українських культурних та громадських діячів.

Цей панівний в університеті дух не міг не вплинути на юного студента Подолинського. Під час навчання він зближається з Михайлом Драгомановим та Миколою Зібером і захоплюється ліберальними поглядами.

Микола Зібер – це видатний економіст і соціолог, походив зі швайцарсько-українського роду, член Київської Громади, згодом названої Старою Громадою, професор політичної економії в університеті. Приятелював з Михайлом Драгомановим, після звільнення якого в 1875 році, за особистим наказом Олександра II, з Київського університету, на знак протесту також залишив університет і оселився у Швайцарії. Підтримував тісні зв'язки з діячами віденської „Січі", одним із засновників якої був Іван Пулюй.

Закінчивши 1871 року університет, Подолинський виїздить за кордон для продовження медичних студій. Живе в Парижі, Лондоні, Цюріху, Відні, Бреславі. Знайомиться з львівськими та віденськими студентами-українцями. 1872 року зійшовся в Парижі з провідним російським народником Петром Лавровим. Кілька років співпрацював з ним в еміграційному журналі „Вперед", представляючи там український соціялізм. Того ж таки року знайомиться в Лондоні з Марксом і Енгельсом, співпрацює з Товариством українських студентів у Відні. Саме тут, за сприяння Остапа Терлецького (зазначу, що Терлецького разом з Франком та Павликом було заарештовано у Відні в 1877 році за пропаганду соціялізму), Сергій Подолинський організував видання політичної літератури українською мовою. Зокрема видає популярні праці: „Про хліборобство", „Парова машина", „Про багатство та бідність", „Про Правду", „Правдиве слово хлібороба до своїх земляків".

Саме за розповсюдження цих праць в Галичині і було заарештовано Івана Франка і його товаришів. Ці брошури наробили багато клопоту російській та австрійській поліції і були заборонені в Росії та Австрії.

У 1876 році Подолинський закінчує медичні студії. Захищає в Бреславі докторську дисертацію німецькою мовою на тему „Розщеплення білків ферментами підшлункової залози". Дисертація мала добрий відгук у наукових колах. Потім недовго перебуває у Ярославці, де організовує народну лікарню. У 1877 році живе в Києві, викладає на курсах медсестер. Одружується зі слухачкою курсів Андреєвою і виїздить з нею до Франції. Оселяється в Монпельє, де працює як лікар. До цього періоду належить його наукова праця, надрукована 1879 року в Женеві: „Життя і здоров'я людей на Україні".

Це перша в українській літературі наукова праця з особистої та громадської гігієни. В ній викладені умови життя, праці, побуту різних категорій українського населення. Цією працею, наголошував Франко, „могла б повеличатися кожна европейська література".

1880 року Подолинський разом з Драгомановим, Павликом видав у Женеві два числа журналу „Громада". Світогляд Подолинського в цей період формувався під впливом російської революційної літератури, творів Тараса Шевченка. Він публікує в Женеві грунтовну працю „Ремесла і фабрики на Україні". Дослідники назвали її „першим українським підручником з політичної економії". В ній автор стверджує, що економічні процеси на Україні відбувалися відповідно до процесів, що мали місце в Европі. Подолинський розглядає економічну історію України як частину загальної історії людства. Ця праця була заборонена царською цензурою „для обігу в Росії".

Наступає в житті Подолинського період найвищого злету його наукової творчости. Він публікує одну з найважливіших своїх праць в журналі „Слово": „Людська праця і її відношення до розподілу енергії".

„Праця, – за визначенням Подолинського, – є таке споживання механічної та психічної роботи, нагромадженої в організмі, яке має результатом збільшення кількости перетворювальної енергії на земній поверхні". І далі вчений ставить завдання „з'ясувати значення умов, які супроводжують проходження праці, представити найголовніші прояви в житті організмів і вказати на наслідки споживання праці, тобто на наслідки впливу трудящих людей і тварин на довколішню природу".

Вчений вважає, що сумарна енергія Всесвіту є величиною незмінною, чого не можна стверджувати про окремі частини Всесвіту. За умов, коли внутрішня енергія Землі все меншу ролю відіграє в енергетичному бюджеті

(Закінчення на стор. 19)

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

ГОЛОВНИЙ УРЯД УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Предсідник
УЛЯНА М. ДІЧУК
2200 Route 10, P.O. Box 280
Parsippany, NJ 07054

Заст. предсідника
СТЕФКО КУРОПАСЬ
105 S. Salem Dr.
Schaumburg, IL 60193

Директор на Канаду
о. МИРОН СТАСІВ
10 Leeds St.
Toronto, ON M6G 1N7, CDA

Заст. предсідника
АНЯ ДИДИК-ПЕТРЕНКО
137 Crystal Spring Dr.
Ashton, MD 20861

Головний Секретар
МАРТА ЛЕСЬКО
2200 Route 10, P.O. Box 280
Parsippany, NJ 07054

Касир
СТЕФАН КАЧАРАЙ
2200 Route 10, P.O. Box 280
Parsippany, NJ 07054

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

ВАСИЛЬ ПАСТУШОК
5 Park Ave., P.O. Box 240
Swarthmore, PA 19081

СТЕПАН ГАВРИШ
155 Rudenheim Rd.
Rudenheim, PA 19035

ОЛЕКСАНДЕР СЕРАФИН
2505 Timberwyck Trail
Troy, MI 48098

ЯРОСЛАВ ЗАВІЙСЬКИЙ
11 Bradley Rd.
Clark, NJ 07066

МИРОН ҐРОХ
10 Kevin Dr.
Fonthill, ON L0S 1E4, CDA

РАДНІ

ТАРАС ШМАҐАЛА
1722 Fulton Rd.
Cleveland, OH 44113

ОЛЕКСАНДЕР ХУДОЛІЙ
251 Union Ave.
Clifton, NJ 07013

ТЕКЛЯ МОРОЗ
345 30th Ave.
Lachine, PQ H8T 2A5, CDA

ГАЛИНА КОЛЄССА
100 Montgomery St. Apt. 23-H
Jersey City, NJ 07302

МИКОЛА ДЯКІВСЬКИЙ
2005 Ridge Rd. Ext.
Ambridge, PA 15003

ВАСИЛЬ ШЕРЕМЕТА
1510 Hilltop Terrace
Huntingdon Valley, PA 19006

ВАСИЛЬ ЛУЧКІВ
49 Windmill Lane
New City, NY 10956

СТЕФАНІЯ ГАВРИЛЮК
53 Michael Dr. P.O. Box 174
Cottekill, NY 12419

АНДРІЙ ВОРОБЕЦЬ
9 Bayard Place
Newark, NJ 07106-3613

ЄВГЕН ОСЦІСЛАВСЬКИЙ
25 Jason Ct.
Matawan, NJ 07747-3510

ВАРКА БАЧИНСЬКА
101 E. 7th St.
New York, NY 10003

АНДРІЙ СКИБА
4575 N. Nagle Ave.
Harwood Heights, IL 60656

АЛЬБЕРТ КАЧКОВСЬКИЙ
126 Simon Fraser Crescent
Saskatoon, SK S7H 3T1, CDA

РОМА ГАДЗЕВИЧ
2200 Route 10, P.O. Box 280
Parsippany, NJ 07054

Головний редактор „Свободи"
ІРЕНА ЯРОСЕВИЧ
2200 Route 10, P.O. Box 280
Parsippany, NJ 07054

Головний редактор „Українського Тижневика"
РОМА ГАДЗЕВИЧ
2200 Route 10, P.O. Box 280
Parsippany, NJ 07054

Адміністратор оселі Союзівка
ІВАН А. ФЛІС
Foordmoore Rd.
Kerhonkson, NY 12446

ПОЧЕСНІ ЧЛЕНИ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНС

СТЕПАН КУРОПАСЬ
107 Bellamwood Dr.
De Kalb, IL 60115

АННА ЧОПЕК
675 44th St.
Los Alamos, NM 87544

МАРІЯ ДУШНИК
2 Marine Ave.
Brooklyn, NY 11209

АННА ГАРАС
1930 Greenleaf St.
Bethlehem, PA 18017

МИРОН КУРОПАСЬ
107 Bellamwood Dr.
De Kalb, IL 60115

о. прот. СТЕПАН БІЛЯК
1750 Jefferson St., Apt. 301
Hollywood, FL 33020

ВОЛОДИМИР СОХАН
53 Brinkerhoff St.
Jersey City, NJ 07304

ІВАН О. ФЛІС
P. O. Box 48
East Charleston, VT 05833

ЙОСИП ЛЕСОГІР
2643 Deer Path
Scotch Plains, NJ 07076

АНАТОЛІЙ ДОРОШЕНКО
39440 Edgewater Dr.
Northville, MI 48167

ТАРАС ШМАҐАЛА ст.
10976 Tinger Trl.
Brecksville, OH 44141

ГЕЛЕН ОЛЕК СКОТТ
7644 W. Rosedale Ave.
Chicago, IL 60631

ВАСИЛЬ ДІДЮК
30 Allenhurst Drive, Apt. 402
Islington, ON M9A 4Y8, CDA

ЧИСЛОВЕ ЗІСТАВЛЕННЯ ПРО РУХ ЧЛЕНСТВА УНСоюзу ЛЮТИЙ 2001 р.

	Молодь	Дорослі	АДД	Разом
Активні члени 1/2001	7,089	14,916	3,477	25,482
Неактивні члени 1/2001	7,314	17,679	0	24,993
Всі члени 1/2001	14,403	32,595	3,477	50,475
Активне членство				
Приріст у 2/2001				
Нові члени	10	29	0	39
Нові УЛ	0	0	0	0
Прийняті наново	9	8	4	21
Разом	19	37	4	60
Убуток у 2/2001				
Померли	1	43	1	45
Вибрали гроші	19	29	0	48
Відійшли з дозрілими ендов. грамотами	18	8	0	26
Виплачені повні вкладки забезпечення	10	14	0	24
Відійшли на част. випл. забезпечення	1	1	0	2
Відійшли на безпл. продовж. забезпечення	30	72	0	102
Вигасло забезпечення (активні)	48	88	86	222
Кінчилося забезпечення	1	5	4	10
Разом	128	260	91	479
Всі активні члени 2/2001	6,980	14,693	3,390	25,063
Неактивне членство				
Приріст у 2/2001				
Виплачене забезпечення	10	14	0	24
Відійшли на частинно виплачене забезпечен	1	1	0	2
Вигасло продовж. безплатне забезпечення	30	72	0	102
Разом	41	87	0	128
Убуток у 2/2001				
* Померли	1	59	0	60
* Вибрали готівку	14	27	0	41
Дозрілі ендов. гр. неповної виплати	0	4	0	4
Повернені в активні	9	8	0	17
Вигасло забезпечення (неактивні)	0	0	0	0
Разом	24	98	0	122
Всі неактивні члени 2/2001	7,331	17,668	0	24,999
РАЗОМ УСІ ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ 2/2001	14,311	32,361	3,390	50,062

(* Виплачені і частинно виплачені грамоти)

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Свято Лесі Українки

МАЯМІ, Фльорида. – 18 березня Відділ СУА ім. О. Теліги організував свято на честь Лесі Українки з нагоди 130-ліття від її народження. Свято відбулось у залі української католицької церкви. Отець Іван Чировський відмовив молитву. Доповідь зробила Ліда Гладка – заслужена союзянка, колишня членка головної управи.

Мистецьку частину уложила Ірена Дзюбинська, секретарка нашого відділу. Поезії читали Наталка Гаврилів – наша членка, і волинянка Марія Конт – голова УККА. Сольо виконала Дана Максимович при акомпаніяменті сестри Харини. Женя Короленко з О. Головацьким відспівали „Це все Божі дари". На сцені був портрет Лесі Українки, образи-квіти роботи нашої секретарки Ірени Дзюбинської. Приготуванням залі займалася Неля Плечан, а квітами – Соня Серна, касирка. Свято було заплановане імпрезовою референткою Іриною Ракуш.

М. Х. Тершаковець

ҐЛЕН-СПЕЙ. – 24 лютого місцевий Відділ Союзу Українок Америки відзначив свято Лесі Українки. Його відкрила голова СУА Наталія Мельник. Оля Лимник виголосила слово про життя і творчість поетеси. У мистецькій програмі взяли участь Марія Гугель і Марта Костик, які співали пісні на слова Лесі Українки. Фортепіяновий супровід Герти Гірняк. Вірш Лесі Українки прочитав Адріян Сірко – внук Дарії Сірко, колишньої голови СУА. Виступила Адріяна Лі Ґреча, Анна Пищимуха, скрипаль – віртуоз Ігор Шабльовський. Сцену гарно прибрали Галина Кандюк і Орися Саляк. Програмки виготовила Христя Шабльовська. Увесь дохід з імпрези призначено для бідних в Україні.

Наталія Мельник

С. Куропася нагороджено Золотим Хрестом Заслуги

ЧИКАҐО. – У повоєнні роки новоприбулі спирались на допомогу діяльних людей, в числі яких були інж. Степан Куропась – власник газолінової станції, Іван Дужанський – молочар, і д-р мед. Іван Смук. Два останні вже померли, а інж. Степан Куропась діждав свого 100-річчя, що відбулося 1 жовтня 2000 року.

Уродженець Перемищини, в роки Першої світової війни він воював в австрійській армії, потім в УГА, був покликаний до польського війська. В Празі закінчив агрономічні студії. Після чого виїхав до Америки, де включився в активне громадсько-політичне життя.

В січні ц. р. Головна управа братства колишніх вояків Дивізії „Галичина" нагородила С. Куропася найвищою відзнакою братства – „Золотим Хрестом Заслуги". На місячних сходинах Т-ва сеньйорів при катедрі св. Володимира, які відкрив голова мгр. Володимир Шебльовський, мгр. Орест Городиський з доручення Головної управи братства разом з головою Станиці Юліяном Юринцем вручили зворушеному інж. С. Куропасеві Золотий Хрест Заслуги.

О. Г.

Екзекутива УККА готується до свята України

НЬЮ-ЙОРК. – 24 березня Екзекутива УККА обговорила хід підготувань до III Всесвітнього форуму українців, який відбудеться 18-20 серпня в Києві.

Світове українство представлятимуть 300 делегатів, 150 з яких належатимуть до "західньої" діяспори, а інша половина – до "східньої", з тих частин колишнього Радянського Союзу, де проживають українці. Крім того, США представлятимуть 30-35 членів УККА та УАКР. Після офіційних церемоній під час III Всесвітнього форуму українців присутні будуть запрошені на офіційне відзначення 10-ої річниці незалежности України у палаці культури "Україна".

До 10-ої річниці незалежности України, після засідання представників українських організацій у Вашінгтоні, плянується об'єднане відзначення у Вашінгтоні у вересні, коли Конгрес розпочне свою працю. Місцеві відзначення необхідно координувати з головним. Інформацію про історію та незалежність України буде надіслано до всіх відділів УККА у травні–червні з метою відзначення 10-ої річниці на місцевих теренах.

Президент УККА Михайло Савків мол. ознайомив членів екзекутиви з листом-поздоровленням до президента Д. Буша від УККА. Скарбник УККА Михайло Шпонтак доповів про витрати та прибутки за перший квартал.

Руйнівну повінь на заході України теж обговорено на засіданні екзекутиви УККА. Голова Ради оборони й допомоги українцям при УККА Іван Буртик розповів про заходи допомоги потерпілим у Закарпатті. УККА звернувся до української громади з проханням надсилати одяг, ліки, консерви, гроші для наших земляків у Закарпатті.

УККА

Сумівський баль дебютанток

НЬЮ-ЙОРК. – В суботу, 10 лютого, в залі готелю „Кравн Пляжа" у Вайт Плейнсі, Крайова управа Спілки Української Молоді Америки влаштувала баль дебютанток, які, осягнувши 16-річчя, вступають на новий етап свого життя. Сумівська родина з приємністю представила 17 юначок – з надією, що вони як свідомі українки, виховані в СУМі, будуть займати відповідальні і провідні функції в українському суспільстві.

Баль відкрили Ярослав і Леся Палилики і організаційна Схід-КУ СУМ Ліда Микитин. Присутніх привітав голова Крайової управи Юрій Наконечний. У проведенні балю допомагали Марта Мацелюх, Андрій Бурчик, Славко Кіцюк, Володимир, Марійка і Лариса Юрченюки, Ірина Лібер, Надія Кудрик, Татяна Русинко, Марко Козіцький, Катя Романів, Мишел Одомірок, Оксана Васічко і Давид Одомірок.

Отець Богдан Данило відкрив бенкет молитвою. Після молитви відбулось представлення дебютанток зі їхніми ескортами та батьками. Танцювальний вхід молоді підготував молодий хореограф з сумівського танцювального ансамблю в Йонкерсі Гриць Момот.

В складі дебютанток були з осередку Нью-Йорк – Маруся Попович з ескортом Николою Рудиком. Надія Длябога з ескортом Степаном Сікорським, Катя Косів з ескортом Данилом Пущаком, Катя Бабська з ескортом Стефаном Фричем, Наталка Ступак з ескортом Миколою Ектардтом; з осередку Пасейк – Ганя Падко з ескортом Семеном Варихою, Леся Кузів з ескортом Стефаном Росем, Діяна Дідух з ескортом Романом Вітеком, Марія Павкович з ескортом Стефаном Коханським, Маріянна Оленчин з ескортом Олесем Чебиняком, Стефця Ранок з ескортом Андрієм Залуським; з осередку Бінгамтон – Юстина Валега з ескортом Ростиславом Макаренком, Ґвендолин Вон Гофен з ескортом Яремою Томашевським, Лариса Бел з ескортом Григорієм Ясінським, Діяна Вариха (осередок Йонкерс) з ескортом Олесем Гулінським, і Христя Ґалонзка (з осередку Бостон) з ескортом Андрієм Кудриком, Іванка Цинайка з осередку Філядельфія, з ескортом Андрієм Бучаєм. Дебютанка Леся Кузів в імені всіх дебютанток виголосила „Приречення дебютанток СУМ".

Які дальші пляни дівчат? Маруся Попович має бажання стати лікаркою, Таня Падко і Діяна Дідух – спеціялістами з комп'ютерів, Леся Кузів – графічним проєктувальником, Надія Длябога і Лариса Бел – психологами, Іванка Цинайко – архітектом, Катя Косів, Марія Павкович і Катя Бабська – адвокатами, Ґвендолин Вон Гофен – купцем одягу, Христя Ґалонзка хоче стати мистцем, Маріянна Оленчин має бажання займатись вищими студіями, Стефця Ранок мріє стати бухгальтером, Юстина Валега – дизайнером одягу, Діяна Вариха – фізичним терапістом або психологом, Наталка Ступак – патологом мови.

Після презентації дебютанток відбулась забава, для якої грала оркестра „Золота булава". Багато молодих взяли участь у танці коломийці, яка тривала майже 30 хвилин, що стало доказом любови до народних танців і праці танцювальних гуртків, які існують майже в кожному Осередку СУМ. Присутні забавлялися до ранку.

Орест Козіцький,
пресовий референт Крайової Управи СУМ Америки

Сумівські дебютанки з ескортами.

День пам'яті Тараса Шевченка в Америці

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Вечір відзначення 140-ліття смерти Шевченка складався із Шевченкових поезій і пісень на його слова. Свято відкрив голова Осередку Праці НТШ д-р Ярослав Заліпський, привітавши Митрополита Степана Сороку та присутніх. Ведення концерту передав Іванові Праскові, який подякував за довіру та висловився про вагу невмирущого слова Шевченка. Почато програму „Заповітом" на музику К. Стеценка у виконанні чоловічого хору „Прометей" під батутою Нестора Кизимишина, акомпаніямент Галини Мазурок-Рей.

Центральною точкою концерту була моновистава за працею проф. Павла Зайцева „Життя Тараса Шевченка" у виконанні народного артиста України Івана Бернацького, що є актором театру і екрану в Україні. Можна було прикрити повіки і бачити, немов на невидимому екрані, життя Шевченка – від колиски в убогій кріпацькій хатині – до останнього віддиху його, коли 140 років тому в скромному петербурзькому мешканні зійшов до свого мольберта, щоб в останнє помалювати, та не судилося – зупинилося його втомлене серце.

Актор Іван Бернацький продеклямував на кінець „Посланіє" поета, посланіє усім нам, і в Україні й на чужині. І залишився усім нам заповіт: „Свою Україну любіть, любіть її во времія люте, в останню тяжкую минуту за неї Господа моліть...".

Присутні нагородили визначного актора овацією, вставши з місць. Першим піднявся Митрополит.

Хор „Прометей" виконав майстерно пісні „Думи мої", муз. Євгена Козака, „Дніпро реве", сл. В. Чайченка, муз. Д. Січенського, і „Реве та стогне", муз. Д. Крижанівського. На додаток виконано „Прометей", муз. Кирила Стеценка, сл. Олександра Коваленка.

Подякою організаторам і виконавцям закінчив свято ведучий І. Праско. Прозвучав на кінець гимн „Ще не вмерла Україна".

Н. Пазуняк

НОРТ-ПОРТ, Фльорида. – В неділю, 11 березня, в залі Української Католицької Церкви Входу в храм Пресвятої Богородиці відбулося Шевченкове свято, яке підготував громадський комітет.

Програма почалась „Заповітом", який виконав об'єднаний мішаний хор під диригентурою Люби Інграт. Свято відкрив голова комітету Володимир Король і передав ведення програмою координаторові – голові СУА Орисі Свистун. Деклямацію Т. Шевченка „Лічу в неволі дні і ночі" виголосила – Галина Король. За вміле виконання присутні щиро нагородили її оплесками. Святочну доповідь виголосив Омелян Граб.

У доповіді Омеляна Граба підкреслено актуальність Шевченкового світобачення для кожного з наступних поколінь, які прийшли і приходять у світ. „Змінюються звичаї, але великі мистецькі надбання залишаються, – сказав доповідач. – І до таких надбань світу належить творча спадщина Т. Шевченка". Поет більше від інших діячів української культури спричинився до відродження і розвитку української духовности. У його творах висловлено загальнолюдські ідеали, за утвердження яких ніколи не припинялася боротьба прогресивної громадськости. Його заклик до боротьби за волю став гаслом численних українських рухів і зривів. Програма продовжувалась виступом об'єднаного жіночого хору, який виконав ряд пісень на слова Т. Шевченка, які написали М. Гайворонський, Е. Козак, О. Роздольський, Ф. Котко.

Голова Українського релігійного осередку Св. Андрія та член Українського громадського комітету, зложив подяку комітетові за вдалу підготову академії, священикам – за участь, учасникам – за її проведення, а гостям – за численну присутність. Подяку було висловлено, зокрема Любі Добровольській-Інграм та її чоловікові д-рові Іванові Інграмові, Орисі Свистун.

Григорій Королишин,
пресовий референт,
голова відділу УККА

ЮНІОНДЕЙЛ, Н. ДЖ. – ... „І мене в сім'ї великій, в сім'ї вольній, новій не забудьте пом'янути незлим тихим словом" – саме під такою назвою в одну з неділь березня в Культурному центрі української православної церкви св. Михаїла (Київський Патріярхат) в Юніонедолі, що на Лонг-Айленді, відбулося урочисте відзначення 140-ої річниці з дня смерти Великого Кобзаря України.

Після Служби Божої вся церковна громада, гості зі сусідніх церков зібралися в святково прибраній залі. Свято відкрив найстаріший член парафії – професор Іван Самійленко. Він коротенько охарактеризував життєвий і творчий шлях українського генія.

„Реве та стогне Дніпр широкий" – цим твором розпочали свою концертну програму учасники художньої самодіяльности. Піснями „Така її доля", „Думу мої...", „За байраком байрак" – зачарували залю тріо Тетяни Редько, Валентини Приходько та бандуристки Елі Піддубної. Сімейство Демчуків – Петро, Наталка та дочка Галя прекрасно виконали „Катерину", „Розриту Могилу", а батько родини Петро майстерно проспівав „Літа орел...", „По діброві вітер віє". „Причинну" чудово деклямувала Оля Кульчицька. Невмирущу „Наймичку" подарували глядачам подружжя Лариса та Володимир Лисняки, митрофорний протоієрей о. Микола Федак прочитав „І золотої й дорогої", „І виріс я на чужині", піснею „Зоре моя вечірняя" – порадувала всіх Олеся Сенета. Щедрими оплесками вітали присутні молодших „артистів" – Лесю Заздравну, Марічку Піддубну, Віту Семенчук та Василя Кульчицького. Кульмінацією виступу став невмирущий вічно живий „Заповіт", котрий, стоячи, виконувала вся заля.

У заключному слові о. Миколай подякував друзям за програму, усім присутнім – за участь в Панахиді пам'яті Кобзаря та спільній молитві. Голова управи Іван Мандзич також подякував учасникам концерту. Активну участь у проведенні свята взяли також голова УККА Богдан Ігрин, Іван Саранча, Мирослав Сабадило.

Марта Склярук

Учасники програми в Юніондейлі виконують „Заповіт".

БРАНСВІК, Огайо. – 11 березня в залі православної церкви св. Стефана відбулось Шевченове свято, яке підготували Людмила Вебер, Остап Стасів та диякон Тимофій Білинський. Діти читали вірші українською мовою, а їхні личка щасливо світились. Хор співав під проводом Людмили Вебер. У мистецькій програмі виступили – Людмила Вебер, Наталя Шепетяк, Богдан Рак, Євген Воронюк, Назар Курдоба, а також диякон Тимофій Білинський і о. Григорій.

Марія Гаркач

НЬЮ-ЙОРК. – Щорічна Шевченківська конференція, що її влаштовує у пам'ять свого патрона Наукове Товариство Шевченка в США, у цьому році відбувалася вже 21-ий раз і, як кожного року, вона була урочиста та глибока своїм змістом.

Співучасниками її були Українська Вільна Академія Наук і Український Науковий Інститут Гарвардського університету, то ж від імені УВАН відкрив її у вщерть заповненій залі НТШ-А проф. Альберт Кіпа 10 березня, в пополудневих годинах. Він підкреслив, що інтелектуально-естетичне осягнення творчости Т. Шевченка – це безперервний процес, в якому ніколи не буде поставлено остаточної крапки.

Доповідачі XXI наукової шевченкознавчої конференції (зліва): А. Кіпа, П. Грищенко, В. Карпинич.

Проф. Анна Процик, ведуча програмою, представила публіці першого доповідача-гостя з України – проф. Павла Гриценка з Інституту української мови НАНУ, який, добре володіючи предметом, подавав приклади, як за десятки років совєтські „знавці" змінювали мову Шевченка, вкладали йому слова та окреслення, яких він не вживав, щоб в цей спосіб пристосувати його творчість до панівної ідеології.

Д-р Володимир Карпинич – член УВАН, відомий германіст, дав слухачам цікаве порівняння двох велетнів, українського і німецького народів – Тараса Шевченка і Вольфганга Ґете та їхні спільні риси, зокрема їхні старання у напрямі піднесення значення жінки. Він також підкреслив те, що Т. Шевченко прискорив процес відродження народу своїми поезіями, з яких багато, в тому числі і „Заповіт", здобули велику кількість перекладів.

Доповідач УНІГУ проф. Григорій Грабович, що мав говорити на цікаву тему „Шевченко в рецепції Донцова", не прибув на конференцію.

Заключне слово припало голові НТШ-А, організаторові конференції проф. Ларисі Залеської-Онишкевич, яка, як завжди, у вдумливих словах окреслила наші завдання у відношенні до Кобзаря. Вона закликала до зрозуміння Шевченка у нашому XXI сторіччі, так як Шевченко за життя старався зрозуміти свій народ і себе. Його тисяча облич змінюються з кожною добою, а нашим завданням сьогодні шукати повного зрозуміння поета і, як завжди, його подивляти.

Присутні мали після закінчення конференції можливість розглянути відповідну виставку творів Великого Кобзаря в приміщеннях НТШ-А.

О. К.

Привітай мене, моя Україно

ВИППАНІ. – Під такою назвою, 11 березня відбулося свято роковин Тараса Шевченка. Це четверта з черги імпреза цього року, підготована комітетом Однодолярового фонду, з метою оживити культурне життя цієї громади, а рівнож виявити подяку їй за підтримку акції „Доляр для України". Імпреза не мала традиційної програми. Небуденна своєю формою, зворушлива розповідь – жива картина цілого життя поета, яку в двох годинах передав нам відомий Народний артист України Іван Бернацький, артист театру ім. Марії Заньковецької у Львові і актор кіностудії ім. Довженка в Києві, виконавець численних ролей Тараса Шевченка.

Чикаґо. Хор „Сурма" на Шевченковому святі.

Член комітету Слава Мулик відкрила свято. Програму започатковано інструментальною музикою бандур, у виконанні бандуристки Оксани Телепко та її учениці Ренети Шипайло, під час чого Настуся Крайник засвітила всі свічники, а Мартуся Телепко поклала квіти перед портретом Шевченка, що витворило святкову атмосферу. Слідували зворушливий сольоспів пісні „Лілея" до слів Шевченка, у виконанні Оксани Телепко, та „Думи мої, думи мої" – з Данилом Шлеєнковим, юнаком з Білорусі.

У цій атмосфері розпочав маєстро І. Бернацький свою надзвичайну розповідь, відтворюючи поодинокі картини життя поета – від дитинства Тарасика, тяжіння до науки, до малярства, його любові, каторги, зустрічі з Україною, – всі етапи його життя. Заворожена публіка впродовж двох годин напружено слухала... Аж спів „Заповіту" привів слухачів до дійсности.

У своєму довгому житті я бувала на багатьох академіях в честь Тараса Шевченка, але також незрівняного, під кожним оглядом, я не пережила. З глибокою пошаною до таланту І. Бернацького, напрошуються слова: „Ідіть в кожну громаду діяспори, даруйте їм живу воду Шевченківських дум, ідіть в Україну до знедолених, приспаних горем земляків і пригадуйте їм, чиї вони діти і які заповіти залишив їм на життя безсмертний Поет!"

Люба Турянська

* * *

КЛІВЛЕНД. – Заходами Підготовчого комітету і громадянства, під патронатом УЗО, відбулися Шевченківські святкування в неділю, 11 березня 2001 року, в залі української православної церкви св. Трійці в Норт-Роялтоні, Огайо, в год. 3:30 по полудні. Вів програму громадський діяч Євген Палка.

Свято відкрив голова УЗО Василь Ліщинецький. З черги чоловічий хор „Дніпро", під дириґентурою Оксани Боднарчук, при фортепіяновому акомпаньяменті Наталки Боєчко, відспівав „Заповіт", музика Г. Хоткевича. Святочне слово „Великий пророк України та його пророцтва" читали учні „Рідної Школи" ім. Т. Шевченка О. Кулик і М. Лаврентович. Відтак був виступ дітей СУМА – деклямації, спів і гра на бандурах. Потім виступали юначки і новачки Пласту під керівництвом пл. сен. Дарії Якубович.

Діти школи українознавства Т-ва „Рідна Школа" під дириґентурою Олі Блащак і фортепіяновому супроводі Дозі Кріслатої мелодійно відспівали чотири пісні. В індивідуальних деклямаціях вирізнялися діти: Олеся Рабосюк, Христя Міґелич, В. Кріслата. У другій частині концерту виступали діти „Рідної Школи" ім. Т. Шевченка, при соборі св. Володимира в Пармі. Цікавою була літературно-мистецька композиція „Світлиця Шевченкового Заповіту", у виконанні дітей, при допомозі вчителів, дирекції та Батьківського комітету. Дальше виступали учні Школи св. Йосафата з деклямаціями, під проводом вчителів Анни Завадівської та Дарії Крамарчук. В інсценізації „Поклін Тобі, Тарасе" виступали діти з церкви Святої Покрови в Пармі, під проводом директора Марії Помірчої і Олі Блащак. Свою прихильність до екуменізму засвідчила Перша українська баптистська церква – виступом на концерті чоловічого квартету, зі співаком і керівником ансамблю Ярославом Рудим. Члени згаданого квартету також перший раз включилися в хор „Дніпро". У кінці концерту чоловічий хор „Дніпро" відспівав чотири пісні, солістами хору були: Віктор Богуславський, Зенко Чайківський, Василь Ільчишин і Олег Мороз, довголітній голова хору. Національний гимн завершив імпрезу.

Д-р Володимир Боднар

* * *

ЧИКАҐО. – Кожного року в березні, скрізь, де тільки живуть українці, вони вшановують Тараса Шевченка. Від дня проголошення державної незалежности України вшанування Шевченка в Україні стало святом. Інакше вийшло 9 березня 2001 року. У золотоверхому Києві, в день 9 березня ніби забули, що це був день на пошану Шевченка. Куди поділась його наука: „Обніміте, брати мої, найменшого брата". А може, вже „докотилась Україна до самою краю" і сьогодні стало невідомо, хто брат, а хто ні, кому на серці лежить добро України, а кому ні?

У Чикаго, 187-му річницю народин Шевченка вшанували спокійно, достойно, з належною пошаною до великого сина українського народу. Святкування проходило в школі св. Миколая, а його відкрив голова Іллінойського відділу УККА інж. Орест Бараник.

Першою точкою святкової програми був Шевченків „Заповіт" у виконанні хору „Сурма", під дириґентурою проф. Романа Андрушка. Наступними виступали учні Української катедральної школи св. Миколая – хор „Євшан-Зілля", що працює під мистецьким керівництвом Марти Стадник .

Святкове слово виголосив Ярослав Загайський. В наступному номері виступив інструментальний квінтет під керівництвом Мирослава Богуна. Відтак виступила молода талановита співачка Оля Попова, яка виконала „Зацвіла в долині червона калина" під акомпаньямент бандури. Мило радувало присутніх тріо в складі Галини Радь, Ірени Туршин і Дарія Діденко, які під акомпаньямент бандур двох останніх проспівали три пісні.

Деклямації – вибране з творів Шевченка – звучали динамічно й драматично у виконанні Я. Загайського. Не було менше вокального драматизму в густих альтових звуках солістки Олени Новик, яка чудово виконала а-капеля „Така її доля" та під акомпаньямент бандури І. Туршин „Зоре моя вечірняя".

В останньому номері концерту виступив мішаний хор „Сурма" зі сольо Анни Маринець. Йому акомпаньювала д-р муз. Катерина Кішка. Святкову програму закінчено відспіванням українського національного гимну.

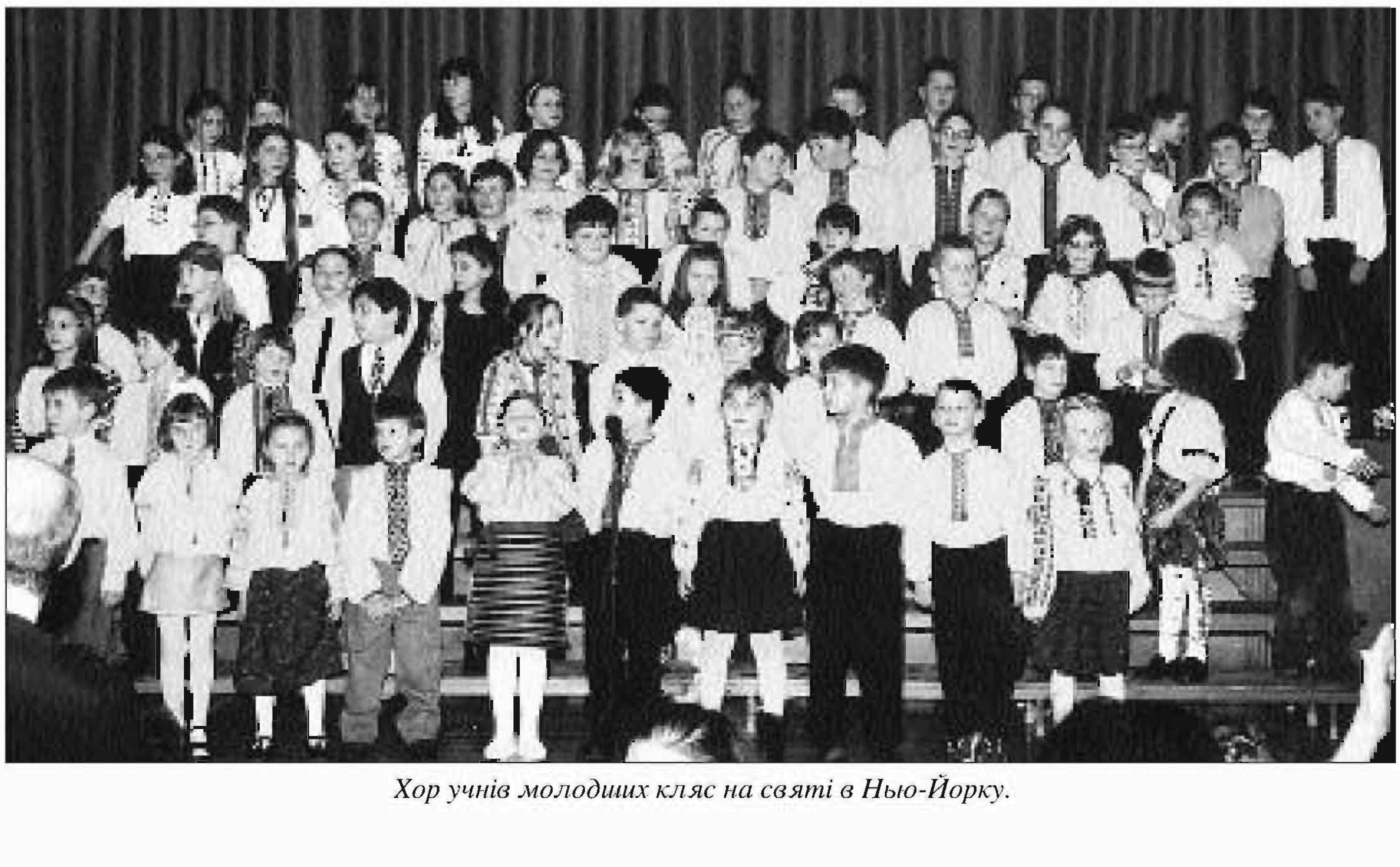
Лука Костелина

* * *

НЬЮ-ЙОРК. – В школі Українознавства ОУА „Самопоміч" Шевченкове свято розпочалося „Заповітом", який виконали учні 4–6 клясів під керівництвом вчительки хорового співу Марії Герасимович-Олинець. Акомпаніювала на фортепіяні Анастасія Антонів. Ведуча свята вчителька Ярослава Куницька запросила до слова директора школи Ольгу Кекіш, яка у своєму виступі підкреслила, з яким щирим захопленням уся прогресивна громадськість світу вітала рішення Конгресу Америки спорудити у Вашінгтоні пам'ятник українському поетові Тарасові Шевченку, розповіла дітям історію встановлення пам'ятника.

Ольга Кекіш надала слово учневі 12 кляси Іванові Кіналеві, який нагадав присутнім про життєвий і творчий шлях Великого Кобзаря. У національних вишиванках щиро і дзвінко співали малята. Передшкілля і Світличка СУА 83 Відділу (опікуни Наталія Гуга, Дарія Генза, Василина Боднарук) виконали пісню на слова Т. Шевченка, Першокласники деклямували вірші сучасних поетів про Шевченка. Готувала дітей до виступу вчителька Уляна Ганущак. Учні 2 кляси виступили з монтажем „Портрет Тараса Шевченка" на слова Лесі Храпливої-Щур. Вірш-

(Закінчення на стор. 12)

Хор учнів молодших кляс на святі в Нью-Йорку.

„Лекції послів" – нова програма Катедри українських студій Оттавського університету

ОТТАВА. – Катедра українських студій Оттавського університету, крім уже існуючих програм, започаткувала ще одну – цикл „Лекції послів" (Ambassador's Lecture Series).

Інавгурація серії відбулася 27 лютого в університеті. Вечір відкрив керівник Катедри українських студій професор політичних наук д-р Теофіль Кіс. Першим у серії, яка включатиме виступи послів різних країн, була доповідь Дерека Фрейзера, канадського посла в Україні, про канадсько-українські зв'язки.

Представила амбасадора Фрейзера член Дорадчої ради Катедри професор англістики д-р Ірина Макарик. Д. Фрейзер закінчив факультет історії та міжнародних студій університету Британської Колюмбії в 1958 році, у 1963 році – факультет права у тому ж університеті, і почав свою працю в Департаменті закордонних справ і міжнародньої торгівлі. Служив у Сайгоні, Бонні, Москві і Брюсселі. Від 1988 до 1993 року був амбасадором в Мадярщині, від 1995 до 1998 року – в Греції, а від 1998 року він є амбасадором в Україні. Д. Фрейзер одружений з д-ром Крістіною Гантел-Фрейзер, вони мають четверо дітей

Останнє століття, – сказав амбасадор, – це час активної участи Канади в Европі, а Перша і Друга світові війни скріпили зв'язки, які продовжуються в сучасній службі миротворців НАТО на тих теренах.

Щодо Канади і України, то посол Д. Фрейзер підкреслив, що між нами існують особливі взаємини. Еміграція українців до Канади почалася від 1885 року, вони залишили позитивний слід у всіх сферах канадського життя. Тому канадський уряд так зацікавлений в демократизації України і надає більше технічної допомоги Україні, ніж будь-якій іншій східньоевропейській державі. І це буде продовжуватися. Разом з тим, зауважив посол, канадці дещо розчаровані повільною демократизацією в Україні і уважають, що економічні реформи відбуваються заповільно і неефективно.

Україна потребувала більше часу для створення державної структури, тому що вся попередня влада концентрувалася в Москві. Не було української економіки. І найголовніше, в протилежності до інших східньоевропейських країн, „Україна не мала історичної пам'яті про ринкову економіку", – сказав посол. Беручи до уваги все попередньо сказане, він ствердив, що Канада буде і надалі підтримувати Україну, яка, хоч поволі, а все ж таки поступає вперед.

Після доповіді присутні ставили

Виступає посол Канади в Україні Дерек Фрейзер.

питання, на які амбасадор Фрейзер давав вичерпні відповіді. Доповідачеві подякувала д-р Наталія Михайлишин. Координатор Катедри Ирена Белл повідомила, що амбасадор України в Канаді д-р Юрій Щербак 18 квітня прочитає наступну лекцію цього циклу. Вона матиме назву: „Україна і виклик глобалізації".

Юлія Войчишин

КАЛЕНДАРЕЦЬ ПОДІЙ

Збори відділів УНС:

18 квітня – 130-го відділу Т-ва св. Володимира в Нью-Йорку (в приміщенні Т. Гнатишин, 24 East 7th St., Apt. 4C). Початок о 1:30 по полудні.

20 квітня – 42-го відділу Т-ва ім. Шевченка в УНДомі Пасейку (237 Hope Ave.). Початок о 7-ій вечора.

28 квітня – річні загальні збори відділів окружного комітету УНС у Бафало, Н. Й. в Українській Католицькій церкві св. Миколая (308 Fillmore Ave., Buffalo, NY). Початок о 2-ій годині.

◆

18 квітня – посол України в Канаді д-р Юрій Щербак прочитає доповідь на тему: Ukraine and the Challenge of Globalization". Вільний вступ. Адреса: University of Ottawa, Tabaret Hall, Rm 083 (The Senate Room), 75 Laurier St. East, Ottawa, Canada. Для докладнішої інформації телефонувати на (613) 562-5800x3692 – Irena Bell.

◆

21 квітня – презентація книжки Ігоря Старосольського „Крутими дорогами" в галерії УОКЦ у Філядельфії (700 Sedar St.). Початок о 4-ій по полудні.

◆

Плем'я пластунок „Перші стежі" повідомляє, що подання заяв на першу туру таборів Пташат на Союзівці закінчено.

Із 314 дол. до 342.4 мільйона долярів

НЬЮ-ЙОРК. – Так, із 314 долярів наша „Самопоміч" розпочинала 50 років тому свою працю. Сьогодні її активи зросли до суми 342,4 млн. дол. Цей зріст Федеральної кредитової кооперативи „Самопоміч" зі справжньою гордістю представив на „ювілейних" зборах 18 березня її президент Богдан Кекіш у своєму звіті за 2000 рік. У вщерть виповненій великій залі церкви св. Юра учасники відзначили 50-річчя цієї „своєї" установи з теплом і щирістю, а представники громад, що одержували так потрібну фінансову допомогу, ще й з особливою подякою. Збори відкрив Мирослав Шмігель та передав їхній провід у руки Богдана Кекіша, який згадав початки діяльности кредитівки „Самопоміч" і її піонерів – І. Ольховоrо, Р. Раковського, довкола яких згуртувалося 37 членів і було зібрано 314.25 дол. на уділи, але українцям вистачило усвідомлення важливости справи, вистачило ентузіязму і самодисципліни. „Самопоміч" успішно розвивалася. Сьогодні кредитівка „Самопоміч" стоїть у ряді великих американських кооперативних спілок, має три філії – в Юніондейлі, Асторії та Кергонксоні, 12,117 членів. Тому відзначення 50-річчя її існування таке урочисте і радісне. Президент Б. Кекіш підкреслив у своєму слові, що ньюйоркська „Самопоміч" надавала постійну фінансову поміч нашим культурним установам, підтримувала певні акції і ось тепер кредитівка задеклярувала 50,000 дол. на стипендійний фонд школи при українській церкві св. Юра, де завжди відбуваються загальні збори кредитової кооперативи.

Після звітів голови позичкового відділу Михайла Савицького і голови контрольної комісії Андрія Юзенева представлено усіх почесних гостей із Владикою Василем Лостеном на чолі, представників братніх організацій – української кредитової кооперативи в Йонкерсі та Української національної федеральної (православної) кооперативи. Усний привіт зложив представник Українського Посольства в Нью-Йорку А. Шевченко, водночас закликавши усіх присутніх жертовно відгукнутися на нове стихійне лихо у Закарпатті.

Особливе слово виголосив Дмитро Григорчук з Чикаго, президент ЦУКА, передаючи разом із щирими побажаннями грамоту від активістів кооперативного руху в Україні, що після відновлення зараз нараховує вже понад 400 кредитівок та успішно розвивається далі. Після привітів від сусідів – українських кредитівок в Йонкерсі, Пасейку і Нью-Йорку слово мав парох УКЦ о. Лаврентій Лавринюк, а відтак – Владика Василь Лостен, який особливо дякував за дар кредитівки „Самопоміч" в день св. Василія, переданий на духовну семінарію. Подяку за поміч склали також Ольга Гнатейко – від Українського Музею, Володимир Корнага – від Пласту, Микола Василик – від СУМ, Лідія Крушельницька – від Мистецької студії, Вірляна Ткач – від театральної групи „Яра", Л. Кулинич – від хору „Думка", Роман Маринович – від радіопрограми,

На зборах кредитівки „Самопоміч" в Нью-Йорку. Світлив Я. Кулинич

яку він провадить, а д-р Т. Крупа – від імені членів процесу-59.

Звіт голови Контрольної комісії А. Юзенева прийняли учасники оплесками, як також слово голови Номінаційної комісії Ірини Куровицької, яка заявила, що провід кредитівки перебуває у добрих руках, треба просити тому Раду Директорів в особах Б. Кекіша, М. Шмігеля і С. Качарая залишитися і на дальшу працю, що учасники зборів прийняли гучними оплесками.

На закінчення Л. Зєлик проголосив, що для відзначення 50-річчя кредитівки „Самопоміч" відбудеться 29 квітня великий концерт з відповідною програмою. а в навечір'я плянується урочисте відкриття нового приміщення філії кредитівки у Кергонксоні. Але попри те, що збори були дуже успішними, все таки дивує, що численна публіка взагалі не забирала слова у дискусії, ані не поставила ніякого запиту, так що наради закінчилися винятково скоро. Чи публіка мовчала, щоб в цей спосіб підкреслити вагу установи, чи, може, поспішала до щедрої перекуски, яку організатори завжди з такої оказії підготовляють?

О. К.

День пам'яті Шевченка

(Закінчення зі стор. 11)

привітання на слова Н. Антонів прочитала Оленка Ронан (вчителька Марія Лисецька). Майстерно виступали учні старших клясів під керівництвом професора Івана Бернацького. Олесь Семенюк прочитав вірш „Стоїть в селі Суботові". Учні 9 кляси Мар'яна Бурачак, Марія Немилівська, Наталя Гузь – „Три душі, „Розрита могила" – Наталя Лисецька. Учень 10 кляси Василь Куницький прочитав вірш „Заросли шляхи тернами" (вчитель Мирослава Камінська). А потім знову слово взяли молодші школярі. „Віночок Тарасові Шевченкові" виконали третьоклясники (вчителька Люба Витвицька). Вірші Т. Шевченка прочитали учні 5 кляси (вчителька Ярослава Куницька), учні 6 кляси (вчителька Лариса Сонна), Максим Артимишин – „Думи мої", родина О'Конел – Маркіян, Фуня і Тарас – виконали пісню „Тече вода з-під явора".

Баладу „Причинна" прочитала Оля Куницька (вчителька Е. Гойдиш). Піснею-символом України „Ой у лузі червона калина" розпочали свій виступ учні 7 кляси (вчителі Лідія Гуда, Володимир Федорак). Ще линула мелодія пісні, коли почалася оповідь Олександра Фуштея про історичні джерела Шевченкового вірша „Іржавець". Літературно-музичний монтаж прозвучав у виконанні Марії Шегди, Христини Сливінської, Роксоляни Воцик, Ігоря Коцького, Лідії Ядлось, Роксоляни Гладун, Олександра Фуштея.

Хор учнів 4–6 клясів виконав пісні на слова Т. Шевченка „Реве та стогне Дніпр широкий", „Думи мої".

Лідія Гуда,
вчителька школи Українознавства ОУА „Самопоміч

Закарпаття після повені

Руїни сільського клюбу.

Станом на 3 квітня у тих районах Закарпаття, які залили повеневі води Тиси та інших річок, зруйновано 1,933 будинки, загинули 9 осіб. Зі зони стихійного лиха відселено майже 5 тисяч осіб. Тим часом рівень води впав на 85-100 см від максимального. Населення приступило до очищення садиб і вулиць. Крім стаціонарних помпувальних станцій, працюють 22 пересувні станції (з Угорщини – 18, з Голяндії – 4). Відновлюється сполучення між селами Тячівського, Хустського, Берегівського районів. Тривають роботи з відновлення руху поїздів на перегонах Берлібаш – державний кордон та Солотвино – В. Бичків. Повністю відновлено електропостачання і зв'язок з усіма населеними пунктами, що постраждали від паводі. Населення повністю забезпечено питною водою. До Закарпаття з інших регіонів України надійшло допомоги на загальну суму 9.3 млн. грн. Від 19 держав надійшло 245 гуманітарних вантажів вагою 2,157 тонн. Як уже повідомляла „Свобода" (ч. 14), керівник Християнського благодійного центру „Стефанус" Фелікс Хмельковський одним з перших доставив у Берегівський район контейнер з одягом та іншими речами першої потреби, що надійшов зі США. Пресвітер євангельських церков Іван Хрипта і його син Володимир допомогли доставити подарунки в села Мужієве, Сасове, місто Берегове.

Світлив Фелікс Хмельковський

Рівень повеневих вод видно на будівлях і у хатах.

Привезли допомогу з Америки

Сумний слід стихії...

Ця вулиця була під водою, слід якої залишився на уцілілих будівлях

Сушать уціліле...

Надія Полуян-Внукова, „Великодній натюрморт“ м. Ромни, 1993 р.

Богдан Бора

Великодня поезія

Великдень... Б'ють велично дзвони
І ранок у яркім хитоні
Встає під банею небес.
Христос Воскрес!
Христос Воскрес!

Народ мій серцем молодіє,
Бо знає, бачить: День леліє,
Синедріон, як морок, щез...
Христос Воскрес!
Христос Воскрес!

Нев'янучі чари Великодня

У житті українських громад поза рідною землею релігійні свята завжди, відколи заіснувала наша еміграція, були невичерпними джерелами духовної сили і єдности українства, тому в минулому не знайдемо жодного року, щоб українська преса не зверталася до теми релігійно-національних звичаїв. Нижче пропонуємо бесіду на радіо „Свобода“, яку 40 років тому, 8 квітня 1961 року, вів Йосип Гірняк – актор і режисер, один із сподвижників Леся Курбаса.

Понад тисячу років наш народ відзначає, як найбільше релігійне свято, день Воскресіння Ісуса Христа – Великдень. До святкування Великодня долучалися деякі звичаї, як збереглися ще з дохристиянських, поганських часів, коли наші предки поклонялися Дажбогові, Сонцю та іншим явищам природи. Мотиви обрядової дохристиянської поезії збереглися, наприклад, у гагілках та гаївках, танцях з піснями, які до наших часів виконує молодь на заході України. Де-не-де ще й тепер в ніч під Великдень розкладають на околиці села велике вогнище. Воно символізує наближення свята Воскресіння Христового. Але в сиву давнину вогонь розкладали парубки і дівчата з думкою про доброго божка Лелю, божка краси, кохання.

Останній тиждень перед Великоднем зветься „білим тижнем“, бо впродовж цього тижня йде підготування до свята. Все прибирають, чистять, прикрашають. Про цей білий тиждень існує навіть приказка: „Шити й білити, бо завтра Великдень“. У четвер цього тижня – „чистий четвер“, все вже підготовлене до свята. Дівчата вмиваються до схід сонця, а воду виливають на перехресті шляхів, непомітно для інших, щоб бути гарними. У церквах відправляють Страсті, тобто вшановують Ісуса Христа за муки, які Він терпів перед смертю.

Повертаючись із церкви, люди несуть додому запалені свічки, а вдома цим вогнем малюють хрести на сволоках хат, як знак, що це християнська хата, що її мешканці християни, діти Ісуса Христа. У страсну суботу перед неділею, тобто перед самим Великоднем, ніхто не працює в полі. В дома батьки розповідають дітям про великі страждання Ісуса Христа, які Він сам узяв на себе, щоб перенести на собі лихо і біль за всіх людей на світі. Пізно ввечері йдуть чи їдуть до церкви на всю ніч – „Всеночну“, де чекають радісного об'явлення – „Христос Воскрес“, а вся церква гримить у відповідь священикові – „Воістину Воскрес“. І потім святять паски, крашанки і писанки. У неділю, в день Христового Воскресіння, вся сім'я розговляється свяченим, споживаючи страви, посвячені в церкві напередодні. Люди христосуються, обіймаються і цілуються тричі на знак найбільшої радости – Воскресіння Спасителя людства. Діждалися паски – діждемось і Божої ласки, примовляє радісний господар дому в надії на краще життя, на здоров'я родини, на щастя України. Діти біжать христосуватися, бажати всім щастя, а за це дістають гостинці – різні подарунки. Три дні триває чудове Великоднє свято, свято віри у воскресіння найкращих сил людини, у перемогу добра над злом, у краще майбутнє для себе і для рідного народу. Найбільше веселиться молодь. На вихалках-гойдалках парубки гойдають дівчат або ж дівчата й хлопці виводять на вигоні танці, співають гагілок і гаївок. У понеділок, що зветься „поливаним“, хлопці намагаються непомітно підкрастися до вікна і обілляти свою дівчину водою, на щастя та красу.

Закінчуються Великодні свята проводами. Все село виходить на цвинтар пом'янути померлих молитвою та спільною трапезою між могилами. Колись на Запоріжжі, а згодом і в деяких селах на наших західніх землях Великдень зустрічали не лише биттям у дзвони, а й стрілянням із гармат, що служило виявом особливої радости.

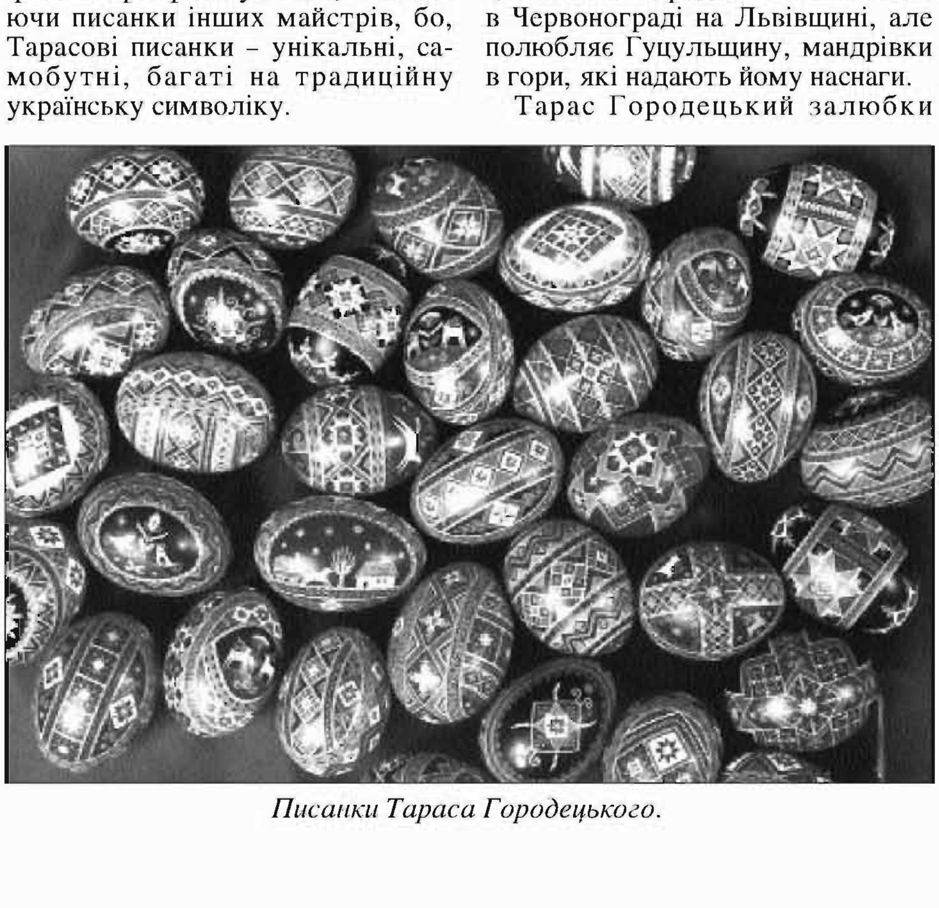
Український народ створив з нагоди Великодніх свят багато чудових приказок. До таких наших приказок належить: „Діждалися паски – діждемось і Божої ласки“, „Великдень раз у рік буває“, „Добрий день на Великдень, добрий вечір на Різдво“, „Дай Боже діждати Христос Воскрес сказати“. І ми вам кажемо, дорогі брати і сестри на Україні: „Дай Боже діждати наступного Великодня, дай Боже швидшого воскресіння правди і волі!“.

Маестро української писанки

За мистцем Тарасом Городецьким „полюють“ уже впродовж десяти років німці, японці, французи, голяндці, англійці та численні українські колекціонери народного мистецтва. Його писанки за лічені хвилини розкуповують на етнографічних ярмарках у Києві, минаючи писанки інших майстрів, бо, Тарасові писанки – унікальні, самобутні, багаті на традиційну українську символіку.

Тарас Городецький по крихті збирав матеріяли про українські писанки, познайомився з самобутніми писанкарями Космача, Сокаля і, збагатившись знаннями, взявся за роботу як справжній професіонал, зачарував своєю творчістю цілий світ. Народився він та живе в Червонограді на Львівщині, але полюбляє Гуцульщину, мандрівки в гори, які надають йому наснаги.

Тарас Городецький залюбки пише космацькі та сокальські автентичні писанки, однак загалом його творчий почерк схожий на манеру письма наших діяспорних писанкарів, зокрема Софійки Зєлик та Николи Коваля зі США, Феломени Процик та Юрія Сиротюка з Бразилії, Анни Остапець та Віри Федишин з Франції... У своїй творчості Тарас Городецький найчастіше використовує стару українську писанкову символіку – оленів, півників, коней, які стоять обабіч дерева життя. Дерево життя на писанках Тараса Городецького виступає здебільшого у формі великої казкової квітки з двома великими листками. Стовбур дерева життя виростає з трикутника, який в українців є символом вогню, безсмертя, чоловічої й жіночої сили і, з давніх давен, носить назву тригвер. Українська церква тлумачить цей знак як символ Пресвятої Трійці. Нерідко парубок пише на писанках український меандр, який космацькі гуцули називають безконешником, а жителі сіл Буковини – хмеликом. Символізує він лінію життя. За допомогою безконешника Тарас Городецький пише на яйці спеціяльний медальйон, всередині якого розміщує ружу, яку він називає зорею, бо вона є знаком неба. Цю зорю він пише майже на всіх своїх писанках, бо вважає, що вона є символом Христового царства.

Писанки Тараса Городецького.

Використовує мистець і такі символи, як колосся, баранячі роги, хрест, колесо, спіраль, риба, граблі, свастика. До речі, всі тепер вважають свастику фашистським знаком, хоча до Німеччини вона потрапила з України, де символізувала святий вогонь і сонце. Тло для своїх писанок Тарас вибирає вишневе, черлене, рідше – чорне. Протягом двох останніх років дає простір своїй уяві і пише на окремих писанках сцени з сільського українського побуту, які виглядають дуже мило, і такі писанки залюбки везуть зі собою на чужину наші нові емігранти. На одній з них молодий художник зобразив білену українську хату, до якої під'їжджає возом, запряженим буланими конями, сам господар.

Тарас Городецький – маестро української писанки. Його часто запрошують проводити курси писанкарства, членом жюрі різних престижних конкурсів і виставок, як, наприклад, щорічних Міжнародних конкурсів дитячої писанки. Своїм мистецтвом він вносить гідний вклад в розвиток української культури.

Дмитро Пожоджук,
голова Всеукраїнської координаційної ради з вивчення і відродження писанкарства, заслужений майстер народної творчости України

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Виправдовую себе і ... каюсь

Минає четвертий місяць, відколи ми з чоловіком та семилітньою донею прилетіли до Америки на постійне проживання.

Я закінчила з відзнакою педагогічне училище і одночасно журналістичні курси, потім філологічний факультет Кам'янець-Подільського інституту (нині – університет) за спеціяльністю „Українська мова і література". Отримала диплом 1996 року і прийшла на роботу в обласну газету „Подолянин" літературним редактором. Окрім редагування, писала власні статті, інтерв'ю, репортажі. Чого ще треба? Певна річ, грошей. Бувало, платню затримували по кілька місяців. І не з вини головного редактора (а це його приватна газета), а тому, що „душили" непомірні податки, постійно зростала ціна на папір і друкарські послуги, платоспроможність читачів меншала. Чоловік взагалі не міг знайти праці, перебивався тимчасовими підробітками. На харчі вистачало, та коли доня пішла до школи, довелося задуматися над майбутнім. Хіба могла я тоді уявити, що для українців існує десь повноцінне життя поза Україною? Чесно кажучи, до тих, хто виїздить на чужину, в мене було упереджене ставлення. Хто, як не ми, будуватиме щасливу Україну? Жодні виправдовування не можуть витравити усвідомлення того, що і я „втекла". Від мами, що ростила мене в любові до рідного краю, від вчителів-наставників, які розкривали скарбниці українського слова, від своїх читачів, з якими ділилась оптимізмом і вірою в процвітання України...

Тепер моя доня щоранку в школі співає пісеньку про Америку, а клясу прикрашає мапа США. Ніде не видно тут калини, вишитих рушників і Шевченкового портрета, як це було в Україні. Ця країна, яка прийняла нас, заслуговує лише на любов і вдячність. Я з повагою сприймаю її закони і наполегливого вчуся її мови. Чому ж почуття незатишности вперто нагадує, що за всіма вигодами тінню ходять духовні втрати?

Кажете, „четверта хвиля" – то вже інші українці, байдужі до збереження національних цінностей? Таки правда, більшість прагне пристосуватися і, знайшовши достаток і спокій, поволі розчиняється у морі під назвою „американський народ". Та є в тій хвилі інші краплинки, які зливаються між собою.

Гортаючи сторінки „Свободи", читаю повідомлення про школи, відпочинкові табори і свята, де звучить наша мова і пісня, про досягнення науковців, книговидавництво та інші свідчення живучости української душі. Слава Богу! Хоч тут дбають про чистоту мови, намагаються правдиво висвітлити політичне життя в Україні. Виявляється, дещо з-за океану видніше...

А як втішили мене маленькі вісточки про рідне місто Кам'янець-Подільський! Воно справді варте уваги на світовому рівні: історико-архітектурні пам'ятки та унікальний ландшафт зацікавлять найвибагливіших туристів. „Козацькі забави" і „Лицарські турніри" вже приваблюють чимало чужинців. На початку червня відбудеться Міжнародний „Фестиваль семи культур" за участю представників народів, які в різні часи творили історію міста. Це, окрім українців, литовці, поляки, вірмени, турки, євреї, росіяни. Гадаю, і „Свобода" не обмине цієї події.

Переїжджаючи до іншого штату, моя родичка Антоніна Ковальчук, – передплатниця „Свободи" і член УНС, залишила мені зо два десятки примірників тижневика. Це було для мене життєдайне відкриття! Я з жадобою перечитувала всі сторінки, бо досі могла гортати лише місцеві російські газети з уривками дешевих бестселлерів, анекдотів та оголошень про працю.

Надсилаю кілька рядків про те, що наболіло:

Батьківщино, ти мені прости,
І повір, що я не відвертаюсь.
Виправдовую сама себе і – каюсь,
Щоб до тебе згодом знов прийти.

Галина Майчук–Волчкова,
Еверет, Вашінгтон

„Свобода" будує мости

Хочу подякувати за тижневик, за нашу мову, за нашу релігію, культуру, єднання людей різної долі. Нам, новоприбулим, дуже важливе спілкування з імігрантами минулих поколінь, вивчення досвіду їхнього життя за океаном. Приємно, що Україна посідає провідне місце в серцях багатьох людей, які давно є громадянами іншої держави.

Ольга Войтків,
Парма, Огайо

Роздуми, подяки, повідомлення...

Політичні події дали привід багатьом читачам висловити свої думки в листах до „Свободи". **Едвард Кухар** з Говеллу, Н. Дж., у статті „Марко Багатий" розкриває справу американського мільйонера Марка Рича, який передав значну суму грошей на президентську кампанію Била Клінтона, скандали довкола Гю Радама і Джесі Джексона. **Микола Придирченко** з Мишигену спершу не мав наміру критикувати Л. Кучму, а тепер змінив ставлення до нього, тому що Президентові України „бракує сміливости заарештувати бандитів-олігархів, які диктують політику". Микола Придирченко вважає, що Л. Кучма повинен добровільно звільнити місце для сміливого Президента, який „зламає усій корупції та злочинності голову". На закінчення листа зі закликами до сміливості Микола Придирченко пише: „Адресу свою не пишу, бо буду чекати на публікацію свого листа".

У дописі „Співбесіда по-американськи, або по чому визначають справжнього імігранта?" **Богдан Пилипів** з Рожнятова, на Івано-Франківщині, пише: „...4 грудня 2000 року я побував в американській амбасаді, хотів одержати туристичну візу, однак мені відмовили, бо, на думку службовця консульського відділу, я не переконав його, ще не збираюся залишитися в США... Та ще перед початком „співбесіди" мене огорнуло неприємне відчуття, коли охоронець з палицею біля пояса кинув мені: „Підійдіть!". Навіщо йому та палиця?..".

Д-р Володимир Боднар з Парми, Огайо, після видалення зі США групи російських дипломатів, застерігає уряд Кучми від надмірних контактів з Росією. Д-р В. Боднар надіслав ще дві статті – „Весняне сонце в моєму віконці" і „Дивізія "Галичина", історія" (це назва нової книжки Андрія Боляновського, виданої торік у Львові).

До історії звертаються автори численних листів. На жаль, тижневик може друкувати лише невелику частину особистих спогадів з числа надісланих, тому авторам історичних досліджень доцільніше посилати їх до спеціяльних видань. З цих міркувань, а також з тієї причини, що надіслану статтю вже вміщено в іншій газеті, не буде можливості подати надіслану **Миколою Теслевичем** з Арізони статтю про 10-річчя закарпатської „Просвіти". Уродженець села Пеняків на Тернопіллі **Осип Панчишин** з Чикаго написав спомин про події часів Другої світової війни і після неї – в рідному селі, церкві в якому він постійно допомагає пожертвами.

Уповноважений комітету з упорядкування могили вояків УПА в селі Тудорові **Андрій Базалинський** надіслав світлину майбутнього пам'ятника на цьому похованні з проханням до земляків написати, хто лежить у могилі, надіслати пожертви до Івана Чайки (с. Тудорів, Гусятинського району, Тернопільської области).

Мирон Радзикевич з Ворм Мінерал Спрінгс, Фльоріда, написав про молитвослов „Вгору піднесім серця" о. митрата Володимира Волощука, але, на жаль, не вказав, коли і де видано цю книжку, як можна її придбати.

У ряді листів містяться святкові вітання і подяки. Так, **Лідія Фіцалович** з Нью-Гейвену, Конн., дякує за тисячний фейлетон О-КИ і пише, що починає читати тижневик з цих фейлетонів. **Ліза Стадніченко** з Любеку, Німеччина, повідомляє про 75-ліття свого чоловіка Валентина Стадніченка, відомого громадського діяча і дописувача „Свободи". Ми теж його вітаємо!

Мирослава Дрималик-Шевчик з Чикаго ділиться зворушенням, яке викликала у неї розповідь Катерини Кіндрась „А квіти плакали росою..." про Одарку і Володимира Старосольських.

З Києва надіслав Великоднє вітання редакції і читачам „Свободи" керівник Всесвітньої служби Радіо Україна **Олександер Дикий.**

Головний редактор луцького богословського часопису „Джерела" **Олесь Андрійчук** надіслав докладну розповідь про це видання, започатковане людьми, причетними до душпастирства і християнських наук. Часопис розсилається безкоштовно, але і пожертви видавцям не завадять. Адреса редакції: Україна, 43010 Луцьк, а/с 3.

Мирон Мицьо пише у справі реклями в пресі книжок Степана Женецького, які видав „Смолоскип" в бібліотечці „Лемківські вісті", що ці книжки видані Організацією оборони Лемківщини (ООЛ) не тепер, а 1960-их роках, правним власником видання є Крайова управа ООЛ.

Значну частину редакційної пошти складають подяки з України за надану допомогу. З Кам'янця-Подільського пишуть **Василь і Ніна Горні**, які мають 14 дітей – 3 дівчинки і 11 хлопців. Вони дістали три посилки з Української євангельської церкви в Юніоні, Н. Дж., і поділилися одягом та взуттям з двома іншими багатодітними родинами.

Родина Ніни та Василя Горних з Кам'янця-Подільського.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Маестро, пісню!

Представниця КУК Марія Шкамбара (справа) вручає нагороду Ірині Дрогобицькій.

Український народ споконвіку славиться своїми піснями. Історично склалося так, що емоції і переживання українців втілювались у слова, а слова, немов переповнені весною джерела, виливались у мелодії – линула пісня: то задумлива і журлива, то весела і життєрадісна, передавалась з уст в уста, удосконалювалася, щоб врешті перетворитись на справжню перлину української пісенної творчости, якій жити у віках. Самозрозуміло, що є серед нас люди, для яких музика і пісня – сенс життя, те, з чого складаються їх будні і свята. Однією з таких людей, що присвятили своє життя музиці і пісні, є Іра Дрогобицька.

Ще будучи маленькою дівчинкою, Іра виявила неабияку тягу до музики, що відразу помітила її мама, Ганна Дрогобицька, активно сприяючи розвиткові музичних здібностей дочки. Іра закінчила музичну школу, кляс фортепіяно, і поступила в консерваторію. Водночас записалася на дириґентські курси, які організувала в той час в Торонто Олена Глібович. На курсах викладали надзвичайно талановиті педагоги-музикознавці – маестро Володимир Колесник, д-р Павло Маценко та д-р Мирослав Антонович з Голяндії. Іра була однією з наймолодших і найстаранніших учасниць курсів.

Протягом семи років Іра також була активною учасницею курсів українознавства на Союзівці, спонзорованих Українським Народним Союзом і очолюваних д-ром Євгеном Федоренком. Навчання і спілкування з такими видатними людьми сприяло правильному вибору життєвої і творчої дороги, по якій нині впевнено крокує ще молода, але вже добре відома у музичних колах Торонто Іра Дрогобицька – талановитий піяніст, педагог, композитор і дириґент.

Іра завжди була і є активною у культурному житті українського Торонто. До відзначення 60-ліття Великого голоду в Україні вона, спираючись на допомогу своєї мами Ганни Дрогобицької, довголітньої вчительки „Рідної Школи" при Філії УНО Торонто-Захід, члена Шкільної Ради, зуміла організувати біля п'ятисот дітей, які прекрасно виступили у Maple Leaf Garden. Потім був вдалий виступ з такою ж кількістю хористів на Шевченківському святі в Messi Hall. Іра була однією з тих, кому разом з дітьми випала честь і нагода вітати перших президентів незалежної України – Леоніда Кравчука і Леоніда Кучму.

Працюючи вчителем музики і співу в канадській католицькій школі, вона змогла організувати і виплекати чудовий дитячий хоровий колектив, який успішно виступає перед англомовною авдиторією.

Та найбільша радість і гордість Іри – терцет „Трилія" і дитячий хор „Поліфонія", що виник п'ять років тому. Щосереди спішить Іра на заняття з юними хористами. І діти, відчуваючи прихильність свого наставника і дириґента, відповідають їй взаємністю. А тому так дзвінко і злагоджено звучать пісні у виконанні „Поліфонії", яка є бажаним гостем майже чи не на всіх важливих імпрезах, що влаштовують українські громадські організації міста.

Разом із творчими здобутками приходить заслужене признання. Конгрес Українців Канади, відділ Торонто, на „Святі злуки земель України – 22 січня 1919 р." та з нагоди 100-ліття поселення українців у Торонто нагородив Іру Дрогобицьку пам'ятною нагородою за „...великий вклад праці в розбудову українського життя міста Торонто".

В плянах Іри – постановка опер у виконанні ансамблю „Рута", випуск нового компакт-диску з Різдвяними колядками у виконанні дитячого хору „Поліфонія", створення нових композицій та багато іншого. Тож щиро бажаємо Ірі Дрогобицькій здійснення всіх її мрій і задумів.

Надія Баб'юк,
секретар батьківського комітету
хору „Поліфонія"

Дитячий український хор „Поліфонія".

Українська Капеля Бандуристів запрошує нових членів

Українська Капеля Бандуристів (УКБ), лавреат державної нагороди України ім. Тараса Шевченка, розпочинає переслухування бандуристів і вокалістів, які б хотіли стати членами капелі на 2001–2002-ий концертовий сезон. Цей сезон збігається з підготуванням капелі до концертового турне по Західній Европі в 2003 році. Останній раз УКБ концертувала по Західній Европі майже пів століття тому.

Протягом багатьох років, від часу заснування капелі в 1918 році, члени цього ансамблю представляли бандуру і чоловіче хорове мистецтво найвищої якости. Шляхи УКБ перехрещувались з шляхами американських та українських президентів; капеляни ще досі тепло згадують про канадські скелясті гори, Австралію, Европу і Україну. Вони залишили свій слід в неповторних музичних записах і співпрацювали на сцені з такими талановитими виконавцями, як Павло Плішка, Джек Пеленс і бандурист Роман Гриньків.

Сезон 2000–2001 року складався з концертів духовної музики, а також зі спільних концертів з добре відомим жіночим хором „Веснівка" з Торонто. У репертуарі цього сезону – духовні твори таких відомих композиторів, як Бортнянський, Березовський, Дилецький, Стеценко, а також духовні твори в обробці сучасних композиторів Лавришина і Китастого. Водночас бандуристи все глибше засвоювали харківський спосіб гри на бандурі і вивчали новий репертуар. УКБ особливо зосереджується на досконалому виконанні Божественної Літургії.

Коли підготування буде закінчено, УКБ представить перед слухачами широкий вибір української духовної музики, аранжованої для чоловічого хору. Щоб досягнути ще вищих цілей в полі мистецького виконання, ми шукаємо досвідчених, відданих музичному мистецтву людей, щоб разом з ними вписати новий розділ в багату історію „братства бандури". Ми готові виховувати здібних молодих людей, які мають бажання розвинути свою музичну техніку, працюючи з УКБ.

УКБ проводитиме переслухування в трьох великих містах Північної Америки – для досконалих музик, які можуть грати відразу, а також для талановитих початківців, які мають бажання, але ще не мають досить вправности.

Бажаючі взяти участь в переслухуванні мусять бути готові заграти або заспівати пісню, розповісти про свою музичну освіту чи розвиток і продемонструвати нотну грамоту. Знання української мови бажане, але не обов'язкове.

Переслухання будуть провадитись у містах:

Клівленд, Огайо, – катедра св. Володимира, в неділю, 6 травня 2001 року, від год. 3-ої до 5 -ої. Звертатись до Зенона Чайковського: (216) 226-6388.

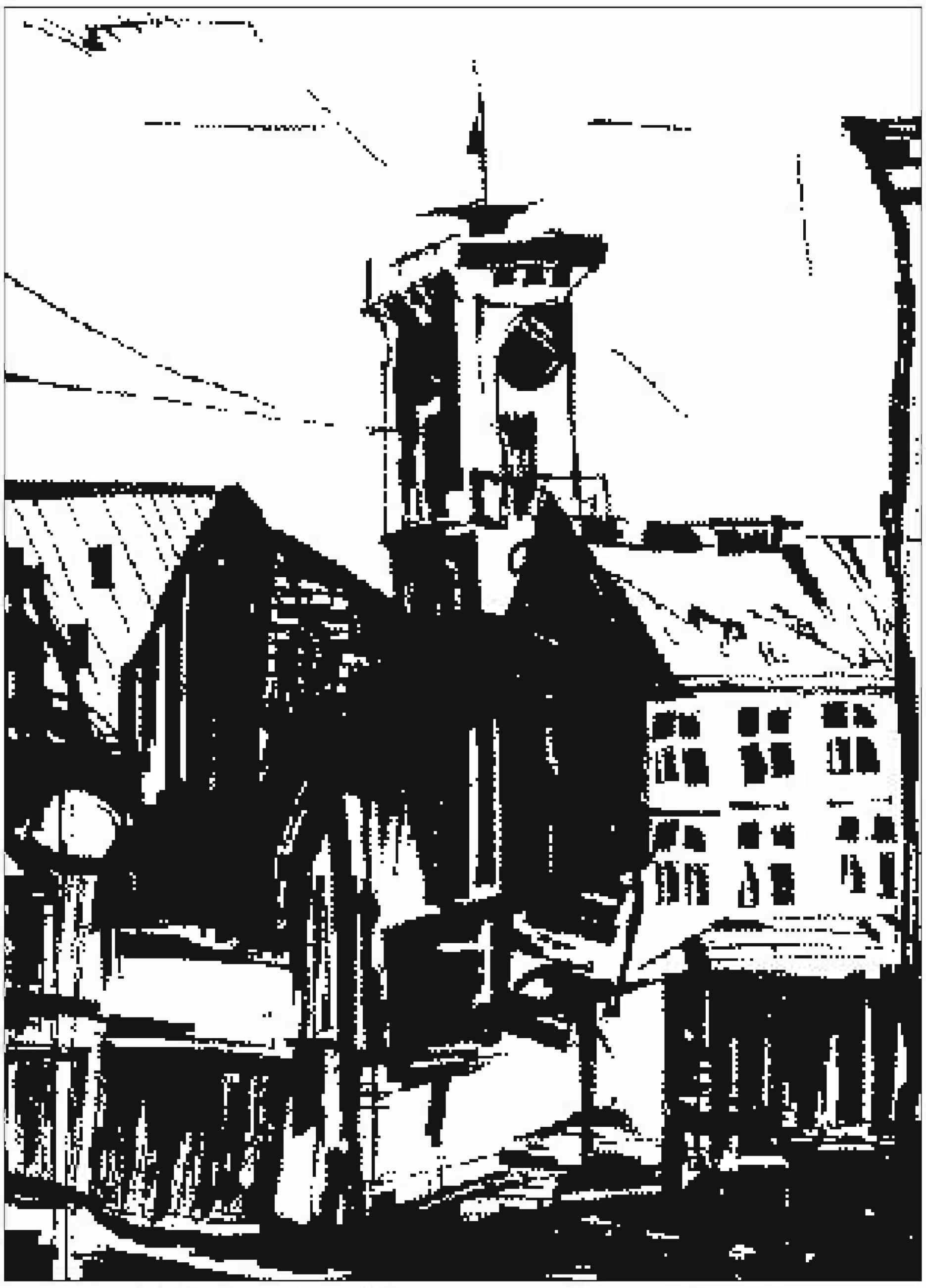
Торонто, Онтаріо, – церква св. Миколая, в неділю, 3 червня 2001 року, від год. 2-ої до 4-ої. Звертатись до Андрія Скляренка: (905) 206-9963.

Дітройт, Мишиґен, – Український Культурний Центр, в неділю, 24 червня 2001 р. від год. 1-ої до 3-ої. Звертатись до Анатолія Мурги: (734) 953-0305.

Якщо ви знаєте когось, хто може бути зацікавленим, дайте і йому знати про цю можливість. Участь в мистецькій діяльності капелі, поєднання з багатою історією УКБ, виступи на найкращих сценах світу і співпраця з талановитими "побратимами" з майже цілого континенту дасть вам велику можливість розширити ваше музичне майбутнє.

Хто хоче довідатись більше про УКБ, відвідайте нас на Інтернеті: www. bandura.org.

Олег Махлай,
мистецький керівник
Української Капелі Бандуристів

Дарія Базилевич. Літогравюра „Куточок Львова".

Дарія Базилевич народилася у Львові 7 січня 1977 року, вчилась в художній дитячій школі, Львівському коледжі декоративно-ужиткового мистецтва, працювала у Національному музеї. Сьогодні є студенткою 3-го курсу мистецтвознавства Львівської академії мистецтв. Друкує статті з мистецтвознавства в газетах Львова. Тепер перебуває у Бостоні, в Гарвардському українознавчому інституті, де досліджує доробок мистців української діяспори.

Виступ квартету „Аматі"

В серії МАТІ Українського Інституту Америки в суботу, 17 березня, відбувся концерт швайцарського струнного квартету „Аматі", що гастролює тепер по Америці. Теперішній склад ансамблю змішаний: Віллі Зіммерман і Катажина Навротек – скрипки, Ніколяс Корті (член-засновник) – альт, і Кляудіюс Герман – челіст. Із двох запропонованих програм дирекція Інституту вибрала програму з творів XIX століття. З перших тонів „Квартету" Бетговена „Аматі" полонив залю. Перша тема, виконана темним звуком, відповідала підзаголовку „Серйозний". Безперервне фугато другої частини не розвіяло мелянхолійного настрою першого Аллеґро кон бріо. Наступні частини тільки посилювали драматичну напругу, аж до останньої ноти. Усе відіграно у високому заряді.

„Квартет" Дебюссі, створений для Мадам Мек (добродійки Чайковського), написаний в циклічній формі, де всі частиин пов'язані між собою однією мелодією. Твір славний своїм імпресіоністичним малюнком та міріядою веселкових гармоній. Цей атрактивний твір у виконанні ансамблю Аматі пройшов з неменшим запалом. Ансамблісти думають і грають одним віддихом, хоч кожний інструмент зберігає своє індивідуальне обличчя. Тут вдруге виконавці показали свій ансамблевий артистизм.

Доля чеського композитора Сметани подібна до Бетговена: обидва музики втратили слух. Сметана був вже два роки тотально глухий, коли написав свій „Квартет" – біографічну музичну картину під титулом „З мого життя". В першій частині Сметана описує дитячі роки, виповнені романтичною атмосферою, та його особливий нахил до мистецтва. Друга частина дає образ молодця, що складає танцювальні п'єси та має палке бажання танцювати їх. Повільна частина – зображує першу любов автора, яка зав'язується в супружжя. Фінал змальовує катастрофу втрати слуху, зі слабими проміннями надії на видужання. У виконанні скрипак Зіммерман виявив блискучий тон навіть у стратосферних висотах, а пані Навротек виповнила щедру ліричну площину музики. Альтист Корті був не тільки партнером в ансамблі, але виявився знаменитим виконавцем та артистом ритмічних пасажів. Челіст Герман надав специфічного характеру кожній композиції.

Публіка спонтанно реагувала на кожний твір, овації та вигуки „Браво" спонукали квартет „Аматі" до відігрння повільної частини з квартету Гайдна „Схід сонця".

Богдан Марків

Вісті з Українського Музею

THE UKRAINIAN MUSEUM
203 SECOND AVENUE, NEW YORK, NY 10003-5706 • Tel. 212 228-0110

У лютому пропам'ятним вечором відзначено 90-ліття з дня народження мистця-скульптора св. п. Михайла Черешньовського. Директор Музею Марія Шуст, привітавши Людмилу Черешньовську, дружину мистця, відкрила вечір теплим словом про М. Черешньовського, підкреслюючи його важливі творчі досягнення і вийнятково шляхетну особистість. Режисер Володимир Кучинський, Наталія Половинка, Андрій Водичев та Олей Стефан з театру ім. Леся Курбаса зі Львова підготували програму вечора – монтаж поезій та пісень. Програма, очевидно, була надхнена життям, поглядами та творчістю скульптора. Виступ акторів чергувався з уривками фільму Анатоля Вулвича про М. Черешньовського. Мисткиня Аня Фаріон поділилася споминами про зустріч з мистцем та його вплив на її творчість. Багато людей вшанували пам'ять М. Черешньовського своєю присутністю на імпрезі.

***

Адміністративний директор УМ Дарія Байко повідомляє, що останніми місяцями до канцелярії, між численними датками, надійшли також пожертви на значні суми. Зірка і Микола Галіви до попередніх своїх пожертв доклали акції вартости 18, 573.50 дол., Марія і Юліян Бачинські до зложеної вже суми додали 12, 235 дол., а брати Василь і Михайло Сосяки побільшили попередні датки закупленням вінди в новому будинку УМ за 50,000 дол. З Чикаго, разом з чеком-пожертвою з підписом Юліяна Е. Куляса, надійшов лист такого змісту: „З нагоди... Вашого оголошення про так зв. „matching fund", 1-ий Український Федеральний щадничий банк „Певність", через свою Фундацію „Спадщина", хоче негайно включитися в добре діло, здійснене родиною Шклярів. Просимо прийняти на цей фонд нашу „коляду" в сумі 10,000 дол.".

Український Музей глибоко вдячний за таку щедру підтримку і увагу цих добродіїв, а також за всі інші, навіть найменші датки, бо завдяки доброзичливості всіх жертводавців здійсниться будова і розбудова музею.

***

Комітет членства УМ старається координувати свою працю зі збірковим комітетом, щоб протягом 2001 року заохотити якнайбільше число осіб і установ стати членами Українського Музею. Вкладки нових членів музею в кожній категорії, як і всі наші датки на музей в цьому часі, – подвоюються. Члени музею можуть користати з різних нагод, як, наприклад, вільний вступ до музею, знижки на музейні програми та при закупах в крамничці. Найважливіший привілей члена – це право голосувати на загальних зборах, і в цей спосіб мати вплив на майбутнє музею. Уляна Кобзар очолює комітет, в якому також працюють Лідія Крушельницька, Орест Глют, Марія Полянська, Марія Томоруг, Софія Цапар і Рома Шуган.

***

У передвеликодньому часі, як і щороку, музей влаштовує курси писання писанок, які втішаються великою популярністю. Дорослі і діти мають можливість оволодіти технікою писання „кисткою" та бджолиним воском на поверхні яйця і ознайомитися з символікою прадавніх мотивів писанки. Під час курсів можна побачити відзначений нагородами фільм Славка Новицького – „Писанка". Навчання відбуваються по суботах і неділях – 25, 31 березня і 1 квітня. Це нагода засвоїти або відновити призабуті вмілості. Це також нагода родичам провести „якісний час" зі своїми дітьми і передати їм одну з найкращих українських традицій. В цьому часі відкрита виставка писанок і музейна крамничка. Між іншими гарними речами, образами і книжками тут є на продаж також писанки.

***

„Майстерня" великодніх традицій відбулася 31 березня. Любов Волинець не тільки цікаво і з властивим їй почуттям гумору розповіла про ці звичаї, але також заохочувала присутніх місити, виплітати, пекти і прикрашувати великоднє обрядове печиво. Цей курс завжди закінчується весело і приємно, бо учасники залюбки куштують спечене.

***

В суботу, 28 квітня, в залях УМ відбудеться відкриття нової виставки „Три покоління Холодних". Будуть експоновані ікони, релігійні та художні твори Петра Холодного-старшого, Петра Холодного-молодшого та внука, Андрія Харини. Можна буде оглянути понад сімдесят картин з приватних колекцій, які були позичені музеєві для вшанування цих мистців. Виставку супроводитиме ілюстрований двомовний каталог, до якого д-р Дарія Даревич написала вступну статтю.

Катря Червоняк,
Український Музей

The Ukrainian Museum 203 Second Avenue, New York, NY 10003.
Тел.: (212) 228-0110, Fax (212) 228-1947
e-mail: info@ukrainianmuseum.org.
Web-site: http://www.brama.com/ukrainian-museum

ДІЯЛОГИ

В дусі сумного жарту Кіркегора...

...Етик має бути гнаний, інакше він кепський етик.
Сьорен Кіркегор, датський філософ.

Двома нашими розмовами ми (редактори Левко Хмельковський і Петро Часто – див. „Свободу", ч. 1) певна річ, не вичерпаємо теми, та принаймні окреслимо її: мертвотне російське православ'я, що від самих початків зрослося з деспотичною імперією і її загарбницькою політикою, залишалося глухим до усіх спроб пробудити Церкву, вдихнути в неї дух правди, узгодити її з Христовою наукою. У ХІХ сторіччі непочутий в Росії Володимир Соловйов мусів писати свої пророчі твори іншими мовами і видавати їх за кордоном, бо духовна цензура ревно оберігала російське суспільство від голосів сумління. У ХХ сторіччі таким голосом промовляв православний священик Олександер Мень. Його віра в Христа була така полум'яно-гаряча, що привела в лоно Церкви численних представників російської інтелігенції, які щиро шукали відповіді на найтяжчі запитання людського буття. Але і в цьому випадку верх взяли російське бузувірство і ксенофобія. Те, що було перевагою о. Меня – його єврейське походження – стало причиною ненависти до нього. „Ми тому відокремлені від євреїв, що ми ще не цілком християни, – писав колись Вол. Соловйов. – а вони тому відокремлюються від нас, що вони не цілком юдеї. Бо повнота християнства обіймає собою й юдейство, і повнота юдейства – це християнство". Ця ясна ідея повноти виявилася для Росії чужою, і священича діяльність о. Меня закінчилася його насильницькою смертю.

– Пане Левку, Ви переклали на українську мову декілька богословських праць о. Олександра, отже, мали можливість глибше збагнути подвиг його життя, порівняти його з іншими християнськими реформаторами. У посмертній згадці про Йосифа Рабіновича Вол. Соловйов передає слова цього християнина-єврея: „Я продовжую проповідувати для євреїв Месію просто з того місця, де зупинився первомученик Стефан". З якого місця став проповідувати Христа о. Мень?

– Я переклав для львівського католицького видавництва «Свічадо» три книжки з великої творчої спадщини о. Олександра Меня – «Син Людський», «Світло сяє в пітьмі» і «Перші апостоли». Ці книжки продиктовані справді гарячим серцем і звернені до душі і сумління кожного християнина. В о. Олександра я прочитав про розмови між Володимиром Соловйовим і обер-прокурором Росії К. Побєдоносцевим, який не розумів, навіщо філософ збирається видати російською мовою книжку Ренана «Життя Ісуса». «Але ж треба врешті розповісти людям про Христа», – сказав Соловйов. Олександер Мень розповідав людям про Христа, і така розповідь вкрай потрібна в Україні, де надто мало читають Святе Письмо, а ще менше керуються ним у повсякденні. Тепер з цією метою ми з почесним доктором богослов'я Леонідом Якобчуком щоп'ятниці ведемо бесіди на хвилі Українського радіо, і сотні листів, які приходять на адресу радіопрограми, свідчать, що люди хочуть почути про Христа. На мою думку, він був просвітителем, сучасним апостолом Христа. Щоб реформувати, треба мати владу, а о. Олександер в Російській Православній Церкві переважно був навіть не настоятелем храму, а лише другим священиком. Але проповідь Олександра Меня, на мою думку, була перебачена ще до його народження, у Харкові, де в багатодітній родині Анни Василевської підростала його мама Олена. Коли харківська молодь, підхоплена революційним зривом, пішла до комсомолу, Олена прийшла до протестантської церкви, щоб там знайти шлях в бурхливому морі. І бабуся Анна, і мама Цецилія заборонили дівчині такі відвідини, але вона поїхала до своєї тітки Віри до Москви і там, у Підмосков'ї, прилучилася до підпільної (катакомбної) православної церкви, яка не пішла на жодні угоди з комуністами. У цій церкві були охрищені сини Олени – Олександер і Павло. Майбутній священик мав за духовних наставників світлих людей - архимандрита Серафима, таємного священика Бориса Васильєва, о. Олексія Мечева, схимонахиню с. Марію, о. Миколу Голубцова, вчився з книг великих християнських просвітителів В. Соловйова, С. Булгакова, М. Бердяєва, П. Флоренського, М. Лоського... Те, чого підсвідомо прагнула Олена Мень, перетворилося на покликання о. Олександра – він став на шлях християнського просвітительства.

– В Росії кожне духовне зусилля, а тим більше універсальна місія неминуче натрапляла на нездоланні перешкоди. У чому полягала місія о. Меня й наскільки вона була успішною?

– Хоча життя о. Олександра обірвалося передчасно, я вважаю його місію успішною. Книги О. Меня, що спершу видавалися за кордоном під псевдонімами, тепер належать до числа найбільш читаних на теренах колишнього СССР, їх перекладено на багато мов і для мене однією зі спонук до перекладання було бажання побачити книжки о. Олександра українською мовою у його кабінеті, де паніматка Наталя Григоренко-Мень, полтавчанка за походженням, влаштувала імпровізовану виставку книжок покійного чоловіка, виданих різними мовами світу. Це моє бажання здійснилося...

Я був і промовляв на зібранні у тій залі московської бібліотеки чужинської літератури, де читав лекції о. Олександер. Того дня О. Меню виповнилося б 60 літ, і на вечорі його пам'яті не було жодного вільного місця, люди зайняли навіть проходи. Хіба це не є визнанням його праці? Мільйони людей почали читати книжки о. Олександра про Христа, і Господь прийшов до них через ці євангельські читання як Учитель і Спаситель.

– Опинившись між російською інтелігенцією з її вічним богошукацтвом, і офіційним православ'ям, до якого він сам належав, о. Мень повинен був, з одного боку, катехізувати російську інтелектуальну еліту, а з другого – наблизити російське православ'я до життя і його актуальних проблем. Наскільки продуктивними були ці зусилля?

– Компроміс між справжньою російською інтелігенцією і офіційним російським православ'ям, на мою думку, не може бути досягнутим, оскільки офіційна церква йде дорогою, далекою від Христа, насаджуючи прославлення земних владик, обрядовість на межі з язичницькою, перевагу церковного переказу над світлом Євангелії. Консервативність такої церкви нездоланна. Олександр Мень швидше прагнув духовного пробудження інтелігенції від школярського атеїзму в ім'я істинного християнства. Коли він почав своє служіння, його закордонні книжки були для читача недосяжні, тому о. Олександр почав з бесід в будиночку біля сільської церкви, на які приїздили слухачі аж з Москви. Ці бесіди переросли у численні лекторії в недалекій столиці.

– На характері російського православ'я фатально позначився і візантійський спадок, тобто відірваність Церкви від суспільного, соціяльного життя, і безоглядне підпорядкування Церкви глобальним імперським цілям, тому в ній завжди панувало зовнішнє, обрядове соборництво і ніколи не було місця для особистої свободи і особистої відповідальности християнина за власне життя і за життя спільноти, соціюму. Як розумів цю особисту свободу о. Мень?

– Особиста свобода людини закладена у самому християнстві. Ісус нікого не змушує йти за Ним, Він чекає, доки людина зробить вибір і сама відчинить Йому двері. На жаль, Церква не завжди заохочувала до свободи. Говорячи про Російську Православну Церкву о. Олександр зформулював її недоліки, котрі властиві й деяким іншим Церквам: «Наша церковна практика тяжіє до стагнації і замкнености від людських проблем. Вона ізолює віруючого від безпосредньої участи у Літургії і відтісняє Євангелію на другий план (несвідомо). Переважає обряд, який душить джерело живого християнського життя. Багато язичницьких пережитків, які культивуються. Але майбутнє нашої Церкви бачиться мені обнадійливим. Щоправда, замкненість церковної традиції для пошуків може відкрити шлях протестанству. Повному торжеству протестанства стає перепоною – хоча іноді й неусвідомлено – тяжіння до церковно-культурної спадщини минулого».

– При цій нагоді треба запитати про ставлення О. Меня до протестантів і до національної

(Закінчення на стор. 22)

Серед книжок О. Меня, виданих різними мовами, є й і українські.

Могила О. Меня біля його церкви в селі Новая Дєрєвня у Підмосков'ї.

Родопи – тут і тепер

(Закінчення зі стор. 7)

курсу" чекаєш від Ю. Квіка якогось катарсису, а натомість він пропонує банальщину а-ля Гриньов: „Як на мене, то очевидна безперспективність такої політики для Галичини, яка не в змозі конкурувати за власний культурний простір з російськомовними медіями нашої столиці. Тому потрібен пошук інституційної моделі, яка б дозволяла цим різним формам української більш-менш нормально співіснувати, а не перебувати в стані перманентного і гострого конфлікту. У цьому пляні федеральний устрій, схоже, найадекватніше відповідатиме сьогоднішній українській гетерогенності, двомовності та відмінності між регіонами...".

Треба бути дуже наївним, щоб вірити в отаку „інституційну модель". Антиукраїнство не зупиниться перед кордонами Галичини – огляньмося на 1915 рік! – а українство, допоки житиме, не погодиться зачинитися у цих кордонах. Ковзаючи поглядом по зовнішніх ознаках, Ю. Квік промовчує засвідчену історією витривалість нації, лукаво применшує силу сьогоднішнього українства, не бачить його природної закоріненості на схід від Збруча, зашвидко погоджується на глухенький український куточок у загалом проросійській федерації, витлумачуючи мовно-лінгвістичну і духовну несумісніть гнобителя і гнобленого як „різні форми української".

Теперішня державна незалежність України – неефективна. Про це не говорить хібащо ліниві. Одначе дискутанти поділили загальну неефективність на дві окремі і сперечаються, яка з них визначальніша.

Перша: державна незалежність була покликана врятувати українство від остаточного знищення, але ще не зробила цього. Друга: незалежність – це можливість стати врівень з економічно розвиненими країнами світу, й іншої цілі державний суверенітет, мовляв, не має. „У сучасному світі деколонізація (суверенізація) й декомунізація є процесами периферійними. Натомість фундаментальне значення має поділ на успішних і невдатних ринкових конкурентів, лідерів і автсайдерів економічного розвитку, світ заможніх країн і „третій світ".

Приналежність до останнього зводить нанівець основні переваги суверенітету та демократії, робить неминучими бідність, відсталість, несамостійність, непідйомний характер боргів, принизливе почуття меншвартости", – пише у статті „Україна: третє тисячоліття – в „третьому світі"?" політолог Володимир Вітковський (львівський журнал „Універсум", ч. 3-4, 2000) і висновує, що незалежна Україна перебуває у „проваллі слаборозвинености" і тому мусить вивчати досвід країн „третього світу", до яких належить сама.

Але що це значить – вивчати чужий досвід? Припустімо, вивчили. Що далі? Втім, якщо вся справа полягає тільки у вивченні, то чи не корисніше відразу мати на увазі досвід провідних держав, а не відсталих? Тим часом навіть досвід держави-двійника неможливо зробити своїм, бо в ньому усі зовнішні досягнення чи падіння унікально випливають з внутрішнього світу тієї певної спільноти, і не лише з розуму, інтелекту, але зі стану духу, волі.

За тим, як сучасна українська суспільно-політична думка в'яже причини й наслідки в Україні, можна сказати, що ця думка все ще невільниця, бо ще не годна вийти зі зачарованого кола „об'єктивних обставин". Щоб розірвати його, слід повернутися до сторінок національної історії, продиктованих притаманним давнім українцям персоналізмом. Все краще за нами, гідне, яскраве – це вияв конкретних людських „я", живої персоніфікованої волі. Сьогодні, на тлі зневіри і збайдуження, вже й зайве розрізняти добру і злу волю – нема ніякої. Воля до життя, добра там чи зла, – в якомусь розумінні є важливішою, ніж саме життя, бо безволля – це примара, ілюзія існування, тим часом воля і тільки воля виводить людину на той високий поріг, на якому виникає зв'язок землі з небом і відчуття внутрішньої свободи.

Безволля спритно ховається за модерними евфемізмами, як от *прагматизм, толеранція, компроміс, консенсус, колеґіяльність.* Зовні – все ніби логічне, виправдане розсудком, а коли торкнутися суті – там порожньо.

Ось тепер, перед Третім Світовим форумом українців з'явилося „дуже логічне гасло": оскільки українська спільнота не має геніїв, то слід об'єднати звичайні розуми – і вийде один могутній. Марна надія. Скільки б не додавали пересічність до пересічности, генія з цієї суми не вийде.

У зв'язку з цим не можуть не вразити слова відомого українського інтелектуала проф. Грабовича, великого майстра розчленовувати раціональною аналізою навіть ті речі, які не розчленовуються. В одному з останніх інтерв'ю він сказав, що для руху вперед сьогоднішня Україна потребує політичної волі. Того, тобто, чинника, без якого інтелект, навіть могутній, не витягне суспільства з „провалля слаборозвинености".

„Царство Боже силою здобувається" – це слова Христа. Силою духу, волі. Безволля – це самоусунення від найважливішого життєвого обов'язку, тяжкий, отже, гріх перед минулими і майбутніми поколіннями, перед Богом. І не відмиє цього гріха й свята вода, якщо здорові сили в українстві не збагнуть, що тут ідеться не тільки про земні речі, що воля до життя, коли вона є, не ділиться на політичну, військову, релігійну. А коли волі нема, тоді політичні, військові, релігійні діячі, усвідомлюючи себе єдиним за сутністю проводом, повинні культивувати її. Й оскільки воля належить до найтонших духовних матерій, то перше слово, мабуть, належить таки Українській Церкві. Не може вона більше оминати, в дусі візантизму, пекучі земні проблеми і завдання, не може більше казати: „Там!", як той стародавній грек про Родопи. Тут Родопи, тут і тепер.

С. Подолинський...

(Закінчення зі стор. 7)

земної поверхні, сонячна енергія також зменшується, то необхідно, щоб відбувався процес збереження енергії. Це може бути лише за рахунок людської праці. Саме праця „людини і домашніх тварин" сприяє нагромадженню енергії. На основі грунтовних досліджень вчених з багатьох ділянок науки Подолинський робить важливий висновок, що праця при своєму застосуванні зберігає енергії десь у десять разів більше, ніж містить сама. Отже, здавалося б, що потреби людства можуть бути задоволені. Насправді цей процес залежить від багатьох чинників, зокрема від запасу перетвореної енергії на Землі (нафта, кам'яне вугілля, торф), кількости людей, продуктивности праці і таке інше.

Подолинський вважав: прогрес людства залежить від збільшення енергетичного бюджету кожної людини. До чинників, які зумовлюють регрес, він відносив, насамперед, процес розкрадання енергії через війни, зменшення народонаселення, виготовлення предметів розкоші. (От би сьогодні нашим керівникам держави, енергетичних структур, організацій та різним „єдиним енергетичним структурам" взяти та й добре вивчити працю нашого талановитого вченого, що набагато випередив час своїм відкриттям, а потім вже заходитися керувати державою!). Цікаво зазначити, що вчений різко критикував мальтузіанство. На відміну від Мальтуса, Подолинський стверджував, що зростання людства веде до нагромадження енергії.

Подолинський, який був знайомий особисто і листувався з Марксом і Енгельсом, надіслав цю працю Марксові з проханням висловити свою думку про неї. Маркс, віддаймо йому належне, високо оцінив ролю Запорізької Січі в історії українського народу, назвавши її „козацькою республікою", знав твори Костомарова, читав Драгоманова, був особисто знайомий з Миколою Зібером, попросив Енгельса оцінити працю Подолинського.

„Подолинський, – писав Енгельс, – відхилився в бік від свого дуже цінного відкриття, бо хотів знайти новий природничий доказ правильности соціялізму, і тому поплутав фізичне і економічне". Ця поспішна оцінка Енгельсом наукової праці Подолинського на тривалий час стала вироком відкриттю українського вченого.

І все-таки, на відміну від марксистів, мальтузіанців, дарвіністів, саме Подолинський заклав основи нового підходу до аналізу розвитку людства, пов'язавши його із збереженням та нагромадженням енергії. Відомо, що енергетичні проблеми життя розглядались в наукових працях засновників термодинаміки німецького лікаря і фізика Роберта Майєра, англійського фізика Вільяма Томсона (лорда Кельвіна), німецького біолога, математика і фізика Германа Ґельмгольця, але вони довгий час не визнавалися.

Тут доречно згадати нашого великого земляка – вченого світового виміру Івана Пулюя, який теж вивчав закони збереження енергії. Саме Іван Пулюй в 1901 році написав потужну працю „Непропаща сила" і ще в 1875 році сконструював найдосконаліший прилад міряння механічного еквіваленту тепла. Розвиваючи вчення про ноосферу (оболонка земної кулі). Вернадський вважав важливими факторами утворення ноосфери сіціяльно-економічні умови життя людини. Людина, пізнаючи закони природи й суспільства, вдосконалюючи техніку, сама будучи частокою природи, активно впливає на її перетворення.

Вернадський, який вперше обгрунтував наукове поняття про ноосферу, писав: „Уже пізніше і самостійно рано померлий Сергій Подолинський зрозумів все значення цих ідей (законів збереження і нагромадження енергії, запропонованих Майєром, Кельвіном, Ґельмгольцем, Пулюєм) і намагався їх прикласти до вивчення економічних явищ".

Наукову цінність цієї праці Подолинського засвідчує ще і той факт, що різні варіянти її були надруковані протягом 1880–83-их років у двох періодичних французьких, двох німецьких і одному італійському виданнях.

Подолинський написав цю працю в свої тридцять років. Суспільні погляди його були близькі до народництва. Народовці покладалися на власні сили і стояли на українському національному грунті, обстоювали живу народну мову в літературі та школі. В умовах реакційного режиму Олександра III загострилася політична боротьба, з'являються нові соціяльно-радикальні течії, виникають матеріяльні труднощі (батьки, під тиском царського уряду, відмовлялися фінансувати сина). Саме з цих причин у 1886 році наступив розрив між Драгомановим і Старою Громадою, яка також відмовилася від подальшого фінансування його діяльности.

1881 року Сергій Подолинський тяжко захворів. У нього стався психічний розпад. Його перевезли на лікування до Парижу. Потім на прохання матері, цар дозволив перевезти безнадійно хворого сина до Києва. В разі його видужання він „повинен буде відповідати за скоєні ним злочини" – наголошувалося в дозволі царя. Та цього не сталося. 30 червня (12 липня за новим стилем) 1891 року Подолинський помер. Похований у Києві на Аскольдовій могилі.

Аскольдова могила – на Угорській горі в Києві. Де могила Аскольда, де могила Сергія Подолинського, де могили багатьох і багатьох українських діячів культури і освіти, які тут були поховані? Хто нам їх сьогодні віднайде? Хіба що на акварелі великого Шевченка побачимо будівлю „Аскольдової могили" та цвинтар, на якому хоронили київську еліту і де в кінці XIX століття було поховано одного з геніяльних вчених українського народу, Сергія Подолинського. Він залишив невелику, але безцінну наукову спадщину, і поза всяким сумнівом – велику любов до України.

І вкотре доводиться запитувати, чи не настав благословенний час в Україні для повернення слави і чести вірних синів України, впорядкувати їхні могили, встановити їм пам'ятники?

Київ

СПОГАДИ

Табір біженців в Ляндсгуті

Читаючи спогади про повоєнні табори біженців в Німеччині, не знаходжу й згадки про колишній табір в Ляндсгуті, в якому перебувало декілька тисяч осіб з теренів Радянського Союзу. Як учасниця цього табору, хотіла б розповісти про життя його мешканців.

Ляндсгут – старе німецьке місто, колишня столиця Південної Баварії, за часів династії Віттенсбахів. Воно лежить над повноводою рікою Ізар, що впадає до Дунаю. Готика церков, старий замок і фортеця Травніцбург, 55 тисяч населення... Табір містився за містом при Штадтгаймерштрассе, і був заселений переважно українцями з Галичини. В бічній вулиці був литовський табір. Опікувалася таборами міжнародна добродійна організація УНРРА, а згодом ІРО. В таборі існувало демократичне самоурядування з таборовою радою і виборним головою, яким в тому часі був директор народної школи Іван Олексин, а пізніше – інж. Саган. При таборі було створено чотирикласову початкову школу, де вчили дітей І. Олексин, його дружина Марія Заяць, Бронислава Гринішак, Кузів; та восьмиклясову українську гімназію, директором якої був Степан Глушко. Тут викладали д-р Михайло Рабій, Іван Вересюк, д-р Едвард Жарський, д-р Софія Карпінська, Оксана Ващенко, д-р Василь Вергун, гр.-кат. катехит о. І. Дядьо.

Фізичне виховання в гімназії вели Оксана Луцька і Ярослав Бойдуник. При гімназії було створено молодіжну організацію Пласт, яка успішно розвивалася серед молоді, плекаючи засади „Бог і Україна". Пластовими виховниками були пластуни-сеньйори Оксана Луцька і Ярослав Бойдуник. Також активно працював при пл. станиці, якої головою був пл. сен. Іван Гаврилів, гурток пл. сеньйорів. Його членами були І. Гаврилів, д-р Богдан Кордюк, Василь Вергун, Ярослав Ромах, Оксана Луцька, Ірена Гаврилів, Ярослав і Дарія Бойдуники, Марія Харіщак, д-р Ярослав Падох, о. І. Дядьо, суддя Богдан Ластовецький, брати Баглаї. Пластуни проводили пл. заняття, брали участь в пл. з'їздах, джемборі над Бодензе в Швайцарії, ювілейнім святі весни в Міттенвальді.

Духовниками табору в Ляндсгуті були о. декан Кушлик, о. І. Дядьо, о. Роман Рабій, о. Кіржецький, а для православних вірних – о. Новицький. Служби Божі відправляли кожної неділі в одному німецькому костелі наші священики.

У таборі діяв хор під управою д-ра Олега Сохана і диригента Шуплата, відбувалися театральні вистави (родина Косенків), приїздили на гастролі театри з інших таборів. В таборі було створено відділ жіночої організації „Об'єднання українських жінок в еміграції", де головою довгий час була Стефанія Мороз. Заходом управи ІРО в таборі відбувалися курси англійської, еспанської, французької мов, щоб підготувати таборян до виїзду в різні країни світу. Були курси кравецькі, медичні (керівником був д-р Хруцький). Працювала споживча кооператива, якою завідували Сергій Квасницький, Євген Луцький, Стефанський.

Табір жив своїм життям, перемагав післявоєнні невигоди, плекав релігійні і національні традиції свого народу. Мешканці табору вірили, що війна скоро закінчиться і всі біженці повернуться на рідні землі. На жаль, ці бажання не сповнилися, і сотням тисяч залишалася єдина дорога – за океан. Заморські країни замовляли потрібні їм контингенти працездатних робітників тієї чи іншої категорії, і табори почали порожніти.

Мені запам'яталося, що в Ляндсгуті проживали також науковець проф. Григорій Ващенко з родиною, письменник Іван Смолій з родиною, лікарі д-р Прокопович, д-р Ружицький, о. декан Кушлик з родиною, о. Роман Рабій, родини Гуляй, Бованків, Дмитра і Дарії Кузиків, інж. Романа і Мирослави Грабців, Кошів, Василя і Теодозії Стельмахів, Остапа і Ірини Захаркових, д-ра Теодора і Софії Цюцюрів, Ярослава і Ольги Ромахів, Крамарчуків, Титлів, Головінських, Гунчаків, Андрусечків, інж. Ілярія Ольхових, Хабурських, Овсянецьких, Ярослава і О. Сушків, Мручкевичів, Савчуків, Сусів, Обухів, Квасницьких. Були там д-р Ярослав Падох з родиною, д-р Степан і Емілія Воляники, Швабінські, Харіщаки, Сенежаки, Серни, Машталіри, Ластовецькі, Пеленські, д-р Роман Баб'юк, Пастушенки, Зіничі, Кузишини, Ярема і Г. Попелі, Цвики, Сендзіки, Маріян і Іванна Коці, Платковські, Карпінські, Попики, Крупки, Іванна Лемеха, Д. Чукурин, В. Гнида, П. Вербовський і багато інших, імена яких призабулися.

Оксана Луцька,
Вудсайд, Н. Й.

У таборі ім. Лисенка в Ганновері

Василь Мирутенко

Опубліковані в „Свободі" спогади Галини Хоменко (13 жовтня 2000 року) і Юрія Курилка (27 жовтня 2000 року) про табір імені Лисенка спонукали мене, як мешканця табору, висвітлити моє бачення цих подій. Ми з дружиною дісталися до цього табору, коли дізналися, що то табір осіб, які не бажають повертатись до Совєтського Союзу.

Перед капітуляцією Ганноверу військовополонених і людей з концентраційних таборів німці евакуювали. Родина Степана Весненка у передмісті Ганноверу почула в кущах якийсь шерех і побачила чоловіка в убранні в'язня, котрий уже не міг говорити. Вони привели його до табору, де були жінки і діти. Старша жінка, котра пережила голод в Україні, попросила жінок, які мали дітей, закип'ятити молока і силою дати йому в уста. Він почав жестами показувати на двері. Люди пішли на те місце, де його знайшли, і побачили там хлопчика. То був його син. Синові теж дали молока, і вони обидва почали їсти і поправлятися.

Не пригадую прізвища того чоловіка. Він побував у комендатурі окупаційних військ, звідки приносили їжу. Він мав уже гроші, і запитував, скільки має заплатити тим, що врятували життя синові. Весненки ніякої плати не хотіли. Вони просили його допомогти, щоб їх не забрали насильно до СССР. Увечері він прийшов до бараку і показав офіційний папір на відкриття табору „неповоротців", завірений комендатурою, і мапу з кількома бараками на східній стороні раніше згаданого табору. Але совєтська репатріяційна місія не гаяла часу. Вони вибрали з картотеки усі прізвища, що вказували на українське, білоруське чи російське походження, і домоглися, щоб англійська адміністрація на подані ними списки не давала більше харчів. В цей час англійці вирішили перетворити табір на військові склади бензини і олії. Для жителів табору відвели велику школу. Українці і білоруси почали шукати старі, розвалені будинки, де могли сховатись від дощу. Моя родина випросила в німців невеличку будочку, але їсти було нічого. Навпроти нашої будки стояв порожній двоповерховий будинок, де жило 35–40 українців та білорусів з дітьми.

Одного дня до того будинку приїхали англійські вантажівки, і вояки почали насильно забирати жителів того будинку. Вони показували папір, що повезуть усіх до совєтської зони. Дорогою, біля англійської військової комендатури, люди почали вискакувати з авт і просити порятунку. Офіцери з комендатури запитали, що то за люди і куди їх везуть. Перекладачка розповіла, що вони не хочуть їхати до СССР. Англійці говорять, що у Ганновері є табір людей, які не хочуть їхати додому. Їх завезли до табору Лисенка. Ми з

(Закінчення на стор. 23)

Весілля Івана Павлюка і Ольги Мирутенко, що відбулося 1946 року.

СПОРТ

Футбол

Почався новий сезон. „Крилаті" – попереду

„Крилаті", Йонкерс – „Сантос", Нью-Йорк – 1:1

Футбольна команда спортивного клюбу „Крилаті" при осередку СУМ в Йонкерсі, Н. Й., розпочала другу половину сезону 2001–2001 року, розігравши чергове змагання в чемпіонаті І дивізії Східної окружної футбольної ліги штату Нью-Йорк, в неділю, 18 березня, на своєму полі з командою „Сантос".

Гра розпочалась врівноважено, обидві команди обережно контролювали м'яч на слизькому полі. На 9-ій хвилині Руслан Гудима швидким випадом по лівому краю переводить м'яч Валерієві Чукхіну, який точним ударом посилає його у сітку суперників – 1:0. На 14-ій хвилині рахунок вирівнюється, коли нападаючий „Сантоса" посилає отриманий м'яч у лівий кут наших воріт. Рахунок не змінився до кінця гри.

„Крилаті" виступили в складі: Богдан Новак, Юрій Ґреб, Марко Гованський, Роман Пердута, Валерій Каток, Степан Єндик, Роман Плісак, Руслан Гудима, Володя Вільчинський, Валерій Чукхін, Андрій Вербицький, Семен Вариха, Волтер Окрутняк, Сергій Козак, Тарас Струминський, Володя Круглий, Сергій Райко і Степан Станітський. Провідник – Марко Гованський, тренер – Сергій Райко.

Підсумки змагань у першій дивізії Східної окружної футбольної ліґи штату Нью-Йорк:

команди	*точки*	*ігри*	*В*	*П*	*Н*	*ґолі*
1. Йонкерс „Крилаті"	20	8	6	0	2	18: 8
2. Мт. Вернон „Портуґесе"	13	7	4	2	1	22:10
3. „Юніти"	13	7	4	2	1	15:10
4. „Савт Старс"	10	8	3	4	1	12:16
5. Осінінг „Портуґесе"	9	7	3	4	0	9:19
6. „Сантос"	5	7	1	4	2	5:11
7. „Мистік"	4	9	1	7	1	7:17

„Крилаті", Йонкерс – „Візардс", Вашінґтонвілле, Н. Й. – 4:2

В неділю, 1 квітня, футбольна команда спортивного клюбу „Крилаті", Йонкерс, зустрілась з молодою командою „Візардс" на полі суперників в Вашінтонґтонвілле, Нью-Йорк.

Команда „Крилатих" розпочала гру, маючи тільки 9 футболістів, оскільки 5 гравців через аварію авта запізнилися. На 15-ій хвилині господарі, використовуючи кількісну перевагу, виходять вперед – 1:0. Через 4 хвилини Сергій Райко переводить м'яч Даркові Чернявському, а той перед самими воротами противників – Русланові Гудимі, котрий заганяє його в кут воріт суперників. Рахунок – 1:1. На 44-ій хвилині воротар „Крилатих" Богдан Новак вибиває м'яч просто під ногу нападаючого суперників – 2:1.

Другу половину гри „Крилаті" були вже в повному складі. Вони невтомно атакують. На 31-ій хвилині Юрій Ґреб переводить м'яч Даркові Чернявському, а цей Саші Смирнову, котрий вміло скеровує його у сітку суперників. Рахунок – 2:2. До кінця гри рахунок не змінюється, і команди мусять грати по 15 хвилин додаткового часу, під час яких Руслан Гудима і Марко Гованський збільшують рахунок до 4:2. „Крилаті" переходять до чвертьфіналу змагань за Чашу Східної окружної футбольної ліґи штату Нью-Йорк.

Стефан Гованський

В дусі сумного...

(Закінчення зі стор. 18)

церкви.

– Я відповім його ж словами: «Я дуже цінував євангелістський, профетичний, моральний дух, властивий протестантству. Коли приїхав у 1955 році до Іркутська, одного дня відвідав собор і баптистське зібрання. Контраст був разючий. Напівпорожній храм, недоладно розписаний, сумні бабусі, архієрей, який гарчав на іподияконів, а проповідь його нагадувала політичну інформацію (щось про Китай), а з іншого боку – набитий молитовний будинок, багато молоді, живі, чуттєві проповіді, дух громади... Але при цьому я не міг примиритися з тим, що протестанти відірвалися від єдности Церкви». Щодо національної церкви о. Олексндер вважав, що у Христовій Церкві віра стоїть понад нацією, проте поза нацією неможливі ні культура, ні Церква. Це добре ілюструє мистецтво, яке є національним, але на своїх висотах стає набутком усіх часів і народів. Людина має свободу вибору, але цей вибір зумовлений лише двома факторами - з Христом чи без Христа. Третього шляху немає.

– Деякі дослідники схильні вважати конфлікт між російською православною єрархією і о. Менем „конфліктом психологій". Мовляв, як росіянам зроду властива общинність і соборність, так євреям – індивідуалізм; як росіяни прагнуть формулювати „остаточні ідеї", так євреї бояться певности і воліють у всьому сумніватися. І саме тому, мовляв, о. Мень залишився „поза колом". Насправді ж „поза колом" залишився і Вол. Соловйов, і Л. Толстой, і слов'янофіл І. Аксаков, і сотні й тисячі російських інтеліґентів, які не могли прийняти московського православ'я через його несвободу, через його цілковиту підпорядкованість державі. Чи бачив о. Мень якийсь вихід з цієї традиційної несвободи Російської Православної Церкви?

– Олександр Мень чітко визначив ті фактори, від яких має визволитися російське православ'я на шляху до християнства. Ось вони: обрядовір'я, обскурантизм (вороже наставлення до прогресу), конформізм, нездатність відповідати запитам народу, самовдоволення єрархії, орієнтування на архаїчні форми побожности, відірваність від Євангелії і Святого Письма взагалі. Ці недоліки призводять до духовного занепаду членів церков. Перші християни були учнями, а нинішні священики відразу ж стають вчителями, окремі з них не прагнуть духовного і інтелектуального зростання, зупиняються на самовдоволеному ремісництві, ставляться до свого служіння як до буденної роботи. Звідси походить церковна рутина, яка не приваблює людей до церкви.

– Нарешті, за яких обставин о. Мень загинув?

– Смерть прийшла до о. Олександра серед тиші підмосковного ранку 9 вересня 1990 року. На світанні він вийшов зі свого дерев'яного дому у великому саді і рушив стежкою до зупинки електропоїзда, яким щодня їздив до церкви. На стежці його зупинили і професійно зарубали сокирою.. Злочин не розкрито. Паніматка Наталя разом з сином Михайлом протистояли спробам служб правопорядку засудити випадкову людину, щоб «закрити справу». Висувалися різні версії щодо причин вбивства: пробували звинуватити і «сіоністів», і антисемітів... Впродовж десяти років за о. Олександром стежив «четвертий відділ П'ятого управління КҐБ» (так званий – церковний), який очолював полковник Володимир Сичов. Чи не тут слід шукати вбивцю, здатного завдати лише один професійний удар? Але й консерватори з Православної Церкви могли зненавидіти світлу, розумну людину (те, що священик був євреєм, можливо, не відігравало провідної ролі, бо тут йдеться про різницю у сповіданні християнства, зокрема про екуменізм). У церкві разом з о. Олександром служили священики Степан Середній – людина неврівноважена, конфліктна, а опісля Іван Клименко – «стукач» і антисеміт, який у своїх доносах марно намагався скомпрометувати о. Олександра. Марно, бо навіть Патріярх Московський Алексій II написав: «Отець Олександер був талановитим проповідником Слова Божого, добрим пастирем Церкви, мав щедру душу і був відданий Господеві серцем. Убивці сотворили свою чорну справу у мить, коли він міг ще так багато зробити для духовної просвіти і окормлення чад Церкви». Інша річ, чи щирі ці слова...

З Левком Хмельковським
розмовляв **Петро Часто.**

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СЕРЕДА
18 КВІТНЯ 2001 р.

НЬЮ-ЙОРК, Н.Й. Річні загальні збори 130 Відділу УНСоюзу Т-ва св. Володимира відбудуться у приміщенні пані Т. Гнатишин, 24 East 7th Steet, Apt. 4C, New York City, о год. 1:30 по пол. На порядку дня: звіти уступаючої Управи та Контрольної Комісії і вибір нової Управи на наступний рік. Проситься всіх членів прибути. За Управу – Олександер Редько – голова, Юрій Юрків – секретар.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ,
20 КВІТНЯ 2001 р.

Пассейк, Н.Дж. Місячні збори 42 Відділу УНСоюзу Т-ва ім. Т. Шевченка відбудуться о год. 7-ій веч. в УН Домі при 237 Hope Ave. На річних зборах вибрано Управу в такому складі: В. Марущак – голова, В. Гаргай – заст. голови, Варвара Тизьбір – рек. секретар, Ю. Котляр – фінанс. секретар. Опікуни хворих: Анастазія Марущак, В. Олійник; прапорщики: В. Гавроник, Я. Даньків; господар – М. Чабан; вільні члени – М. Карлицький, І. Зелонка; Контрольна Комісія – І. Хомко – голова, С. Косцьолек, С. Журавський – члени. Просимо членів для вашого добра взяти участь. Управа.

У таборі ім. Лисенка...

(Закінчення зі стор. 21)

дружиною і Мельник з сином, що жили у вагоні, побачивши, як насильно забирають наших сусідів, перейшли через міст і пересиділи в лозах, поки не від'їхали вантажівки. Після описаної події я прийшов додому і побачив свою жінку всю пошкрябану, закривавлену. Вона розповіла, що ховалася у високих кущах ожини від військових, які зайшли до нашої будки, побачили, що нікого немає і поїхали. Ми з жінкою почали провідувати табір ім. Лисенка в Гановері, але боялися чутки, що, якназбирається багато людей, всіх віддадуть совєтам. Нам було тяжко з харчами, а в таборі давали хоч якісь продукти. Ми вирішили переселитися до табору ім. Лисенка.

Раніше це був великий німецький військовий табір на сім триповерхових житлових будинків (один з них поміщений в „Свободі" 27 жовтня 2000 року), й інші споруди. Ми дістали помешкання у восьмому блоці. Тарас Курницький з Галичини зробив нам з цегли піч. Першим комендантом був професор Подільський. Управа табору розбудувала громадсько-суспільне життя. Була школа для дітей, гімназія, драматичний гурток, курси шоферів і електриків (обидва я закінчив). Славилась футбольна команда. У 1947 році футбольну площу поділили на городи.

Одного дня рознеслася вістка, що комендатура УНРРА забрала картотеку. Увесь табір збунтувався: напевне, будуть комісари вибирати бажаних їм осіб. Не менше 60 осіб поїхали до головної комендатури УНРРА з домаганням, щоб повернули картотеку до табору. Домагання задовольнили.

Галина Хоменко пише, що в Гановері примусової репатріяції не було („Свобода", ч. 41). То не зовсім правда. Юрій Курилко (ч. 43) пише: „Коли виникли непорозуміння між так званими „східняками" і галичанами, Подільський від управління табором відмовився". Він офіційно відмовився, але більшість в таборі тільки його визнавала. Тоді настала криза, бо розкрадали харчі, одяг і черевики, що надходили від УНРРА, їх отримували тільки вибрані. Були нарікання на таборову поліцію, яка перевіряла усіх на вході до табору, і що їй подобалося, відбирала, особливо сигарети, які деякі люди виносили для обміну у німців на потрібні речі. Дехто придбав радіо і слухав передачі з України, а поліція ходила попід вікнами і погрожувала, що розіб'є його. Можливо, ще були і політичні непорозуміння, про які я, не належачи до жодного угрупування, не знаю. Відбулися вибори під наглядом УНРРА, головою став Гаран, але поліція табору залишилася та сама і продовжувала свою стару роботу.

Я працював в таборовому шпиталі електриком, до якого привозили поранених у бійках – не менше двох–трьох, а часами й п'ять. Коли у восьмому блоці було весілля, люди випили по чарці, танцювали, співали. Час затягнувся, прийшла поліція і попросила звільнити залю. Їх не послухали. Вони почали насильно виводити гуляючих. Почалась бійка. Нова управа укомплектувала нову поліцію, але бійки в таборі продовжувались. Тоді на домагання нової управи УНРРА–ІРО прислала відділ польської армії Андерса, котра стояла тоді в Гановері. Табір почав знову жити нормальним життям.

Гарісвіл, Миш.

У бібліотеці „Свободи"

Стало звичаєм для багатьох авторів і видавництв – присилати нові книжки до бібліотеки „Свободи". Оскільки не йдеться про рецензування цих видань, редакція продовжує розділ, в якому повідомляє про такі надходження.

Павло Тичина. „Ранні збірки поезії", переклад, вступ і примітки Михайла Найдана. Пердмова Віктора Неборака. Видавництво „Літопис". Львів, 2000.

„Сто років юності". Антологія української поезії XX ст. в англомовних перекладах. Упорядники Ольга Лучук і Михайло Найдан. Видавництво „Літопис". Львів, 2000.

„Вісті УВАН ч. 2". Редактор Олександер Домбровський. Видавець – Українська Вільна Академія Наук у США. Нью-Йорк, 2000.

„Нагірні, Леви: історія родини". Статті, спогади, наукові розвідки, архівні матеріяли. Автори проєкту та упорядники збірника: Христина Лев, Василь Лев, Наталя Філевич. Львів, 2000.

Ігор Старосольський. „Крутими дорогами". Спомини – вересень 1939 року – січень 1978 року. Упорядник і автор вступного слова Уляна Старосольська. Видавництво М. Коць. Львів, 2000.

Софія Стебельська. „Повісті й оповідання". Мовний редактор д-р Іван Овечко. Видавництво „Укрпрес". Денвер, Кольорадо, 2000.

Видано в Україні

Інститут досліджень діяспори з допомогою Української Православної кредитової спілки в Нью-Йорку і адміністрації міста Києва видав покажчик „Національні меншини в Україні", який буде подарований усім дипломатичним представництвам, громадським об'єднанням національних меншин, бібліотекам, вищим школам. Про нову книжку написав директор інституту Ігор Винниченко. Адреса видавця: Київ 34, вул. Золотоворотська, 6а.

Посібник професора-емерита Яра Славутича "Українські розмови для учнів і вчителів" вже вісім разів видавався у діяспорі, а 1998 року вийшов у Києві. До „Свободи" надійшла рецензія на це видання проф. С. Пінчука, який зазначає, що книжка є набутком багатолітньої практики вченого-педагога. Книжка для дітей в Україні видана коштом канадських українців і поширюється безкоштовно.

Євген Рослицький повідомляє про нову книжку д-ра В. Чапельського „Я любив їх усіх", у якій наведено спогади автора про 40-літню працю на Дрогобиччині. Частина книжки присвячена родоводові Чапельських у формі листів до племінниці Мирослави – „Листи до Миросі". Книжка видана у 1997 році стараннями дітей автора – інж. Ореста та д-ра Оксани Трешньовської з Чапельських в дрогобицькому видавництві „Відродження".

Д-р Володимир Боднар повідомляє про книжку „Українські проблеми", випущену видавництвом „Смолоскип" у Києві в 1999 році. Автор книжки – професор Кентського університету в Огайо, д-р економічних наук Мирослав Мельник .

„Лікарський збірник" – нова і корисна книжка

Старанням Лікарської комісії Наукового Товариства імені Шевченка у Львові, Лікарського Товариства у Львові та Українського Лікарського Товариства Північної Америки, появилося у 2000 році нове число, том восьмий, „Лікарського Збірника". Воно присвячене 100-річчю заснування Лікарської комісії Наукового Товариства ім. Шевченка, бо власне у 1897 році побачив світ 1-ий том „Збірника Математично-природописно-лікарської секції Наукового Товариства Шевченка" у Львові. Згодом, у 1898 році, виділилося окреме лікарське видання під редакцією д-ра Євгена Озаркевича і проф. Володимира Левицького.

„Лікарський Збірник, Нова серія", вміщає 224 сторінках дуже багато цікавого і актуального матеріялу з різних ділянок медицини, гігієни, зокрема в Україні, та з діяльности українських лікарів в минулому і під цю пору. Наукові статті мають короткі реферати англійською мовою. Розділи „Лікарського Збірника" мають такі заголовки: „Національна медична спадщина", „„Загальні проблеми медицини", „Спеціяльні медичні студії", „Хроніка", „Ювілеї", „Рецензії" та „Некрологи". У розділі „Рецензії" вражає рецензія на монографію Зиновії Служицької „Рід людський в Україні", з котрої довідуємося, що за 260 років після Переяславської Ради Україна втратила 15 мільйонів українців, а за час більшовицького панування – понад 40 мільйонів!

До складу редакційної колегії „Лікарського Збірника" входять такі лікарі і науковці: Ірина Даценко (головний редактор), Юрій Гаврилюк, Павло Пундій, Борис Зіменковський, Михайло Павловський, Борис Білинський, Ярема Томашевський, Анна Рудницька, Зиновія Служинська, Олег Романів і Олег Купчинський. Цю книжку варто прочитати не лише лікарям чи спорідненим професіоналам. Зацікавлені можуть звертатися на адресу: Pavlo Pundy, M. D., 3258 N. New England Ave., Chicago, IL 60634-4636.

Д-р Олег Волянський,
Кергонксон, Н. Й.

Науковці світу – про Закарпаття

У Пряшеві (Словаччина) появився друком збірник статтей „Закарпатська Україна у складі Чехословаччини (1919–1939)". Збірник вміщує матеріяли 6-ої Наукової карпатознавчої конференції, що відбулася у Пряшеві 2–4 вересня 1998 року. До книжки увійшло 33 доповіді: українською (26), словацькою (6) та чеською (1) мовами доповідачів з семи країн світу. Серед них – В. Маркусь, А. Пекар, О. Данко (США), О. Русин (Угорщина), С. Заброварний (Польща), М. Жирош (Югославія), П. Скала (Чехія), О. Ганич, І. Ліхтей, В. Худанич, Д. Сидор, М. Баяновський, П. Федака (Україна), І. Ванат, М. Данилак, П. Шворц, Р. Ішток, П. Конія, М. Мушинка, М. Олекса, Л. Гарбульова, В. Ґрешлик, С. Конечни, А. Ковач (Словаччина); з літературознавства – Л. Баботова, М. Неврлий, Я. Джоганик (Словаччина), М. Кухта, Ю. Балега, О. Мишанич (Україна); з мовознавства – М. Чижмар, М. Штеця (Словаччина) та П. Чучки (Україна). Опубліковані доповіді є не тільки значним внеском у висвітлення 20-річної належности Закарпаття до Чехословаччини, але й відповіддю прихильникам політичного русинізму, який розбив етнічних українців Пряшівщини на два табори.

Збірник вийшов друком завдяки фінансовій допомозі СКУ та фундації „Карпати".

Й. Сірка,
Торонто

„Повісті й оповідання" Софії Стебельської

В-во „Укрпрес" (д-р Іван Овечко) з друкарні „Компютопринт", 304 ст., тверда обкладинка, 2000 р.

Ці твори – дві повісті і п'ять оповідань – були написані досить давно, але вони вперше виходять друком. А тим часом вони заслуговують на увагу читачів публіки з огляду на таланковиті зображення дійових осіб і цікаву сюжетну побудову. Щоб так захопити читача, як це робить авторка, треба добре знати традиції і звичаї не тільки України, а й старої Туреччини. Провідною темою кожної повісті є кохання, часом нещасливе, химерне і майже завжди ускладнене. У творах читач відчуває любов до України й українців, до справедливости і Божої правди.

Крім повістей „Сабіна" і „Життя під ногами", у збірці є оповідання „Остання зустріч" і „Орлик" – хвилюючі автобіографічні розповіді з початку панування червоних, оповідання „Екзекутивний директор" – про кохання старого і молодої красуні, про шлях молодої людини від злодійчука до мільйонера („Васька"). Кінчається збірка описом справжньої події з колишнім чекістом, в оповіданні „Директор з центру".

Книжку можна замовити за 20 дол. (і 2 дол. за пересилку) в авторки: Sophia Stebelsky, 18232 W. 3rd Pl., Golden, CO 80401. Тел. (303) 279-4304.

Д-р Іван Овечко,
Аврора, Кольорадо

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ УНСОЮЗУ ПОШУКУЄ ЧЛЕНІВ, ВЛАСНИКІВ ІНДИВІДУАЛЬНИХ ГРАМОТ, ЯКИМ НАЛЕЖАТЬСЯ

ЗВОРОТИ ВИВІНУВАЛЬНИХ СУМ (ENDOWMENTS)

За інформаціями просимо звертатися до секретаря відділу, або до Головної Канцелярії

[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]

ПРОДОВЖЕННЯ

ЗВОРОТИ ВИВІНУВАЛЬНИХ СУМ (ENDOWMENTS)

За інформаціями просимо звертатися до секретаря відділу, або до Головної Канцелярії

Коли хтось в Україні надіється на тебе...

ТИ НАДІЙСЯ НА НАС ...

VIGO МИ ПРАЦЮЄМО ДЛЯ ВАС

VIGO це терміновий переказ грошей до більш, як 47 країн світу.
VIGO гарантує переказ грошей протягом 48 годин
до рук адресата і на банкові конта на території всієї України.
Перекази реалізуються виключно в долярах.
VIGO має понад тисячу представництв у США, Канаді та Україні.
Всі трансакції гарантовані державними страхівками США та України.

Переказ:	Коштує:
$200	$15
$300	$20
$400	$24
$2000	$52

ОЩАДНИЙ БАНК УКРАЇНИ

1.800.777.8784
www.vigousa.com

VIGO Remittance Corp. is licensed by State Banking Departments of NY, NJ, CA, CT, FL, IL, PA, MA and others.

Веселих Свят

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

бажає КОМІТЕТ ФЕСТИВАЛЮ церкви св. ЮРА у НЬЮ-ЙОРКУ

ПРИЙДІТЬ НА

УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ 18, 19, 20 ТРАВНЯ 2001 р.

З Радісним Святом Воскресіння Христового!

всіх наших Приятелів

– сердечно вітають –

МАРІЯ і МАРКО ДУШНИКИ

РІДНІ, ПРИЯТЕЛЯМ і ЗНАЙОМИМ

найкращі побажання

РАДІСНИХ СВЯТ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

бажає

НАТАЛІЯ МАКАРЕВИЧ

Появилися друком

автобіографічні спомини

МИРОСЛАВА СКАЛИ-СТАРИЦЬКОГО

і його дружини Є. ЛАСОВСЬКОЇ

Замовляти листовно: I. Sonevytsky, 62 East 7th Street, New York, NY 10003

Ціна примірника – 10 дол. включно з пересилкою.

Вийшли з друку

ДУХОВНІ ТВОРИ І. СОНЕВИЦЬКОГО

(Літургія, Панахида, Canti Spirituali, Над Вавилонськими ріками)

Замовляти листовно на адресу:

I. Sonevytsky, 62 East 7th Street, New York, NY 10003

Ціна примірника – 15 дол. включно з пересилкою.

LOOKING FOR A SUMMER JOB YOU'LL NEVER FORGET?

Look no further than SOYUZIVKA!

SOYUZIVKA (a.k.a. Suzie-Q) is the Ukrainian National Association's Resort nested in the breathtaking Catskill Mountains of upstate New York. With weekly *zabavas*, miles of hiking trails, an olympic-size pool, 7 tennis courts, a beach volleyball court, the Q-Café and Ukrainian cuisine in the dining room, you can't ask for much more. As a SOYUZIVKA worker, you can enjoy all the great amenities of this summer resort while getting $$paid$$ and making lifelong friends!

SOYUZIVKA is looking for a few good kozaks (men and women) to become part of a unique team this 2001 summer season:

- Emergency technician or nurse – summer only
- Lifeguards
- Office personnel
- Camp counselors
- Entertainer / master or mistress of ceremonies
- Q-Café manager
- Dining room / Q-Café personnel
- Housekeeping personnel
- General workers (Grounds maintenance, setups, etc.)

We are located only 90 miles from New York City and minutes from the Ukrainian Youth Camp SUM, Woodstock, Poughkeepsie, Albany, Woodbury Commons, Minewaska State Park, Lake Mohonk, and the hip town of New Paltz. So there's always something to do!

Details:

- Please submit your application by May 1, 2001.
- Non-U.S. citizens must have a Green Card or Employment Authorization.
- Preference will be given to those who are able to come early in June and stay through Labor Day.
- You must be a UNA member in order to work at Soyuzivka. If you are not a member, please contact Mrs. Martha Lysko, UNA National Secretary, P.O. Box 280, Parsippany, NJ 07054.
- Knowledge of the Ukrainian language is preferred, but not required.
- Housing is provided if needed. Housing conditions are dorm-like. There is always someone to socialize with!
- It is highly recommended that you are at least 18 years old during time of employment. For those under 18 wanting to live on premises, we must have a signed release from parents or guardians.
- You will receive a paycheck every other week and a tip check those weeks you do not receive a paycheck.
- You must be prepared to have a great summer and meet lots of people!

A little piece of Ukraine in upstate New York!

SOYUZIVKA • Ukrainian National Association Resort
P.O. Box 529 • Kerhonkson, NY 12446
phone 845-626-5641 • fax 845-626-4638
e-mail: SQSS@aol.com • website: www. soyuzivka.com

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА В АМЕРИЦІ

запрошує Вас на презентацію двох нових книжок

ТАРАСА ГУНЧАКА

професора Ратгерського університету

On the Horns of a Dilemma. The Story of the Ukrainian Division Halychyna

та

Russian Imperialism from Ivan the Great to the Revolution.

Слово про автора матиме проф. Володимир Стойко.

Вечір відбудеться

в суботу, 21 квітня 2001 р., о 5-ій год. по пол.

в будинку НТШ, 63 Fourth Ave.

(між 9 і 10 вулицями), New York, NY 10003

Тел. для довідок: (212) 254-5130

КОМІТЕТ ДОПОМОГИ УКРАЇНСЬКІЙ КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ СВ. НОРБЕРТА В КРАКОВІ

П О Д Я К А

Комітет Допомоги Церкві св. Норберта в Кракові складає щиру подяку жертводавцям 2000 року, за щедру допомогу для відбудови Української Католицької Церкви св. Норберта в Кракові.

Його ексцеленції Єпископові Робертові Москалеві і Дієцезії св. Йосафата у Пармі за щедрий даток в сумі 4,184.75 дол. та поодиноким жертводавцям.

Бурбела К. Маріон	100.00	о. диякон Малаховський Юрій	100.00
д-р Добрянський Лев	1,000.00	Маланчук Стефан	50.00
д-р Дзюбановський	500.00	Мокрівська Ірена	25.00
Гурко Богдан і Марта	20.00	Мороз Ольга	100.00
Іванонько Ірина і Зенон	250.00	Москалюк Володимир	250.00
Кедринський Александр	100.00	Семків Люба	2,000.00
Кікта Стефан	50.00	Щур Оксана	50.00
Кокоруда Меланія	50.00	Укр. Кан. Сусп. Служба	72.00
Лаба Ольга	50.00	Волчук Роман	40.00
Д-р Ленцик Василь	100.00		

Разом в 2000 році зібрано 9,141.75 дол.

Всім жертводавцям в імені Української Католицької Церкви св. Норберта в Кракові щиро дякуємо.

За комітет Допомоги Краківській Церкві:
Д-р Василь Ленцик, голова, Лідія Ленцик Шухевич, секретар
д-р Лев Добрянський, референт збірки

* дар Української Канадської Суспільної Служби, Thunder Bay – був 100 канадських долярів перечислених на американські доляри – 72.00 дол.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА,
21 КВІТНЯ 2001 р.

Нью-Йорк. Загальні збори 86 Відділу УНСоюзу – УСК відбудуться о год. 2-ій по пол. в домівці УСК-у при 122 2-ій Аве. В програмі: звіт управи, Контрольної Комісії і вибір нової управи. Секретар відділу.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ,
22 КВІТНЯ 2001 р.

Елизабет, Н.Дж. Річні загальні збори Відділу Т-ва „Запорозька Січ" відбудуться о год. 12:30 по пол. в залі УКЦеркви св. Володимира. Присутність членів побажана.
Управа Відділу.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу ЧИКАГО, Ілл.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

— відбудуться —

в суботу, 28 квітня 2001 р., о год. 12-ій дня.
в Українському Культурному Центрі
2247 W. Chicago Avenue, Chicago, IL.

У загальних зборах зобов'язані взяти участь з рішаючим правом голосу: члени управи Окружного Комітету, конвенційні делегати, та по два делегати наступних відділів:

17, 22, 114, 125, 131, 139, 157, 175, 220, 221, 259, 379, 399, 423, 452, 472

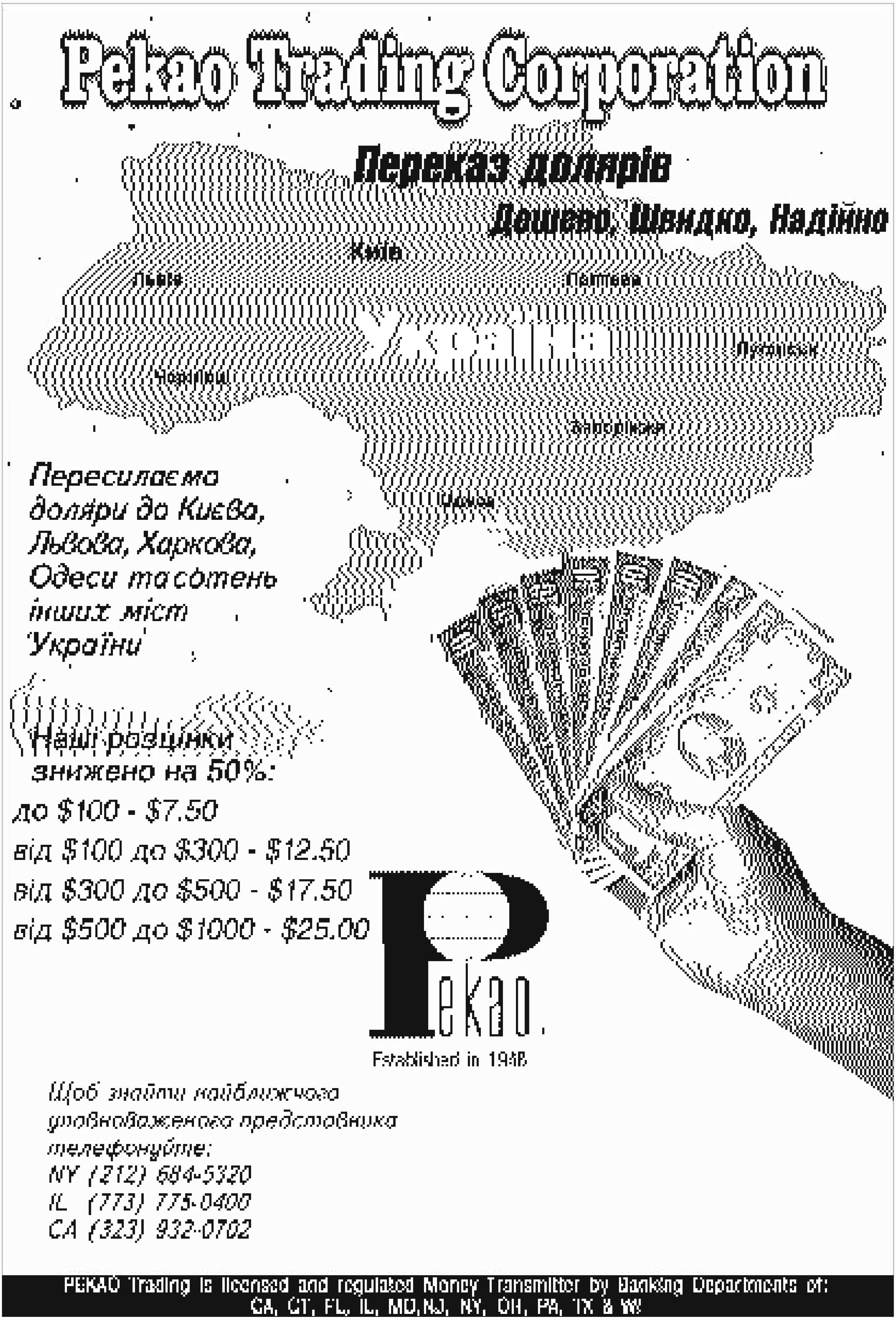
Гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

У нарадах візьмуть участь:

Стефко Куропась – заступник Предсідника УНСоюзу
Степан Куропась, д-р Мирон Куропась, Гелен Олек-Скотт – почесні члени Головного Уряду

за УПРАВУ ОКРУГИ:

Стефко Куропась, голова
Андрій Скиба, секретар
Богдан Кукуруза, касир
Степан Куропась, почесний голова Округи

Pekao Trading Corporation
Переказ долярів
Дешево, Швидко, Надійно
Київ
Львів
Полтава
Україна
Луганськ
Чернівці
Запоріжжя
Пересилаємо доляри до Києва, Львова, Харкова, Одеси та сотень інших міст України
Наші розцінки знижено на 50%:
до $100 - $7.50
від $100 до $300 - $12.50
від $300 до $500 - $17.50
від $500 до $1000 - $25.00
Pekao.
Established in 1948
Щоб знайти найближчого уповноваженого представника телефонуйте:
NY (212) 684-5320
IL (773) 775-0400
CA (323) 932-0702
PEKAO Trading is licensed and regulated Money Transmitter by Banking Departments of:
CA, CT, FL, IL, MD,NJ, NY, OH, PA, TX & W.

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

висилає

всім делегатам останньої Конвенції УНС та теперішнім членам Головного уряду УНС

матеріяли для голосування

Згадані матеріяли включають пропоновані зміни до Статуту УНС і бальоту, які треба повернути поштою

Делегатів і членів Головного уряду просимо проголосувати до

1 травня 2001 року

чи погоджуються вони на пропоновані зміни до Статуту УНС текст яких був опублікований у „Свободі" та „Українському тижневику"

У випадку, якщо б хтось з делегатів чи членів Головного уряду УНС не отримав цих матеріялів, просимо негайно потелефонувати до Головної канцелярії на число

(973) 292-9800 дод. 3018

• ПРАЦЯ •

Українка, 59 р., учителька математики і німецької мови шукає працю з проживанням по догляду за дітьми або старшими людьми.

Тел.: (973) 344-2869, Дора

Пошукую інтелігентну особу до товариства і помочі. Мусить провадити авто і любити звірят.

Тел.: (973) 471-2275

Сімейне подружжя з України 53 і 55 років, пошукує працю по догляду за людьми похилого віку, в домашньому господарстві чи будь-яку іншу. Маємо добрі рекомендації. Тел.: (718) 853-1980

Люба, Олександер

• РОЗШУКИ •

Розшукую брата мого діда ПИЛИПА БАБОВАЛА нар. приблизно 1896-98 рр. в с. Лопушно, Тернопільської обл. Прибув до США у 1915 р. Останній лист до України був 15 років тому. Не був одружений і мав свою компанію, яка чистила вікна. Остання його адреса була:

Philip Baboval,
P.O. Box 952, New Britain, CT 06050

• НА ПРОДАЖ •

Продається одноповерховий будинок з великим городом в місті Перемишлі, Польща.

Тел.: 011-48-16670-7575

• РІЗНЕ •

Вчителька-катехитка ДАРІЯ КРАЄВСЬКА хоче листуватися з українками-монахинями: 81300 с. Гостинцеве, Мостиського району, Львівської обл. Україна.

УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ в ІРВІНҐТОНІ

повідомляє та запрошує все членство на

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

що відбудуться

в неділю, 22-го квітня 2001 р., о год. 3-ій по пол.

в УН Домі, 140 Prospect St, Irvington, NJ

Р. Бойко – голова Е. Змий – секретар

Жменя американської землі на могилу Григорія Логвина

9 березня ц. р. з Музею шістдесятництва в Києві надійшла сумна вістка про смерть корифея шістдесятників Григорія Никоновича Логвина. У травні 2000 року цей музей влаштував у Києві вечір з нагоди 90-річчя Г. Логвина, а також його фотовиставку пам'яток архітектури, яка в 1999 році експонувалася в Українському Музеї в Нью-Йорку.

Архітект, мистецтвознавець і художник Григорій Логвин – рідкісна людина вже хоча б тому, що попри всі катаклізми XX ст. зумів зберегти найголовніші людські чесноти – і не просто вижити в тоталітарній системі, а й донести до майбутніх поколінь пам'ять про те, що в Україні була своєрідна архітектура світового рівня.

Доктор мистецтвознавства Григорій Логвин видав 12 монографій, альбомів, популярних книжок з української середньовічної образотворчости. Кожне видання, як і кожна стаття Г. Логвина (а їх опубліковано понад двісті, не рахуючи газетних), викликало жваве зацікавлення як шанувальників, так і душителів української культури. Його етапну для культури працю "По Україні" рецензент Ніколай Воронін назвав "енциклопедією українського мистецтва". Його книги "Софія Київська", "Киев", "Украинские Карпаты", "Чернигов, Новгород-Северский, Глухов, Путивль" та ін. одразу по виході ставали бібліографічною рідкістю, попри те, що виходили здебільшого російською мовою в Москві.

Логвин був одним із засновників Українського Товариства охорони пам'яток історії і культури, а коли тоталітарне чиновництво перетворило це Товариство на мертву казенну установу, – він почав створювати Українську Асоціяцію захисту історичного середовища.

Молодий душею Логвин завжди був в оточенні спраглої молоді, її він постійно знайомив з недонищеними шедеврами української архітектури і мистецтва, їй передавав свої багатющі знання й унікальний досвід. Під час т. зв. „відлиги" він влаштував дві незабутні для її учасників подорожі по Україні з членами Клюбу творчої молоді. Не випадково й свою унікальну фотовиставку пам'яток української архітектури він передав Музеєві шістдесятництва в Києві.

Як писав у 1990 році журнал "Строительство и архитектура", "головний історичний урок громадської і наукової діяльности Григорія Никоновича Логвина полягає в тому, що навіть у найважчі періоди останнього сімдесятиріччя він не служив водночас Богові і мамоні; маючи розум і талант, без зовнішніх ефектів і зайвих слів боровся проти нелюдської системи..."

Надія Світлична

БРАТСТВО КОЛИШНІХ ВОЯКІВ 1-ої УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ АРМІЇ
СТАНИЦЯ В ДІТРОЙТІ, Миш.

Ділимося сумною вісткою з членством і українською громадою, що в понеділок, 19 лютого 2001 р. відійшов у вічність довголітній член станиці

бл. п.

о. крил. БОГДАН СКАСКІВ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 24 лютого з церкви св. Йосафата у Воррені на цвинтар Сідар Гил у Вашінгтоні, Д.С.

Горем опечаленій родині складаємо наше щире співчуття.

УПРАВА СТАНИЦІ

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ВОЛОДИМИР ВАШКО член УНС Відд. 5 Т-ва св. Миколая в Асторії, Н.Й. Помер 24 грудня 2000 р. на 74-му році життя. Нар. в 1926 р. в Україні. Членом УНС став в 1971 р. Залишив у глибокому смутку дочок Ірку з чоловіком і Христину, а також внуків. Похорон відбувся 27 грудня 2000 р. на цвинтарі Holy Spirit в Гемтонбургу, Н.Й.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

МІЛДРЕД ТІЛЛІНГЕР член УНС Відд. 230 Т-ва св. Івана Хрестителя в Янгставн, Огайо. Померла 5 січня 2001 р. на 81-му році життя. Нар. в 1919 р. в Girard, OH. Членом УНС стала в 1956 р. Залишила в глибокому смутку дочку Донну і сина Івана, одну внучку. Похорон відбувся 20 січня 2001 р. на Forest Lawn Cemetery в Youngstown, OH.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

САДІ ЗАРІЧНИЙ член УНС Відд. 165 Т-ва ім. Т. Шевченка в Толедо, Огайо. Помер 26 грудня 2000 р. на 85-му році життя. Нар. в 1914 р. в Нью-Йорку. Членом УНС став в 1938 р. Залишив в глибокому смуткму друзів і приятелів. Похорон відбувся 29 грудня 2000 р. на Calvary Cemetery в Toledo, OH.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

МАРІЯ ДРОГОМЕРЕЦЬКА член УНС Відд. 94 Т-ва ім. М. Шашкевича в Гемтремку, Н.Й. Померла 26 грудня 2000 р. на 90-му році життя. Нар. в 1910 р. в Україні. Членом УНС стала в 1959 р. Залишила в глибокому смутку дочку, внуків і правнуків. Похорон відбувся 28 грудня 2000 р. на цвинтарі Маунт Олівет в Дітройті, Миш.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

КАТЕРИНА КІНАЛЬ член УНС Відд. 127 Т-ва св. Миколая у Баффало, Н.Й. Померла 21 листопада 2000 р. на 45-му році життя. Нар. в 1954 р. в Баффало, Н.Й. Членом УНС стала в 1955 р. Залишила в глибокому смутку маму Ольгу. Похорон відбувся 25 листопада 2000 р. на цвинтарі св. Марії в Ланкастер, Н.Й.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ЕВДОКІЯ ГЛУШАК член УНС Відд. 116 Т-ва „Вільні Козаки" в Трентоні, Н. Дж. Померла 2 лютого 2001 р. на 95-му році життя. Нар. в селі Лапшин. Членом УНС стала в 1949 р. Залишила в глибокому смутку дочку Мирославу, синову Марію, внуків Ліду і Левка, правнуків Еріка і Филип.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

КАТЕРИНА СЕНИЧ член УНС Відд. 45 Т-ва „Любов" у Філядельфії, Па. Померла 6 січня 2001 р. на 88-му році життя. Нар. в 1907 р. у Філядельфії, Па. Членом УНС стала в 1948 р. Залишила в глибокому смутку сина Евгенія і родину. Похорон відбувся 12 січня 2001 р. у Філядельфії, Па.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ФІОНА НАУМЕНКО член УНС Відд. 209. Померла 31 січня 2001 р. на 97-му році життя. Нар. в 1903 р. в Україні. Членом УНС стала в 1953 р. Залишила в глибокому смутку синів Бориса, Володимира і Евгенія з родинами, 9 внуків і 15 правнуків. Похорон відбувся 3 лютого 2001 р. на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ВАСИЛЬ ГУМЕНЬ член УНС Відд. 26. Помер 11 січня 2001 р. на 80-му році життя. Нар. в 1920 р. в Брукліні, Н.Й. Членом УНС став в 1939 р. Залишив у глибокому смутку трьох дочок.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

СТЕФАН БАЛАЦКІ член УНС Відд. 465 Т-ва ім. Івана Франка в Ляшіні. Помер 31 грудня 2000 р. на 78-му році життя. Нар. в 1922 р. Членом УНС став в 1981 р. Залишив у глибокому смутку сина Михайла з дружиною і двома внуками. Похорон відбувся 4 січня 2001 р. в Ляшіні.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ЯРОСЛАВ СОКИРНИК член УНС Відд. 283 Т-ва Запорозька Січ в Аубурн. Помер 16 грудня 2000 р. на 68-му році життя. Нар. в 1932 р. в Україні. Членом УНС став в 1977 р. Залишив у глибокому смутку дружину Марію, синів Петра з родиною, Марка, і дочку Христину з родиною. Похорон відбувся 19 грудня 2000 р. на цвинтарі св. Йосифа в Аубурн, Н.Й.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ПЕТРО ІВАСИШИН ЕВАНС член УНС Відд. 233 Т-ва Українська Молодь. Помер 23 листопада 2000 р. на 81-му році життя. Нар. в 1919 р. в Україні. Залишив у глибокому смутку дружину, дітей і внуків. Похорон відбувся 27 листопада 2000 р. на католицькому цвинтарі „Кальварія".

Вічна йому пам'ять!

Секретар

СТЕФАН БУБИК член УНС Відд. 240 Т-ва ім. Евгена Коновальця в Пармі, Огайо. Помер 7 січня 2001 р. на 77-му році життя. Нар. в 1923 р. в Стрию, Україна. Членом УНС став в 1951 р. Залишив у глибокому смутку дружину Анастазію, синів Дениса і Володимира.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

НАТАЛІЯ ШАЛЕВА член УНС Відд. 220 Т-ва свв. Петра і Павла в Чикаго, Іл. Померла 9 січня 2001 р. на 76-му році життя. Нар. в 1924 р. в Дніпропетровську. Членом УНС стала в 1961 р. Залишила у глибокому смутку доньку Анну і сина Івана. Похорон відбувся 9 січня 2001 р. на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаго, Іл.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ІВАН ГРИЦИК член УНС Відд. 367 Т-ва Запорозька Січ в Рочестері, Н.Й. Помер 23 січня 2001 р. на 82-му році життя. Нар. в 1919 р. в Україні. Членом УНС став в 1957 р. Залишив у глибокому смутку дружину Анну і сестер. Похорон відбувся 27 січня 2001 р. на цвинтарі Святого Гробу в Рочестері.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ПЕТРО КИЦЯ член УНС Відд. 365 Т-ва Запорозька Січ в Міннеаполіс, Мін. Помер 8 грудня 2000 р. на 95-му році життя. Нар. в Золочові, Україна. Членом УНС став в 1950 р. Залишив у глибокому смутку дочок Ольгу і Олександру, синів Мирона й Володимира. Похорон відбувся 11 грудня 2000 р. на цвинтарі Гетсеманії в Нью Гор, Мінне-сота.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ВАСИЛЬ СЕНКО член УНС Відд. 161 Т-ва св. Василія в Маямі, Фла. Помер 12 лютого 2001 р. на 83-му році життя. Нар. в 1917 р. Членом УНС став в 1937 р. Залишив у глибокому смутку дружину і двох синів. Похорон відбувся на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пенсильванії.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

Померла сестра Лаврентія Лалік

У середу, 31 січня 2001 року, в монастирі св. Йосафата в Пармі, Огайо, упокоїлася в Бозі сестра Лаврентія Лалік, ЧСВВ. В останній час вона працювала в канцелярії Епархії св. Йосафата у Пармі, де була зв'язковою усіх парафій, представляючи духівництво, побожних парафіян і громаду взагалі.

Релігійна та громадська діяльність сестри Лаврентії впродовж життя в українській спільноті була значною та різноманітною.

Сестра Лаврентія (Ольга) Лалік народилася1917 року і була дочкою Єви з дому Чуби і Теодора Лаліків. До Чину Сестер- Василіянок вступила 28 червня 1932 року з Клівленду. Кінцеві обіти склала в серпні 1943 року та була призначена до Дому св. Василія у Філядельфії. Крім того, учителювала і була директоркою парафіяльних шкіл в Пенсильванії і Нью-Джерзі. Також викладала англійську мову в Академії св. Юра в Нью-Йорку та Менор-коледжі в Дженкінтавн, Па.

Сестра Лаврентія займала провідні становища в Чині СВВ, будучи провінційною радною, секретарем провінції та настоятелькою Матірного дому у Фокс-Чейсі. Будучи випускницею Віланова університету мала відповідний науковий ступінь і свідоцтво для навчання англійської мови.

Впродовж останніх 17 років сестра Лаврентія виконувала обов'язки секретаря в канцелярії Епархії св. Йосафата у Пармі, а за свою віддану працю отримала нагороду Дієцезії в листопаді 1995 року.

Парастас відслужено 2 лютого 2001 року в Пармі, а похоронну Службу Божу в суботу, 3 лютого. Тіло покійної сестри Лаврентії перевезено до Матірного дому ЧСВВ, де 5 лютого відслужено Панахиду та заупокійну Богослужбу, а тлінні останки покійної спочили на цвинтарі ЧСВВ.

На могилу моєї дорогої, любимої КУЗИНКИ

св. п.

ДАРУСІ з ШУХЕВИЧІВ ЯРИМОВИЧ

складаю 100 дол. на потреби

ЛЬВІВСЬКОЇ БОГОСЛОВСЬКОЇ АКАДЕМІЇ

ДАРІЯ МИНДЮК з родиною

У пам'ять дорогої СЕСТРИ і ТЕТИ

бл. п.

МАРТИ ПОПОВИЧ-ОЛІЙНИК

що відійшла у вічність 18 березня 2001 р.

пересилаємо на:

СЛУЖБИ БОЖІ:
50 дол. Меланія Кривокульська;
20 Іванна Гамуляк.

НА ФОНД „ДІТИ ЧОРНОБИЛЯ":
по 100 дол. Микола і Джейн Ботовичі, Ада Осінчук;
50 Аріядна і Павло Северини;
25 Меланія Кривокульська.

НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ:
100 дол. Тетяна Бутович.

Вічна Її пам'ять!

„Відлітають сірим шнурком"...

Як часто в останні часи читаємо ці рядки безсмертної, посмертної пісні Богдана Лепкого на сторінках наших часописів ... І болюче і самозрозуміло покоління, яке приїхало на вільне замор'я пів століття тому, приїхало повне сил та запалу творити нове життя, оте покоління вже сьогодні відлітає у Божу Вічність...

І чомусь так особливо виразно звучить це у свідомості всіх, хто знав Покійну Галю Гарасовську-Заяць, одну із засновниць Куреня Пластунок Сеньйорок у Вінніпегу „Перелетні птиці"... „Заки море перелечу, крилонька зітру"...

А так ще недавно, останнього літа, вже у свідомості близького земного кінця, Вона ще літала в цю землю під опікою улюбленої дочки Діни...

Причевидні кажуть: такого величавого похорону не бачило українське Чикаго, люди не вміщалися ні в похоронному закладі, ні в церкві свв. Володимира і Ольги, якої Співбудівницею, і то не лиш у матеріально-архітектурному розумінні, але й духовому та душевному, була Покійна... Це ж Вона пригостила у своїй хаті нового пароха нової, патріярхальної парохії, голубиного віку отця Павла Дмитриського. Вона була при кожному кроці росту цієї унікальної у ті часи, революційної, майже громади, яка стала „як один муж" за ідею Великого Патріярха; ідею, що її потайки плекав у глибині серця кожен українець-католик мабуть ще від часів Берестейської Унії. Між першими відважними, які сказали про цю мрію вголос, була й Вона...

Ще кілька днів тому святкувала разом зі своєю улюбленою громадою радість Богоявлення, ще була присутня на відзначенні безсмертних дат 22-их Січнів, і...

Між жалібною громадою визначалися чітко барвисті хустини Її пластунок, Її Куреня ім. Марка Вовчка, якого зв'язковою була для багатьох вже поколінь юначок... І саме в останню можливу хвилину прийшло повідомлення від Начального Пластуна про надання Галині Заяць найвищого пластового відзначення Святого Юрія в Золоті. Наділили Її цим відзначенням вже лежачу в труні, як останній акорд, як належне закінчення пластової мандрівки, яка у Неї тривала більше півстоліття, з компасом завжди зорієнтованим на Україну... Не можна позбутися у свідомості бриніння слів Оксани Лятуринської:

„...І тільки Юрій:
Що має та над життя дороже,
Що у житті дасте?..".

Прилетів золотий Святий Юрій, спитав, і почув відповідь. Не з Її завмерлих уст, а з уст численних промовців, що з них кожний мав так багато сказати про Покійну, кожен щось нове й інше від своїх попередників, кожен щось добре. Не лиш тому, що було це прощання, а тому, що було про що говорити...

Наймолодша дочка отця пароха села Себечева на Сокальщині, „єгомосцьова панночка", змалку залюблена у книжку, в поезію, в пісню, чи то було в церкві, чи на вигоні з однолітками, яким так радо позичала книжки... Замріяна Сокальщина, брама, не завжди відкрита, між Галичиною й Волинню, батьківщина Відважних, таких, як Іван Климів-Легенда, перший ініціятор УПА, із недалекого Сільця...

Виховували Красу й Добро два старші брати, Андрій і Остап, та сестра, мистець-маляр Марія Гарасовська-Дачишин, виховували суворі, але безмежно люблячі Батьки, виховувала сама земля...

Вже в Німеччині, розлучена лихоліттям із Батьками, знайшла свою Духову Родину у Пласті, в якому була, як і в усіх інших установах, „духом, що не дасть заснути", сама рухлива, розспівана, близька та відкрита всім, у всьому оптимістка...

В Ашафенбурзі, в Німеччині, як у Вінніпегу в Канаді, чи в Чикаго в Америці, була незамінною секретаркою, чи то у Пластовій станиці, чи в Сестрицтві Покрови Пресвятої Богородиці, чи в Іллінойському Відділі УККА, чи в Редакції Енциклопедії Української Діяспори. Її найближчі співпрацівники у цій ділянці, проф. Василь і д-р Дарія Маркусі кажуть, що називати Її прямо секретаркою – було б майже неможливо, бо виконувала Вона всяку роботу, від дослідника-розшукувача матеріялів, упорядковувача гасел на комп'ютері, жива ентузіястка великого діла. Вона не лиш працювала, Вона й жила ним, раділа кожною новою знахідкою, як особистим щастям...

Подібно характеризували Її представниця Пласту, подруга Іванна Горчинська, і посестра із Сестрицтва Покрови, п. Стефанія Кралька, і голова Церковної Ради Собору свв. Володимира і Ольги, д-р Юрій Курич; Ради, в якій засідала не лиш Покійна, незаступима співредакторка „Церковного Вісника", але вже й Її син, інженер Юра. Голова місцевого Відділу УККА, інж. Лев Боднар, характеризував Її працю і в цій установі, як незвичайно сумлінну та повну ентузіязму і творчої снаги. Її жива участь у „Приятелях РУХ-у" була теж самозрозуміла.

Але може найглибше зворушлива була промова п. Марії Климчак, „прибраної хресної дочки" Покійної. Вона в простих і щирих словах згадала, як, приїхавши в чужу країну і до чужого міста, знайшла у телефонічній книжці число Галини Заяць, і від першого звуку Її слів відчула, що має опіку й пристановище у своїй межовій ситуації. Це був початок довготривалої старанної опіки Покійної над новоприбулою. І вона же не була одинока, бо чутливе серце Галі розуміло недолю загублених у чужині, а Її живий характер перетворював почування у безпосередню дію...

Перові цієї ж „прибраної хресної дочки" належить вірш, написаний під першим враженням вістки про смерть Галини:

Упала звістка немов безумна брила.
І вітер плакав і гасли зорі в глухих обіймах ночі.
Навколішки схилились білі сили
Невже навік закрила Ваші очі?!
Скриплять сніги... Мовчить принишкла ніч,
Зросли дерева в небеса гіллями...
Палає так багато свіч,
Навік прощається Чикаго Ваше з Вами.
І будуть сумно бити дзвони
В далекім краї, в Україні.
Згоріла свічка, згасла зірка,
Могила свіжа на чужині.
Немає Вас на людному перроні,
Проходять поїзди, троянд колючки впіраються в долоні
І разом з пелюстками спада сльоза в долину.
Ви в нашій пам'яті жива, прекрасна Жінко, з іменем Галина...

Годі б додати ще щось до цих слів, одначе... Одначе не можна не сказати: у мандрівці чужиною, розгублені в перспективах „природньої асиміляції до чужого" чимало наших людей, у зневірі, не визнає українства живою, творчою силою, а радше чинником, який здержує нормальний хід людського життя. Зневірені хай поглянуть на життя Покійної, для якої Україна, християнська Україна, була змістом життя, і то змістом повним, животворчим та вічним поштовхом до дії і... і до радости, життєствердження. Цей зміст променював на все Її окруження, в першу ж чергу на Родину. Світло оцеї доглибної, постійної злуки з небаченою Батьківщиною перелилося повністю на Її дітей, сьогодні вже дорослих, Надю й Юру, який до речі, вже й знайшов собі Подругу Життя на Рідній Землі.

Буде це світло щирого українства Покійної просвічувати і дітям школи в Її рідному Себечеві, яку Родина заміряє відбудувати та обладнати із, теж небувало великої, збірки у пам'ять Покійної.

За словами Тараса, Батька Нашого: „Діла Добрих оновляться"!

Леся Храплива-Щур

9 березня 2001 р.

ОСЕРЕДОК НТШ У ВАШІНГТОНІ
із сумом повідомляє про смерть 14 лютого 2001 р. свого члена

св. п.

д-ра МИХАЙЛА ДАНКЕВИЧА

Родині Покійного висловлюємо найщиріші співчуття.

УПРАВА ОСЕРЕДКУ

Ділимося сумною вісткою, що 21 лютого 2001 р.
в Україні відійшла у вічність

бл. п.

проф. МАРТА СКРИПНИК

дочка проф. Ірини Гузар і проф. Олександра Монцібовича

Залишила у глибокому смутку:

матір – проф. ІРИНУ ГУЗАР
чоловіка – проф. ІГОРЯ СКРИПНИКА
сина – ІГОРЯ СКРИПНИКА з дружиною СВІТЛЯНОЮ
внучку – МАРІЮ
Блаженнішого Патріярха Кардинала ЛЮБОМИРА ГУЗАРА
– МАРІЮ РИПАН, ІРИНУ СТАВНИЧУ
та дальшу родину.

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що в п'ятницю,
2 березня 2001 р. відійшла у вічність

бл. п.

КАТЕРИНА ТРОЦЬ

ПАНАХИДА відбулася в понеділок, 5 березня 2001 р. в похоронному заведенні John Senko Funeral Home, 213 Bedford Ave., Brooklyn, NY.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ у вівторок, 6 березня в Holy Ghost UC Church, Brooklyn, а відтак на Cypress Hills Cemetery.

У смутку залишилися:

сини – РИЧАРД
– ЕМІЛЬ
внуки – ГРЕГОР, ЛІСА, ЕЛЕЙН

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося болючою вісткою з родиною, друзями і знайомими,
що в суботу, 7 квітня 2001 р., на 94-му році життя
відійшла у вічність наша МАМА, БАБУНЯ

бл. п.

ОЛЬГА ДАРМОХВАЛ
з дому КОЦКО

нар. в Стрию

членка 28 Відділу Союзу Українок Америки,
вдова по сл. п. Володимиру.

Залишила у смутку:

сина – МИКОЛУ з дружиною ЗОРЯНОЮ
доньку – МАРТУ БИРЧАРД
внуків – ДЖЕЙСОНА і ТОМА з дружиною СОФІЄЮ
ближчу і дальшу родину, друзів і знайомих в Америці та в Україні.

Вічна Їй пам'ять!

За мову і зміст посме□тних оголошень
і под□к □едакці□ не відповідає

П О Д Я К А

З волі Всевишнього 25 листопада 2001 р. відійшов від нас у вічність на 76 році життя наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДО

сл. п.

ОЛЕГ КАЛЬБА

Щиро дякуємо о. Романові Гиказому ЧСВВ за всі відправи похоронних обрядів, включно із запечатанням гробу.

Щиро дякуємо хорові, який своїм співом звеличав відправи у похоронному заведенні, як і в церкві – зорганізований і провадженій Степаном Феденком.

Прийміть нашу щиру подяку панове: Василькевич Зенон, Ворик Осип, Воронович Мирон, Прийма Мирослав, Татух Любомир і Тришневський Ярослав за несення труни.

Щира подяка усім тим, які так обильними квітами попрощали Олеся в його дорозі у засвіти.

Дякуємо щиро за теплі прощальні слова пп.: Василькевичеві Зенонові, Колодчинові Василеві, Приймі Мирославові, Середюкові Богданові, пані Ірині Лящ, братові Юркові Цегельському за подяку від родини та Мирославові Кальбі за провадження тризною.

Спеціяльна подяка усім Вам з родини, що приїхали з інших стейтів та усім Вам, котрі взяли таку чисельну участь у похоронних відправах, як рівнож родині і приятелям, які відпровадили Покійного на місце вічного спочинку.

Дякуємо за молитви, вислови співчуття, за Служби Божі та всім Вам за сплетений нев'янучий вінок з пожертв на: Духовну Семінарію УКЦ у Львові, Школу НЗП-ДМ у Воррені, Будівельний Фонд" церкви св. Йосафата у Воррені, фонд „Діти Чорнобиля", „УНА – 1-шу Дивізію Галичина", та на прес-фонд „Наше Жит-тя", на загальну суму 5,170.00 дол.

<u>НА СЛУЖБИ БОЖІ:</u>
родини: Блюй Борис і Анна, Василькевич Зенон і Марта, Василькевич Павло і Линн, Вонсуль Наталка, Ворик В. і І., Винарчук Богдан і Адя, Головатий, д-р Глизер Джеймс, Греттс Гері-Джені-Ален, Дужий А., Дужий Юрко і Зірка, Дужий Ярослав і Ольга, Злочовський Северин і Марія, Климишин Євдокія, Конюх Д., Костюк Микола і Марія, Коваль Володимир і Анна, Кушнір Володимир, Квітковська Марта і Адріян, Недзвецка Рома, Несторович Марко, Ніновський Михайло, Преведа І. і А. Преведа Іван і Шерен, Рудницький Осип, Прийма Василь і Джуні, Середюк Богдан і О., Скульський Володимир і Софія, Сорока Марія, Совірка Орест і Сендра, Стецюк С. і І., Стринадюк Ольга, СУА Відділ 76, Татарський Нестор і Лідія, Туринський М. і Е., Шнурівський Петро, Яницький Любомир і Лідія.

<u>НА ДУХОВНУ СЕМІНАРІЮ УКЦ у ЛЬВОВІ: (1,495.00 дол.)</u>
Бачинська Михайлина, Гук Мирослава, Дигдало Володимир і Романа, Кальба Марія, Кальба Мирослав і Марія, Кальба Віра, Кашубинська Ірина, Коропецький Микола і Оксана, Курилко Любко, Кучер Ксеня, Михайлів Євген і Богдана, Оглаб'як Стефанія, Пестик Віра, Скробач Степан, д-р Фединяк Володимир і Ореста, д-р Цегельський Ігор і Барбара, Цегельський Роман, Цегельська Стефанія, Цегельський Юрій і Надя.

<u>НА ШКОЛУ НЗПДМ у ВОРРЕНІ: (2,545.00 дол.)</u>
Андрушків Роман і Богдана, Бараник Роман і Міра, Бараник Олег, Безушко Іван і Анна, Бей Євген і Ольга, Бодрук Ірина, Брехун Роман і Олена, Гнатюк Петро і Віра, Гнатюк Роман і Анна, Горак Адріян, Гришко Іван і Олена, Гривнак Ася, Дацьків Зеновій, Дерус Едвард і Меніон, Джекс Нленн і Марта, Дідицький Роман і Надія, Захарій О. і В., Захарій Орест і Зіна, Зікос Анастазій, Зубар Роман і Зірка, Іванчук Методій і Катерина, Іваницька Ірина, Кальба Марія, Кальба Орест і Роксана, Кальба Ігор і Христина, Король Ігор, Костинюк Дмитро і Леся, Козак Ярко і Христина, Кривий Ярослав і Віра, Квітковська Марта і Адріян, Лящ Ірина, Ласка Оля, Литишковський А., Лаврин Микола і Надя, Лазарчук Роман, Несторович Люба, Никифор'як Ярослав, Оначук Павло, Озарків Н. і К., Паскаріс Джім і Нія, Паскаріс Катерина, Прийма Богдан і Глорія, Прийма-Болде Лариса, Прийма Мирослав і Ірина, Прийма Роман і Анастазія, Ременюк Дарія, Репета Євген і Люба, Сціпкка Тоні і Анна, Селадке Яніса, Скепакевич Ярослава, Слободян Антоніна, д-р Слюсарчук Атанас і Зорeслава, Слюка Іван, Стеткевич Ярослав і Юлія, Совірка Іван і Ольга, Совірка Мирон і родина, Суп Д. і М., Тарас Давид і Гелен, Таращук Ліда і Катруся Біос, Татарська Оля, Татух Любомир і Вельга, Трешневський Мирослав і Одарка, Томин Л., Федак Євген і Теодозія, Федак Ксеня, Фаріон Христина і Марко, Цар Іван і М., Цегельська Богдана, Цегельський Юрко і Надя, Цеплий Олег і Роберта, Цюк Рення і родина, Шаєнко Люба, Шулик Йосиф, Шулик Катерина, Шехович Іриней і Лінда, Шехович Марта, Якимович Андрій і Лідія, Яцьків Ігор і Оксана.

<u>НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД ЦЕРКВИ СВ. ЙОСАФАТА: (390.00 дол.)</u>
Воронович Мирон і Анна, Гевко Любомир і Наталія, Греттс Богдана і Джім, Феденко Стефан і Анна, Кальба Марія, Капітанець Юлія, Лаврин Ігор А.

<u>НА ФОНД „ДІТИ ЧОРНОБИЛЯ": (35.00 дол.)</u>
Барнич Евдокія, Ворик Осип і Іванка.

<u>НА УНА І-ша ДИВІЗІЯ „ГАЛИЧИНА": (680.00 дол.)</u>
Вербовий Степан і Христина, Де Енджело Лиля і Крис, Дуда Роман і Марія, Кальба Марія, Коропецький Микола В., Левицька Ірина, Прокопович Е. і А., Полохович Іван, Цегельська Оля.

<u>НА ПРЕС-ФОНД „НАШЕ ЖИТТЯ": (25.00 дол.)</u>
Колодчин Лідія і Василь.

Нехай Господь Бог винагородить Вас щедрими ласками!

Дружина МАРІЯ з дітьми і внуком.